ПОЛИТИЧЕСКАТА АКЦИЯ

отъ

ДАНИЕЛЪ ДЕ ЛЕОНЪ

Една дискусия върху относителната важность на политическата акция и класо-съзнателната економическа акция и належащата необходимость отъ двѣтѣ.

ЦѢНА 50 СЕНТИ

ИЗДАНИЕ НА
Съюзна Соц. Книжарница и Печатница
P. O. Box 368, Granite City, Ill
1920.

ПОЛИТИЧЕСКАТА АКЦИЯ

ОТЪ

ДАНИЕЛЪ ДЕ ЛЕОНЪ

Една дискусия върху относителната важность на политическата акция и класо-съзнателната економическа акция и належащата необходимость отъ двѣтѣ.

ЦѢНА 50 СЕНТИ

ИЗДАНИЕ НА
Съюзна Соц. Книжарница и Печатница
P. O. Box 368, Granite City,
1920.

ПРѢДГОВОРЪ

Прѣдлаганата брошура е резултатъ на една дискусия, станала въ колонитѣ на официалния органъ на Социалистическата Работническа Партия — вѣстникъ “Народъ” („The People“) подъ редакцията на Даниелъ Де Леонъ, прѣзъ Ноември и Декември, 1906 година, и Януари и Февруари, 1907 година. Главния въпросъ въ дискусията е Политическата Акция. Дискусията се е водила между защитници на само-синдикализма, застжпвайки гледището, че работницитѣ, въ борбата си за освобождение отъ наемното робство, трѣбва да ограничатъ своята активность само на економическо поле, като напълно игноратъ борбата на политическо поле; и Даниелъ Де Леонъ, въ качеството си на редакторъ, застжпвайки становището на Социалистическата Работническа Партия, именно, че работницитѣ трѣбва да се организиратъ както на економическо, така и на политическо поле.

Този въпросъ, въпроса за тактиката, т. е., методитѣ които работницитѣ трѣбва да възприематъ за да се освободятъ отъ наемното робство, е отъ не помалка важность и значение днесъ. Въ сжщность, прѣдъ видъ бързо развиващитѣ се революционни събития по цѣлия свѣтъ, този е единъ отъ най-важнитѣ въпроси на деня. Аргументитѣ изтъкнати въ тази брошура въ подкрѣпа становището на Социалистическата Работническа Партия, прѣтеглени до-

брѣ и въ свръзка съ събитията напослѣдъкъ, би трѣбвало да накаратъ всички тия, които сж злѣ настроени спрѣмо политическата акция, както и ония, които не виждатъ необходимостьта отъ економическа организация, на късо казано, които не се съгласяватъ съ становището на нашата партия, да видятъ несъстоятелностьта на становището, което тѣ застжпватъ.

Понеже тази брошура се отпечатва за първи пжть на български, ние дължимъ да кажемъ нѣколко думи както върху обстоятелствата, които прѣдизвикаха дискусията, така и върху измѣнилитѣ се по-късно обстоятелства, които станаха причина да се замѣни името на организацията, чийто позиция Де Леонъ застжпза въ дискусията, отъ Industrial Workers of the World (I. W. W.) (Индустриалнитѣ Работници на Свѣта) на Workers' International Industrial Union (W. I. I. U.) (Работническия Международенъ Индустриаленъ Юнионъ).

Въ 1905 година се поставиха основитѣ на организацията, чийто позиция Де Леонъ застжпва въ тази дискусия, подъ название Индустриалнитѣ Работници на Свѣта. Единъ пасажъ отъ нейната платформа гласѣше, че работницитѣ трѣбва да се организиратъ както на ЕКОНОМИЧЕСКО, така и на ПОЛИТИЧЕСКО поле. Този пасажъ, именно, прѣдизвика дискусията. Наскоро слѣдъ основаването на оргнизацията, въ нейния организмъ се зароди бацила на Анархо-синдикализма, който бавно но сигурно разяждаше нѣжния организмъ на младата организация. И въ четвъртата Конвенция, състояла се въ Чикаго прѣзъ 1908 година, Анархо-синдикалиститѣ, по единъ узурпаторски начинъ, изхвърлятъ отъ

платформата клаузата за Политическата Акция, въ резултатъ на което организацията се разцѣпва на двѣ. До 1915 година и двѣтѣ организации отиваха подъ едно и сжщо име, обаче въ 1915 година първоначалната организация, т. е. тази която остана вѣрна на първоначалната платформа, възприе името Работнически Международенъ Индустриаленъ Юнионъ.

Така че, позицията която Де Леонъ застжпва въ тази дискусия, не е вече позиция на Индустриалнитѣ Работници на Свѣта, но такава на Работническия Международенъ Индустриаленъ Юнионъ. Съ право може да се каже, че дискусията е между тѣзи двѣ организации — Де Леонъ застжпвайки страната на втората, а останалитѣ — на първата. Въ сжщность, този който започна дискусията, както и тѣзи, които се наредиха на негова страна, като Джовенити и пр., по настоящемъ сж видни свѣтила на Индустриалнитѣ Работници на Свѣта. Необяснимо остава въ случая, какъ тъй застжпницитѣ на Анархо-синдикализма, слѣдъ като тѣхнитѣ аргументи противъ политическата акция бѣха направени на пухъ и прахъ отъ Де Леонъ, не се поколебаха да отидатъ до край и разцѣпятъ толкова обѣщающата организация!........

Брошурата е твърдѣ наврѣменна. Съ нея се попълва една празднота въ нашата литература, която празднота, особено въ послѣдно врѣме, твърдѣ остро се чувствува. Появяването напослѣдъкъ на нѣколко течения въ работническото движение показва, че работницитѣ се нуждаятъ — и то твърдѣ много, отъ освѣтляване по въпроса за тактиката. Аргументитѣ въ тази брошура, изтъкнати отъ Де Леонъ въ под-

крѣпа позицията на Социалистическата Раб. Партия сѫ тъй силни, особено въ свръзка съ събитията напослѣдъкъ, че само лишенитѣ отъ способностьта да наблюдаватъ и мислятъ биха се рѣшили да оспорватъ.

Читательтъ трѣбва да има прѣдъ видъ слѣдующитѣ съкращения направени въ брошурата: С. Р. П. за Социалистическата Работническа Партия; С. П. за Сошалистъ Парти; И. Р. С. за Индустриалнитѣ Работници на Свѣта; А. Ф. Т. за Американската Федерация на Труда.

— Централенъ Комитетъ на Б. С. Р. Съюзъ.

УВОДЪ

Съдържанието на тази брошура е една дискусия, станала въ колонитѣ на в-къ "Народъ" подъ заглавие "Политическата Акция" прѣзъ мѣсецитѣ Ноември и Декември, 1906 година, и Януари и Февруари, 1907 година.

Дискусията се състоеше отъ писма писани до в-къ "Народъ" отъ коренспонденти, които сѫ защитавали пълното изоставяне на политическата акция и изключителното уповаване върху революционния класо-съзнателенъ индустриаленъ юнионизмъ; и отговоритѣ на в-къ "Народъ". Писмата сѫ публикувани въ тази брошура заедно съ отговоритѣ отъ в-къ "Народъ" на всѣко едно отъ тѣхъ. Една важна часть отъ тази дискусия се състои отъ извѣстно число въпроси, зададени на в-къ "Народъ", и неговитѣ отговори. Сѫщо къмъ това е прибавена и една статия на в-къ "Народъ" подъ заглавие "Допълнение", която е като отговоръ на послѣдния въпросъ отъ този характеръ.

Прѣдметътъ на дискусията, освѣнъ че е отъ дълбокъ интересъ, но е и наврѣмененъ. Вѣрно на Марксовитѣ наблюдения, революционното движение на пролетариата, въ противовѣсъ на буржоазнитѣ революции, трѣбва да "критикува себе си постоянно; постоянно да прѣкѫсва своя ходъ; да се възвръща къмъ това, което на гледъ е било завършено, за да

започне наново; да прѣзира съ крайна жестокость недостатъцитѣ, слабоститѣ и низоститѣ на своитѣ първи опитъ; да гледа да повали своя противникъ само за да му даде възможность да извлече нови сили отъ земята и пакъ да се изправи насрѣща му въ още по-гигантска величина; постоянно да трепери отъ страхъ прѣдъ неопрѣдѣлената чудовищна величина на своитѣ собствени цѣли, до като най-послѣ се създаде такова положение, което прави всѣкакви отстѫпления невъзможни, когато самитѣ условия извикатъ:

1) „Hic Rhondus, hic Salta!“

Вѣрно на Марксовитѣ наблюдения, работническото движение въ Америка днесъ щателно критикува себе си. Не може да има по-важенъ прѣдметъ за критика отъ недостатъцитѣ — веднажъ чисто физическа акция, другъ пѫть чисто политическа акция — които движението е употрѣбявало въ по-първитѣ години. Нѣма по-важенъ въпросъ за разяснение отъ въпроса за точната тактика въ движението. Срѣдства и цѣль се допълватъ, тѣ даже се прѣплитатъ едно въ друго. Никаква ясность досѣжно цѣльта не може да има безъ ясна прѣдстава за точнитѣ срѣдства; никога точнитѣ срѣдства не могатъ да се налучкатъ безъ ясность досѣжно цѣльта. Този принципъ е особено приложимъ по отношение цѣльта и срѣдствата въ социалистическото или работническо движение.

Публикуването въ форма на брошура дискусията водена въ колонитѣ на в-къ “Народъ” се прави

1) Това е едно намекване отъ баснитѣ на Есопъ, което буквално значи: “Тукъ е Родусъ, скочи тукъ”.

съ цѣль да се достави въ компактна форма информацията, чрѣзъ която да се дойде до точната тактика, съ която да се постигне цѣльта — Социалистическата Република.

—Даниелъ Де Леонъ.

Писмо Първо.

(Отъ Жанъ Сандгренъ, Санъ-Франциско, Кал.)

Най-важния въпросъ, който се изпрѣчва днесъ прѣдъ работническата класа, е въпроса за подходяща метода, подходяща тактика, която тя трѣбва да възприеме за постигането на цѣльта си, върху която и най-неприятелскитѣ фракции се съгласяватъ, именно, свалянето на капиталистическата система. Една дискусия отъ този родъ ни води непосрѣдствено на въпроса: ще ли бѫде това извършено чрѣзъ политическа организация, или чрѣзъ економическа, или посрѣдствомъ двѣтѣ. Наложително е щото този въпросъ да бѫде дискусиранъ открито, честно и обширно, за да се дойде до единъ солиденъ базисъ, върху който да могатъ всички работници да се обединятъ; наложително е щото мъглявостьта и неизвѣстностьта, които сега разединяватъ революционеритѣ работници и ощетяватъ отчасти тѣхнитѣ найдобри усилия и енергия, да бѫдатъ прѣмахнати. Имайки твърдѣ опрѣдѣлени понятия по въпроса, азъ моля да ми се позволи да изложа моитѣ възгледи, като се надѣвамъ че тѣ ще бѫдатъ приети съ сѫщата искреность, съ която сѫ дадени, безъ прѣдразсѫдаци или злоба, съ единствената цѣль — ползата за работническото движение.

Първиятъ приамбълъ на "Индустриалнитѣ Работници на Свѣта" казва: "Работницитѣ трѣбва да се обединятъ както на политическо, така и на индустриално поле, и в怎матъ и задържатъ това, което тѣ произвеждатъ съ собствения си трудъ, посрѣдствомъ една економическа организация, безъ да се афилира къмъ нѣкоя политическа партия". Втората конвенция на Индустриалнитѣ Работници въ Свѣта, състояла се тази година, прие едно измѣнение на тази клауза въ смисълъ, че И. Р. С. нито признава, нито пъкъ иска да бѫде призната отъ нѣкоя политическа партия, което измѣнение, безъ съмнѣние, ще бѫде прието отъ референдума. Измѣнението не промѣня сѫществено първоначалната клауза. Тази клауза, изявявайки политическо единство, и сѫщеврѣменно, заставайки на едно **nolle-me-tnagere** (не ме пипай) становище спрѣмо всички политически партии, е била, е и ще бѫде прѣдметъ на безъ край различни тълкувания. Единъ документъ като приамбълътъ трѣбва да бѫде положителенъ въ своето изложение, а не отрицателенъ. Той трѣбва да отчертава една опрѣдѣлена, абсолютно опрѣдѣлена политика, която да не оставя мѣсто за сѫществени несъгласия поне между тия, които приематъ неговата програма. Неговата слабость на това мѣсто лежи въ отбѣлѣзването на двѣ нѣща отъ хилядото и едно нѣща, които той не иска, а именно: не иска да признава никоя политическа партия и не иска да бѫде признатъ отъ никоя. Вмѣсто да е такъвъ, въ приамбъла трѣбва да се излага положително какво се иска, и така да служи като прикована звѣзда, по която да се ориентираме, а не да ни се прѣдставя като движещъ се облакъ по когото да тичаме, и то по то-

зи толкова сѫщественъ въпросъ — въпроса за тактиката.

Колкото и дързко да изглежда това, пишущия тия редове ще подложи на разглеждане въ идущата конвенция едно измѣнение, което ще прѣмахне видимото противорѣчие и ще изразява идеитѣ и схващането на революционнитѣ работници, то ще бѫде както слѣдва:

Да се изхвърли изъ програмата на И. Р. С. всѣкакво споменуване за политика.

Въ защита на една програма така измѣнена, нека ми се позволи да изложа слѣдующитѣ мотиви.

Това измѣнение подлагамъ на дискусии, не за да се избѣгне затруднителното положение, по което вече двѣ конвенции на И. Р. С. несполучливо спорйха. Прѣдлагамъ го, защото **политическата активность може справедливо да се счита отъ малка или никаква стойность** за свалянето на капиталистическата система. Ако слѣдующитѣ аргументи въ поддържка на такова едно бързо твърдение сѫ до такава степень погрѣшни, щото да водятъ до криво заключение, тѣ трѣбва, въ интереса на работническата класа, да бѫдатъ оборени.

Отъ привърженицитѣ на революцията, прѣдъ избирателнитѣ бюра, се твърди, че работническата класа надминава на брой другитѣ класи като гласоподаватели. (Нѣкои ентусиазирани казватъ "10 срѣщу1"). Ако това твърдение е вѣрно, би било теоритически възможно да се гласува краятъ на капиталистическата система, стига само всички работници солидарно да гласуватъ за революцията, управляющата класа да зачете тѣхния гласъ и се подчини, и да има една економическа организация, която

да подкрѣпи “гласътъ” ако управляющата класа не се подчини. Но въ края на краищата, това становище се базира върху твърдението, че работницитѣ сж **болшинството отъ гласоподавателитѣ.** Становището отстоява критика или пропада заедно съ рѣшението на въпроса, дали работницитѣ сж болшинство при избирателнитѣ урни или не. До тукъ никой не може да се съгласи съ мене, освѣнъ ония, чийто политически успѣхъ зависи отъ гласоветѣ на хора, които не принадлежатъ къмъ работническата класа.

Пишущиятъ тѣзи редове твърди, че работническата класа **не** е болшинство при избирателнитѣ урни, което ще докаже по слѣдующия простъ начинъ, съ помощьта на статистиката.

Съгласно статистиката на Съединенитѣ Щати, както е съкратена въ “Социалистическия Алманахъ”, стр. 101, работническата класа е била въ 1870 година 62.81 %, а въ 1890 година — 55 % отъ цѣлото население. По-послѣшна статистика, за нещастие, азъ не мога да цитирамъ, тъй като моята малка библиотека бѣ унищожена отъ голѣмия пожарь въ Санъ Франциско. Но азъ съмъ сигуренъ, че по-кrandnitѣ статистически числа не сж такива, че да разколебаятъ моитѣ заключения, както ще видимъ по-послѣ.

Споредъ числата за 1890 година, работническата класа е била 55 % отъ населението, а плутократитѣ, срѣдната и професионалната класи — 45 %. Приемайки че имаме всеобщо и равно право на гласъ, ще бжде вѣрно да се допустне, че работническата класа контролира 55 на сто отъ гласоветѣ, а господарската класа 45 %.

Но тия 55 на сто не сж по никакъвъ начинъ

всички гласоподаватели. Въ този процентъ отъ работници сѫ включени хора отъ чуждестранно произхождение, които не сѫ станали глатоподаватели, лишенитѣ отъ право на гласъ негри, и много още не-гласоподаватели.

Разглеждайки първо чуждестранцитѣ, които влизатъ въ 55 %, ние намираме, че въ 1,900 година тѣ сѫ били 18 % отъ цѣлото население. Отъ тѣхъ 12 % могатъ да бѫдатъ считани като принадлежащи къмъ работническата класа, а другитѣ 6 % къмъ другитѣ класи. Тия 6 на сто сѫ почти всички граждани и гласоподаватели. Отъ 12 на сто принадлежащи къмъ работническата класа, само една малка часть сѫ гласоподаватели. Единъ голѣмъ процентъ отъ тѣхъ не прѣбиваватъ достатъчно врѣме въ страната за да бѫдатъ граждани, и извънъ Келската и Тевтонската раси малцина чужденци добиватъ гражданство, отчасти защото тѣ не могатъ да научатъ езика добрѣ за да станатъ граждани, отчасти защотѣ тѣхното непълно знание на езика ги прави индиферентни къмъ гражданскитѣ "привилегии", отчасти по причина на мѫчнотиитѣ за доставяне на свидѣтели, въ съгласие съ закона, отчасти защото тѣ сѫ загубили вѣра въ бюлетината още въ страната отъ кѫдѣто сѫ дошли. Вземайки подъ съображение всички тѣзи фактори, безъ колебание можемъ да допустнемъ, че отъ 12 на сто броени къмъ работническата класа, около 8 на сто нѣматъ право на гласъ.

Извадете 8 отъ 55 и вие ще имате 47 на сто противъ 45 на сто отъ другитѣ класи. Вашето болшинство се вече опасно намалява.

Сега ние идваме до негритѣ включени въ 55 на сто. Тѣ наброяватъ около 10 на сто отъ население-

то. Повечето негри сѫ работници, така че 7 на сто отъ тѣхъ влизатъ въ 55 %. Отъ тия приблизително 5 на сто сѫ прѣко лишени отъ право на гласъ.

Извадете 5% отъ 47 и вие ще имате 42% противъ 45% отъ другитѣ класи. Сега, кѫдѣ е вашето болшинство? Вие сте вече въ меншество, и азъ доказвамъ моето твърдение, че вие не надвишавате другитѣ класи при избирателнитѣ урни.

Но въ прибавка къмъ тия голѣми групи, които нѣматъ гласъ въ аферитѣ на нацията, ние имаме едно голѣмо число граждани, броени въ 55 на сто, които губятъ правото на гласъ вслѣдствие на избирателни такси, имуществени и мѣсто-прѣбивателни квалификации, или вслѣдствие естеството на тѣхното занаятие. Около 200,000 моряци не могатъ да гласуватъ. Стотици хиляди, даже повече отъ милионъ, които работятъ по желѣзо-пѫтнитѣ линии и горитѣ, които скитатъ отъ Манатоба до Луйзиана прѣзъ врѣме на жетвата, между Калифорния и Сѣверо-Западъ, отъ мини до мини, или пъкъ отъ единъ индустриаленъ градъ до другъ, сѫ лишени отъ правото на гласъ. Вѣрно е да се извади още 5 на сто отъ 55 на сто. Извадени 5 на сто отъ 42 на сто, ние добиваме 37 на сто отъ противовѣсъ на 45 на сто отъ другитѣ класи. Вие сте сега 8 на сто назадъ, което оставя една доста щедра сума за да се покриятъ грѣшкитѣ направени въ този аргументъ. Че числата не ще бѫдатъ сѫществено различни за 1910 или 1920 година, броени на процентъ, може съ сигурность да се допустне. Може да се каже наистина, че работническата класа се е много увеличила отъ 1890 година, вслѣдствие умиращата срѣдна класа, че близо единъ милионъ наемни работници

(болшинството лишени отъ право на гласъ) идватъ въ тази страна ежегодно и, слѣдователно, работническата класа сега е повече отъ 55 на сто отъ населението. Но, както е изложено по-горѣ, числата за 1870 година сѫ били 62.81 на сто, за 1880 — 58.-91 на сто, за 1890 — 55 на сто. Ако намалението е спрѣло слѣдъ 1890 година, то едва ли е вѣрно че това е дало на работническата класа болшинство прѣдъ избирателнитѣ урни. Оставямъ на моя критикъ да докаже, че това е станало, като цитира по-послѣдна автентична статистика.

Доказано е, значи, че работническата класа не надвишава управляющата класа при изборнитѣ урни и бюра. А единъ малъкъ процентъ отъ политиката е голѣмъ колкото планина. Да ти липсватъ 100 гласа за да добиешъ болшинство, щомъ е въпроса за избиране, е все равно да си получилъ само 100 гласа.

Но този аргументъ противъ валидността на бюлетината като срѣдство за работническата класа е толкова силенъ, че азъ имамъ възможность да бѫда щедъръ. Азъ ще допустна, за хатъра на аргументитѣ, че ние надвишаваме управляющата класа при изборнитѣ бюра.

Можемъ ли ние, тогава, сѫдейки по минали и настоящи успѣхи, да хранимъ надеждата, че ще сплотимъ въ всѣко едно врѣме това проблематично работническо болшинство върху една програма, подъ едно революционно знаме? Вѣроятно не. Управляющата класа държи въ рѫцѣтѣ си насѫщния хлѣбъ на милионитѣ роби толкова здраво, че тѣ не могатъ да гласуватъ за революцията. Освѣнъ това, управляющата класа контролира училищата и трови

младитѣ умове на дѣцата; владѣе пресата и контролира умоветѣ на възрастнитѣ. Тя контролира публичнитѣ трибуни и така развращава умоветѣ на дѣтето и на възрастния. Какво става съ вашето работническо болшинство прѣдъ тѣзи факти?

Да допустнемъ пакъ, че ние надвишаваме господарската класа при избирателнитѣ урни. Има ли нѣкакво разумно оправдание на надеждата, че управляющата класа ще прѣстане да прилага нови стѣснения за правото на гласъ, каквото е било стремлението й прѣзъ послѣднитѣ 10 години, свидѣтелство на което сѫ Тексасъ, Луйзиана, Жоржия, Сѣверна Каролина, Виржиния и други щати? Или пъкъ имаме ли нѣкаква гаранция, че нашата управляюща класа не ще прибѣгне до избирателната геометрия, т. е. наново да разпрѣдѣли изборнитѣ окрѫзи и прѣдставителството, както бѣ направено въ Германия и други страни, и така намали ефекта на гласоветѣ отъ работническата класа?

Допущайки пакъ, че ние не само надвишаваме управляющата класа но ние сме даже успѣли да спечелимъ болшинството отъ гласоветѣ; коя е гаранцията че тѣ ще зачетатъ нашия гласъ, както се е вършило въ всички избори не само противъ работническитѣ партии, но и между самитѣ господарски партии? Какво отъ това, че нашия гласъ е билъ "подкрѣпенъ отъ една економическа организация"? До като ние настояваме върху постигане на нашата цѣль "легално", до тогава господаритѣ ще продължаватъ да ни показватъ черно на бѣло, че ние сме малцинство, и, ако ние се опитаме "да подкрѣпимъ" това малцинство, ние ще бѫдемъ "нелегални"

въ очитѣ на управляющата класа всѣкога, до като тя е на власть.

Слѣдъ като допустнахме толкова много невъзможни нѣща, нека допустнемъ още едно. Нека допустнемъ, че една революционна политическа партия надвие въ изборитѣ и ѝ се позволи да вземе всички постове отъ президента надолу. Какъвъ ще бжде резултатътъ?

Както често е било доказвано, деньтъ на нашата политическа побѣда ще бжде день на нашето политическо погребение. Функцията на държавата е да кове и прилага закони за капиталистическата система и я запазва отъ всички посѣгатели. Или, съ други думи, единствената цѣль и функция на държавата е да регулира отношенията пораждащи се отъ частното владѣние на срѣдствата за производство и разпрѣдѣление, както и всичко въ свръзка съ тѣхъ. Новата форма на обществото, за което се приготовляваме, не признава това частно владѣние; то признава производство и разпрѣдѣление на колективни начала, една функция, която не може да бжде изпълнена отъ политикани, като президентъ, воененъ министеръ, народно събрание, сенатъ и пр. Подобно на Шекспировия Мавъръ, политиканитѣ ще намѣрятъ тѣхнитѣ постове изчезнали. Тѣ не ще има що да вършатъ, освѣнъ ако управляватъ обществото на капиталистически начала, тъкмо това, за което тѣ сж избрани да прѣмахнатъ. Нито пъкъ е разумно да се твърди, че тия хора, така избрани, ще вздематъ и веднага реорганизиратъ обществото на колективни начала. Обществото може да бжде реформирано съ укази и резолюции, но една **пълна органическа промѣна,** една революция, трѣбва да за-

почне отдолу; това е въпросъ на еволюцията въ съставнитѣ части на самия организмъ, това е трупане клетка върху клетка, до като най-сетнѣ организма е завършенъ. Така нарѣчената политическа организация не се занимава съ тази работа. Тази работа е изоставена на економическата организация като И. Р. С., която още отъ сега сгрупирва и нарежда отдѣлнитѣ човѣшки единици като клетки въ бѫдащия организмъ на обществото. Такава една организация като И. Р. С. ще прѣхвърли, когато опрѣдѣленото врѣме настѫпи, обществото отъ частно владѣние въ колективно съ не по-голѣмъ трѣсъкъ, отъ този на единъ тренъ, който, слѣдъ като е прѣминалъ желѣзния мостъ, тихо поема по тѣсната ивица, която раздѣля мостътъ отъ твърдата земя, безъ да се гледа какви сѫ били нейнитѣ борби до като стигне до тази точка. Такава организация, вмѣсто да абдикира въ деньтъ на своята побѣда, достига тогава за първи пѫть своето усъвършенствуване и става постоянната форма на новото общество. Разбира се, малко сѫ възраженията, ако има такива, противъ този начинъ на излагане функцията на економическата организация. Възражението, което азъ очаквамъ, е, че намъ е нуждно политическо движение поне като спомагателно срѣдство въ всѣкидневната борба съ господарската класа. Въ противовѣсъ на това възражение азъ подържамъ, и ще се опитамъ да докажа, че политическата пропаганда, освѣнъ че е ненуждна като спомагателно срѣдство за свалянето на капитализма, но и врѣдна за дѣйствителнитѣ работнически класови интереси. Такава пропаганда храни и подържа илюзията, че всички обществени злини могатъ да бѫдатъ прѣмахнати при избирател-

нитѣ урни, което азъ доказахъ колко е възможно. **Реформи** могатъ да бѫдатъ прокарани чрѣзъ бюлетината, но не и революция противна на тия, които контролиратъ бюлетинитѣ. Политическата активность ни туря паралелно съ капиталистическитѣ партии и ни поставя въ такова положение, че ние трѣбва да съдѣйствуваме за подържането на капиталистическата система. Азъ ще илюстрирамъ това.

Прѣдположете че Жаксонъ отъ Соц. Раб. Партия е избранъ за губернаторъ въ Ню-Иоркъ, Хейуудъ отъ С. Партия за губернаторъ въ Колорадо или Луисъ отъ С. Парти за губернаторъ въ Калифорния. Всички тия три прѣдположения сѫ неоснователни, защото капиталистическата класа не ще ни позволи да играемъ на управление, просто отъ желание да ни накара да демонстрираме нашето безсилие.

Какво би се случило, ако тия трима бѣха избрани заедно съ цѣлата своя листа, контролирайки щатското законодателство и всичко друго? Могатъ ли тѣ да обявятъ Колективната Република? Всѣки би отговорилъ не. Законодателството ще трѣбва да се залови съ отвратителната работа на изработване, измѣнение и подобрение на закони касаещи се до частното владѣние на срѣдствата за производство и разпрѣдѣление. Ако направятъ нѣщо друго, това ще причинѝ намѣсата на Върховния Сѫдъ и редовнитѣ войски на Съединенитѣ Щати. Тѣ ще бѫдатъ по необходимость съучастници на капиталистическаката класа въ администрирането на капиталистическитѣ закони за работницитѣ. Биха ли могли поне да скратятъ работнитѣ часове или да увеличатъ заплатитѣ на работницитѣ? Опитътъ ни казва не. Десеть часовия законъ е обявенъ неконсти-

туционенъ въ щата Ню-Иоркъ. Единъ 8-часовъ законъ бѣ прокаранъ съ референдумъ отъ народа въ Колорадо, но той не бѣ подетъ отъ законодателството, така щото той нѣма̀ случаятъ да бѫде обявенъ като неконституционенъ, но никой не се съмнѣва че той би билъ обявенъ за такъвъ, ако законодателството го бѣ прокарало. Даже една мѣстна побѣда би била безплодна. О, вие ще кажите, ние бихме могли да държимъ милицията на страна въ случай на стачка. Да, но бихте ли могли да държите на страна федералнитѣ войски? Не, ние не бихме могли.

Сѫщеврѣменно Западната Федерация на Рудокопачитѣ и много юниони отъ Американската Федерация на Труда иматъ 8-часовъ работенъ день и минимална заплата. Обявени ли сѫ тѣ за неконституционни? Не, тѣ не сѫ спечелени чрѣзъ политическата акция, но чрѣзъ економическа организация.

Подържницитѣ на работническата политическа активность разчитатъ на успѣхи "подкрѣпени" отъ една економическа организация, която да вади кестенитѣ отъ огъня за тѣхъ. Економическата организация стои на своитѣ собствени крака и се отказва отъ политическата "помощь". Економическата организация прави само такива искания, които тя е способна да наложи, и тя е способна да прѣдяви искания и да ги наложи веднага; ней ѝ е ненуждно да чака този неопрѣдѣленъ день, когато ние щѣли сме да станемъ болшинство. Да се губи енергия за изграждането на една политическа организация, която послѣ да "подкрѣпимъ" само за да се стрѣснемъ и разберемъ нейната несъстоятелность, е все едно да прѣгазишъ рѣката за да си напълнишъ кофата,

когато ти можешъ да сторишъ сѫщото при отсамниятъ брѣгъ.

Още едно възражение азъ ще прѣдвидя и се справя. Навѣрно ще ни се каже: "Работницитѣ иматъ право на гласъ и, ако ние не имъ дадемъ шансъ да гласуватъ за революцията, тѣмъ не имъ остава друго, освѣнъ да гласуватъ за капитализма". Но това възражение има само сантиментална цѣнность. Нѣкои работници може да изпитватъ удоволствие да дразнятъ мечката като гласуватъ за революцията. Азъ вече не изпитвамъ подобно нѣщо. Мене не сѫ приятни практическитѣ шеги, а още по-малко ми е приятно да ме обиждатъ съ незачитание на бюлетината ми. Азъ желая да видя моитѣ другари работници да прѣстанатъ да губятъ врѣме и енергия по една илюзия, отхвърлете политиката и се обедините върху единъ планъ на дѣйствие ,който ще ни допринесе желанитѣ резултати, а този планъ на дѣйствие ние намираме изразенъ въ економическата организация каквато е И. Р. С.

Вие най-послѣ бихте запитали: "Какво ще направимъ съ сѫществующитѣ работнически политически партии, като Соц. Раб. Партия и Соц. Партия?" Въпросътъ е лесно отговоримъ. И двѣтѣ организации подържатъ, че сѫществува война между двѣтѣ класи. Въ тази война и двѣтѣ организации сѫ допринесли велики заслуги, особено С. Р. П., за възпитаването на работницитѣ до тази степень, че тѣ станаха способни да видятъ необходимостьта отъ една економическа организация като И. Р. С. и я сформируваха. Тѣ сѫ извършили твърдѣ много като дружества за пропаганда, но, въпрѣки тѣхнитѣ имена и платформи, тѣ никога не сѫ били нѣщо по-

вече отъ това. Че тѣмъ е трѣбвало първоначално да избератъ политическото поле на дѣйствие е много естествено, което се дължи на дълбоко вкоренената идея, че всички обществени злини могатъ да бѫдатъ излѣкувани съ гласуване въ една “свободна” страна. Но тѣхната роля е сега изиграна. Въ една война успѣхътъ зависи често отъ едно пълно промѣнение на фронта, отъ едно бързо флангово движение, отъ напущането на една позиция и заемането на друга. Такива движения сѫ често нуждни за да избѣгнемъ излагането на своитѣ хора подъ нашия собственъ огънь. Такава е позицията на С. Р. П. и С. П. сега. Тѣ сѫ тъкмо въ сражението. Тѣхнитѣ войствени викове забъркватъ и деморализирватъ сгрупирващата се пролетарска армия и могатъ да причинятъ врѣмененъ обратъ. Що за организация съ военни цѣли е тѣхната! Това е една машина, единъ генераленъ щабъ, съставенъ отъ секции и локали, които призоватъ своята армия (една несигурна армия) всѣки двѣ или четири години за парадъ и прѣгледъ прѣдъ избирателнитѣ урни, а слѣдъ това я разпуща. Кой чувствителенъ човѣкъ би могълъ повече да участвува въ този видъ театрална армия? Вамъ прѣдстои да напустните лагера и да подемите борбата отъ една по-изгодна позиция въ И. Р. С., като избѣгате отъ огнестрѣлната линия. Прѣдайте вашитѣ фондове и институти на И. Р. С. по възможность по-скоро, и нека се обединимъ въ обучаването и усъвършенствуването на индустриалната армия, която никога не бива разпущана, а се бори и пробива напрѣдъ къмъ цѣльта — свалянето на капитализма и установяването на новото общество.

Прѣди да приключа, позволете ми пакъ да по-

моля, щото моитѣ аргументи да бѫдатъ зачетени изключително споредъ тѣхната заслуга и всѣки критикъ да отдаде толкова врѣме и искрена мисъль по прѣдмета, колкото съмъ направилъ азъ.

Отговоръ:

I.

Сангреновата статия спада къмъ общата область на жизнения въпросъ по Юнионизма, съ специаленъ погледъ върху политическата активность. Автора застѫпва индустриалната форма на организирване или И. Р. С., като необходима за освобождението на работническата класа и прѣдставя цѣла редица отъ разсѫждения, отъ които той заключава, че политическото движение е ненуждно ,врѣдно и трѣбва да бѫде изоставено; той зове С. Р. П. и С. П. да “напустнатъ лагера” и да прѣдадатъ своитѣ фондове и институти на И. Р. С. Накрай автора отправя горещъ апелъ за сериозно разглеждане на неговитѣ аргументи и дискусии върху тѣхъ.

Положението, върху което застава авторътъ е, въ главнитѣ си черти, погрѣшно, а неговото заключение е не само още по-погрѣшно, но и нелогично, тъй като положението е погрѣшно. Въ всѣки случай, статията е наврѣменна. Нейната наврѣменность, отъ една страна, и, отъ друга, виждайки че едно значително анти-политическо настроение се появи напослѣдъкъ въ отдѣлни части, статията се публикува. При това, отъ уважение къмъ дълбокото желание, което статията внушава, и, за да се систематизира дискусията, която тя прѣдизвиква, за да не би да

се изроди въ едно безкрайно щуряне, което, малко или много, се отклонява отъ заключението или обсждащето се положение, както, за жалость, твърдѣ често се случва съ такива дискусии, статията ще бжде раздѣлена на главнитѣ си двѣ съставни части и така разгледана.

СИЛАТА НА РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА ПРИ ИЗБИРАТЕЛНИТѢ УРНИ.

Слѣдъ първитѣ нѣколко страници, които могатъ прѣспокойно да бждатъ изоставени, автора посвѣтява много мѣсто за да докаже, че работническата класа не надвишава капиталистическата класа при избирателнитѣ бюра, и, слѣдователно, работническата бюлетина не може никога да спечели. Числата сж криви. На първо мѣсто, часть отъ тѣхъ сж взети отъ прѣди 20 години; на второ мѣсто, прави се изваждане само отъ числата за работническата класа, когато много изваждания би трѣбвало да се направятъ и отъ числата за гласоподавателната сила на капиталистическата класа. Ето, напримѣръ, нѣколко сериозни противорѣчия между числата на авторътъ и числата на официалната статистика за 1900 година.

Авторътъ прѣсмѣта чуждестранното население за 1900 година на 18 на сто; статистиката показва 29 на сто. Авторътъ прѣсмѣта числото на гражданитѣ между чужденцитѣ на много по-долу отъ 10 на сто, (6 на сто капиталисти и гласоподаватели, а 12 на сто работници, отъ които, както казва той, "само една малка часть сж гласоподаватели"); когато статистиката за 1900 година дава 80 на сто отъ чужденцитѣ като граждани, а само 20 на сто оставатъ

чужденци. Авторътъ достига върхътъ на своето забъркване, като вади своитѣ намаления не отъ работническото население презъ 1900 година (около 70 на сто), а отъ населението прѣзъ 1890 година (около 55 на сто).

По-нататъкъ, авторътъ наедро спада отъ гласоподавателната сила на работническата класа "около 200,000 моряци", които не сѫ въ състояние да гласуватъ; официалнитѣ числа за 1900 година сѫ много по-малки отъ половината на това число — само 78,406 сѫ всички "моряци и лодкари", вънъ отъ матрозитѣ въ флотилията на Съединенитѣ Щати, които сѫ сравнително малцина, тъй като заедно съ войската тѣ наброяватъ 43,235 души.

По-нататъкъ, авторътъ самъ отхвърля своя найсиленъ аргументъ. Той посочва на влиянието, физическо и умствено, което управляющата класа упражнява чрѣзъ "насѫщния хлѣбъ на милиони роби", когото тя "здраво държи въ своитѣ рѫцѣ", чрѣзъ училищата, пресата, катедрата и заключава, че тѣзи роби "не могатъ да гласуватъ за революцията". Ако тѣзи влияния, които, безъ съмнѣние, трѣбва да бѫдатъ взети подъ внимание, сѫ толкова абсолютно силни, че тия наемни роби ще бѫдатъ много страхливи за да извършатъ такъвъ единъ актъ като гласуването — актъ, който всѣки единъ страхливецъ би могълъ прѣспокойно да извърши, и затова тѣ трѣбва да бѫдатъ извадени отъ гласоподавателната сила на работническата класа; на какво основание той се чувствува оправданъ като смѣта, че сѫщитѣ тия роби могатъ да бѫдатъ взети като надежденъ материалъ за революционния актъ на И. Р. С.? Ако трѣбва да се изключатъ отъ първото, не мо-

же нито за моментъ да се помисли, че тѣ сѫ добри за второто.

Не ще и съмнѣние, че трѣбва да се направи извѣстно изваждане отъ гласоподавателната сила на работническата класа, но необходимото изваждане не е това, което автора прави. Толкова грамадно е численото надмощие на работническата класа, че, въпрѣки всички основателни изваждания, тя запазва достатъчно голѣмо болшинство при изборнитѣ бюра. Освѣнъ това, революционната работническа бюлетина може сигурно да разчита на подържка отъ срѣдната и ней подобни тежко притиснати обществени класи. До като пороченъ и покваренъ е всѣки опитъ за отцѣпване гласове за революцията отъ класитѣ, които гласуватъ останалитѣ капиталистически листи, законенъ е опитътъ да се склонятъ злѣ потиснатитѣ елементи отъ срѣдната класа да се отърватъ отъ своитѣ класови прѣдразсѫдаци и подадатъ своитѣ гласове за революцията — оправдателна е надеждата, че голѣма часть отъ тази класа ще се отзове на нашия позивъ. Ако разрѣшението на въпроса за или противъ политиката зависѣше изключително отъ числената сила на работническата класа при изборнитѣ урни, рѣшението би било за, но не и противъ политиката.

МИСИЯТА НА ПОЛИТИКАТА.

II.

Втората отъ двѣтѣ главни части на въпросната статия е посвѣтена въ доказване, че даже ако гласоветѣ на работническата класа бѣха по-многобройни отъ тия на противника, първитѣ биха били незачетени отъ послѣдния; и че даже и да бѫдатъ за-

четени, политическата побѣда на работницитѣ щѣла да бѫде и тѣхното политическо погребение, тъй като Социалистическата Република не се нуждае отъ политическа или модерна форма на управление. И двѣтѣ тѣзи точки сѫ обширно третирани и доказани въ подробности въ Де Леоновата рѣчь по "Принципитѣ на Индустриалната Организация". Тѣ бѣха тъй добрѣ доказани, че чисто политическитѣ социалисти, които почувствуваха студеното острие на тѣзи аргументи да промушва тѣхнитѣ буржоазни души, подмѣтаха аргумента сѫщо като горещъ картофъ и се ограничаваха само съ блюдкави нападки около "фантазии" или пъкъ се отдаваха да прикачатъ епитети на този, който бѣ изтъкналъ тѣзи аргументи. Тѣзи аргументи, обаче, бѣха направени въ **подържка** на И. Р. С. по отношение необходимостьта отъ организирване на работническата класа "както на политическо поле, така и на индустриално"; авторътъ на статията, която тукъ разглеждаме, напротивъ, насочва аргументитѣ **противъ** позицията на И. Р. С. Противното прилагане на едни и сѫщи аргументи е основната грѣшка, която лежи въ Сандгреновитѣ разсѫждения. Той бърка **политическата агитация** съ **бюлетината.** Тѣ се различаватъ. Какъ тази сѫществена разлика се напълно прѣнебрѣгва отъ противницитѣ на политическата акция, ясно се илюстрира отъ единъ тѣхенъ обиченъ аргументъ, който Сандгренъ възпроизвежда въ единъ красиво илюстриранъ стилъ, когато казва, че работницитѣ "да губятъ своята енергия въ изграждането на една политическа организация, която послѣ ще трѣбва да 'подкрѣпятъ' само за да се стрѣснатъ и видятъ нейната несъстоятелность, е все едно да прѣгазишъ рѣ-

ката за да напълнишъ кофата си, когато ти можешъ да сторишъ сѫщото при отсамния брѣгъ". Това е чисто и просто заобикаляне на въпросътъ. Въпроса, който трѣбва да разрѣшимъ, е дали тази економическа организация, способна да "напълни кофата", може да бѫде изградена безъ помощьта на политическата акция; въпросътъ е дали политико-отрицаающата економическа организация е до сега извършила нѣщо отъ трайна цѣнность за работническата класа въобще; или пъкъ, да се изразя въ една трета и по-съкратена форма, дали намалението силата на економическата организация не се дължи на противорѣчивото становище да гласува за едно нѣщо, а да стачкува за тъкмо противното на него. Разбира се, ако такова едно нѣщо, като изграждане на една индустриална организация, способна да "напълни кофата" безъ помощьта на политическата агитация бѣ понятно, би било глупаво да се губи врѣме, енергия и фондове за изграждането и подържането на една политическа организация. Но такава една мисъль е само въображение. За тогова, въ когото такава една мисъль може да се породи, кръвьта пролѣта въ Русия прѣзъ послѣднитѣ 16 мѣсеци е пролѣта напразно — а това заблуждение се поражда отъ смѣсването на "политическата агитация" съ "бюлетината".

Стойностьта на "бюлетината" като градивна сила е равна на нула; стойностьта на "политическата агитация" е неоцѣнима.

Не всичко, което капитализма е донесълъ трѣбва да се отхвърли. Такова едно вандалско гледище ще трѣбва сѫщо така да разруши цѣлата гигантска машинерия на модерното производство. Между цѣ-

нните нѣща, които капитализма е допринесълъ, е и идеята за мирното разрѣшение на спорове. Въ феодалните врѣмена, когато феодалитѣ се скарваха помежду си, производството спираше; заемаше мѣсто войната. Сѫдилищата сѫ станали главното поле на капиталистически борби, поне вѫтрѣшни, а производството си продължава не зачекнато. Не важи колко корумпирани сѫ станали сѫдилищата, или едностранчиви спрѣмо работническата класа. Елмазътъ на цивилизования начинъ за разрѣшение на споровете е тамъ, макаръ и зацапанъ съ каль. Тъй като капитализма е, както всички социалисти признаватъ, стѫпка напрѣдъ, той не може освѣнъ да бѫде слугиня, макаръ и недодѣлана, на цивилизованитѣ методи. Часть отъ сѫдилищнитѣ методи за мирно разрѣшение на споровете е и политическия методъ. Организацията, която отхвърля този методъ и се организирва само за груба сила, сама се изключва отъ прѣдѣла на цивилизацията, съ тѣзи именно послѣдствия, че вмѣсто да вземе едно орѫжие, което самия капитализмъ ѝ доставя, тя снабдява капитализма съ едно орѫжие противъ себе си. "Напълването на кофата" трѣбва да бѫде извършено отъ многомилионната маса. Акцията за насилие само подрѣзва крилата на агитацията за "напълването на кофата". Неизбѣжния резултатъ отъ това е непрѣмѣнното израждане на агитацията въ "конспирация"; конспирацията може да бѫде водена само въ ограничени мѣста, такива мѣста изключаватъ маситѣ и колелото на прогреса се завъртва назадъ. **Изграждането на организацията за физическа сила става невъзможно.** Политическата агитация снабдява революцията съ едно орѫжие, което е необходимо По-

литическата агитация позволява щото революцията да бжде проповѣдвана на открито, слѣдователно, позволява на революцията да бжде изнесена прѣдъ много-милионната маса, **безъ която никаква "кофа" не може да се образува за напълнянето.** Накжсо казано, политическата организация, въ свръзка съ економическа организация, която е въ състояние да "вземе и задържи", или да "подкрѣпи" политическото движение, или да "напълни кофата", поставя революцията наравно съ цивилизованитѣ и разумни методи — цивилизовани, защото тѣ даватъ шансъ за едно мирно разрѣшение; разумни, защото тѣ не се базиратъ върху химеричната плоскость на въображение, че правото всѣкога може да надвие, безъ да има сила която да го наложи. Разбира се, политическата агитация изисква поставяне на политическа листа, а това, отъ своя страна, налага "бюлетината". Наистина, "бюлетината" може да бжде изгубена, обаче, плодоветѣ на "политическата агитация" сж непогубими. **Подъ закрилата на тази агитация "кофата" се образува.** Крайния изходъ спокойно може да бжде оставенъ на врѣмето. Безъ съмнѣние, много сж трънитѣ по розата на политическото движение. Вънъ отъ въпроса е изброяването на тѣзи тръни. Нѣма роза безъ такива. Това което противницитѣ на политическата акция въ И. С. Р. би трѣбвало да вършатъ въ старанието си да разубѣдятъ своитѣ другари отъ противното гледище, не е да се впускатъ въ повърхностни повторения на слабоститѣ на политическото движение тогава, когато "кофата" се още уформява; но да кажатъ какъ "кофата" може да бжде уформена безъ агитацията и

възпитанието, което политическото движение поставя въ ржцѣтѣ на революцията.

* * * *

Аргумента за безполезностьта да се разчита на бюлетината само, колкото и съкрушителенъ, не ще застави Социалистическата Партия (С. П.) да "напустне лагера"; сжщо така, както аргумента, че капиталистическата класа е осждена на загиване, колкото и съкрушителенъ, не ще я застави да напустне лагера. Защото С. П. е едно съвсѣмъ законно чадо на буржоазната мисъль, напоено съ реформаторски понятия, и за което самата бюлетина е едно полезно оржжие. С. П. ще "напустне лагера" само тогава, когато революционнитѣ елементи въ нейнитѣ редове откриятъ, че само върху тѣхнитѣ плѣщи такава една карикатура на социализма лежи, и че само отъ тѣхъ тази карикатура извлича своитѣ сили. С. П. ще "напустне лагера" само тогава, когато тѣзи революционни елементи, при своето излизане, изтръгнатъ подпоритѣ на тази сграда. Колкото за Соц. Раб. Партия, къмъ нея никога не ще има нужда да се апелира да "напустне лагера" слѣдъ като "кофата" на И. Р. С., сдобила нуждната солидность, отрази своя собствена политическа партия. Въ този день Соц. Раб. Партия съ радость ще "напустне лагера" — ако поглъщането на едно тѣло отъ нейния собственъ идеалъ може да се каже "напускане на лагера". **— Редактора на "Народъ".**

Писмо Второ.

(Отъ Ж. А Били, Сентъ Луисъ, Мизури).

Азъ бѣхъ заинтересуванъ въ дискусията озаглавена "Политическата Акция" тъй много, че съжалявамъ да я видя спрѣна прѣди да е започнала. Статията на Жанъ Сандгринъ бѣ много добра, съ изключение на тази часть, която се отнасяше до гласоподавателната способность, която часть не засѣгаше въпроса. Всичко което е нуждно да знаемъ е, че работническата класа е болшинството. Ние знаемъ, че тѣ ще бѫдатъ зачитани на економическо поле. Така че, азъ ще подкрѣпя становището, че политическата акция, парламентарна или агитационна, е врѣдна за обединението на работническата класа и, че економическата организация е достатъчна за това, слѣдователно, азъ настоявамъ щото И. Р. С. трѣбва да промѣни програмата си, като се обяви противъ политическата акция.

Другаря Де Леонъ казва, че ние смѣсваме "политическата агитация" съ "бюлетината", така че ние ще анализираме "политическата агитация" и ще се постараемъ да опрѣдѣлимъ дали нейната стойность е "неоцѣнима"; а така сѫщо дали "изграждането на една индустриална организация способна да 'напълни кофата' безъ помощьта на 'политическата агитация" е възможно. Политическата агитация може да се изрази въ кратце както слѣдва: политическо организиране, съставяне избирателна листа, пазена при избортнитѣ урни, губене на врѣме за изучване избирателнитѣ закони и измамитѣ на професионалнитѣ политикани, изразходване на огромни суми, а всичко това значи много нѣщо когато организацията до-

стигне значителни размѣри. Тогава г. работника ще е толкова омотанъ въ политиката, че не ще може да знае дали е работникъ или професионаленъ политиканъ. Другаря Де Леонъ е правъ като казва: "Въ феодалнитѣ врѣмена, когато феодалитѣ се скарваха помежду си производството спираше; заемаше мѣсто войната; сѫдилищата сѫ станали главното поле на капиталистически борби, поне вѫтрѣшни, а производството си остава незачекнато". Това показва, че за капиталиститѣ е изгодно да изглаждатъ споровет̀ѣ си въ сѫдилищата посрѣдствомъ политика, защото тѣ сѫ собственици и трѣбва тѣхнитѣ доходи да текатъ непрѣкѫснато. Работническата класа, напротивъ, сѫ безимотни, което имъ дава прѣимущество на економическо поле, тъй като тѣ нѣма що да загубятъ, освѣнъ веригитѣ си. Тамъ трѣбва да се води борбата, и само тамъ работническата класа ще се доближи до сърдцето на капитализма.

Всѣка една спечелена побѣда, всѣки единъ спечеленъ часъ почивка е отъ много по-голѣма стойность за революцията, отколкото завоюването на едно парче хартия, нарѣчено "бюлетина". Тогава какво нѣщо е политическата агитация, ако не подканване на работническата класа да се ангажира въ политиката, и когато направите това, не можите да ѝ дадете никакви сѫществени мотиви, тъй като борбата на работническата класа е економическа по характеръ, а не политическа. Економическата организация може да "подкрѣпи" политическата, но политическата неможе да подкрѣпи економическата въ тази страна повече отколкото въ Германия или Русия. Тия които се надѣватъ да постигнатъ власть на политическо поле, единъ день ще се намѣрятъ въ положе-

нието на този, който тича по небесната джга, която е красива, но непостижима. Работника не се експлоатира отъ политическото "гражданство" на капитализма, но вслѣдствие частното владѣние на срѣдствата за производство, така че, неговата болесть не е политическа болесть, а е економическа. Неговата обстановка въ фабрикитѣ, минитѣ и полето му даватъ економически характеръ. Би било глупаво за него да се въвлече въ едно поле на борба, съвършенно чужда на неговитѣ характеристики и обстановка, и то само съ цѣль за агитация. Причината за дѣто той първомъ се държи за "бюлетината" е защото той мисли, че всичко що има е било резултатъ отъ бюлетината. Робътъ вижда, че господаря храни робитѣ, и отъ това заключава, че господаря подържа робитѣ. Работника днесъ цѣлува ржката, която плаща неговата надница и вѣрва, че се експлоатира като консуматоръ, защото вижда че цѣнитѣ се покачватъ. Той вижда полицията, войската и политиканитѣ да го прѣслѣдватъ и той мисли, че неговата борба е политическа. Той не зна че армията и полицията, както въ Русия, така и тукъ, ще бждатъ всѣкога противъ него до края на борбата и, че единствения начинъ да се отърве отъ тѣхъ е чрѣзъ прѣсушаване изворътъ на тѣхнитѣ провизии.

Азъ още твърдя, че И. Р. С. е достатъчна и за възпитание и за сила. Другаря Де Леонъ казва: "Часть отъ сждилищнитѣ методи за мирно разрѣшение на споровете е и политическия методъ. Организацията която отхвърля този методъ и се организирва само за груба сила, сама се изчислява отъ прѣдѣла на цивилизацията, съ тия имено послѣдствия, че вмѣсто да вземе едно оржжие, което капитализма

й доставя, тя снабдява капитализма съ едно оржжие противъ себе си." Изглежда като че ли економическата организация, зародишътъ на бждащата република, е само физическа сила. Азъ твърдя, че тя има не само физическата сила, но и всички срѣдства за възпитанието на работническата класа, въ сжщность, само чрѣзъ индустриалната организация работницитѣ могатъ да бждатъ възпитани въ своитѣ дѣйствителни класови интереси. И ако тѣ влѣзатъ въ политиката, колкото по-дълго стоятъ тамъ, толкова по-опиянени ставатъ. Ако имъ трѣбва политика, нека я иматъ въ И. Р. С. като социалистическа република, кждѣто ще има гласоподавателната квалификация: "никакъвъ производитель, никакъвъ гласоподаватель". Работника не се нуждае отъ политическа агитация за да засѣгне маситѣ; азъ вѣрвамъ, че въ това поле на дѣйность капиталистическитѣ "комитети" ще бждатъ прѣтрупани съ работа да потушватъ агитацията на индустриално организиранитѣ работници. Ако тази агитация бжде затруднявана и економическата организация не може да протектира себе си, тогава какъ би протектирала тя себе си и "декрета на бюлетината?" Идеята за една "генерална стачка" придружена съ толкова трудности за работническата класа, за да се защити "бюлетината", споредъ менъ, е глупава. **Ние не се боримъ за привилегията да регистрираме нашитѣ гласове въ капиталистическитѣ списъци. Ние се боримъ за хлѣбъ и масло сега и за нашето освобождение веднага щомъ сме достатъчно силни** за да вземемъ различнитѣ индустрии и ги оперираме въ интереса на работницитѣ, които сж заняти въ тѣхъ. Ако работника централизира неговата борба за освобождение само на еко-

номическо поле, тогава неговото възпитание ще бѫде много просто. Да, той може да види своитѣ класови интереси почти по инстинктъ; но ако той раздѣли своитѣ борчески сили, едни на економическо поле, други на политическо, тогава за неговото възпитание ще сѫ нуждни години отъ изучване и опити за да разбере по кой отъ многото пѫтища е найсигурно за него да тръгне (това е приложимо като правило и за цѣлата работническа класа). Ние трѣбва също да не забравяме, че само единъ малъкъ процентъ отъ всѣка една организация трѣбва да извършва по-голѣмата часть отъ работата, а когато силитѣ на тия доблѣстни работници сѫ раздѣлени между двѣ организации, това раздробява общото движение до голѣма степень.

Както казахъ по-горѣ, ако работническата класа положи усилията си за изграждането на индустриалната организация, основитѣ на бѫдащата република, нейното възпитание би било много просто и по този начинъ: 1) Трудътъ е изворъ на всички цѣнности, слѣдователно, трѣбва да получава пълния продуктъ; 2) Капитала не произвежда цѣнности, слѣдователно, капиталиста не трѣбва да получава нищо отъ продукта; покажете му какъ той се експлоатира и методитѣ за неговото освобождение, както ние вършимъ това днесъ, като изхвърлите всѣкаква агитация за политика, и му покажете фалшивостьта на идеята да очаква полза отъ политическата акция. Менъ ми изглежда че всѣки честенъ работникъ, който влиза въ политическата активность за агитация, е чисто и просто завоеватель отвѫтрѣ, какъвто е всѣки единъ честенъ човѣкъ, който гласува и агитира въ Американската Федерация на Тру-

да или С. П., който сжщо работи и агитира за възпитанието на работницитѣ въ тѣзи организации. И въ тритѣ случаи резултатътъ е единъ и сжщъ. Ще ли ние съборимъ капиталистическитѣ институти като ги завоюваме отвжтрѣ, или като ги смажемъ отвънъ? Нека работницитѣ гласуватъ въ И. Р. С., мѣсто, кждѣто капиталиститѣ не могатъ да гласуватъ. Нека водятъ борбата си въ тази армия и когато индустриитѣ бждатъ напълно организирани, нека прѣмѣстимъ И. Р. С. въ столичнитѣ сгради, ако това е тѣхното желание, и ако тамъ има прѣдставители и сенатори отъ капиталистическия адъ, нека ги пометатъ съ останалия боклукъ на бунището, ако е нуждно, и знайте, че за това не ще да е нуждно нито единъ работникъ въ политическитѣ канцеларии отъ президента до метача, защото въ този моментъ изворътъ за сжществуване на капиталиститѣ ще бжде заловенъ отъ индустриално-организиранитѣ работници, сградата на капитализма ще се рони и падне подъ своята собствена тяжесть. До това врѣме нека капиталиститѣ си държатъ бюлетинитѣ за тѣхъ, нека пълнятъ тѣхнитѣ канцеларии съ развалленитѣ яйца въ страната, нека коватъ каквито щатъ закони. Да, каквито щатъ закони и нека напълнятъ тѣхнитѣ политически крѣпости съ томове отъ закони, адвокати и юристи. Ние ще сме спокойни, знаейки че тѣхнитѣ закони и законо-тълкувания сж като куршумъ безъ всѣкаква двигателна сила, тѣхната политика ще бжде безполезна. Не важи колко и какви сж законитѣ, цѣлиятъ въпросъ лежи въ тѣхната способность да ги приложатъ, а тѣхната способность да ги приложатъ не зависи отъ тѣхното политическо надмощие, но отъ тѣхното економическо надмощие

надъ работническата класа. Сѫщото е важно и за всички работници, исканията на които ще се ограничаватъ до пълния продуктъ на тѣхния трудъ и способностьта имъ да наложатъ това искане. Съ тия нѣколко доводи (азъ бихъ могълъ да направя много, но не искамъ да злоупотрѣбявамъ съ дадени привилегии) азъ ще кажа въ заключение, че ще бѫде почти сѫщото нѣщо за пионера да се опитва да става индиецъ за да завземе тѣхния воененъ съвѣтъ, както за работника да бѫде политиканинъ за да вземе военния съвѣтъ на капиталистическата класа; съ други думи, ние искаме прасето и нѣма да прахосваме енергия тичайки слѣдъ ехото да хванемъ квиченията; когато ние хванемъ прасето ние ще имаме сѫщо и квиченията.

Социалистическата Работническа Партия е извършила и извършва голѣми заслуги за революцията и заслужава да бѫде нарѣчена "боряща се С. Р. П." Но **сѫщностьта на нейната велика заслуга лежи въ нейнитѣ економически учения.**

Малко дискусия по този въпросъ ще бѫде въ полза за членоветѣ на С. Р. П. и И. Р. С. ,включително и менъ. Ние трѣбва да изучимъ този въпросъ подробно, да знаемъ защо е така и защо не е другояче и не вземаме нищо на приумица.

(Горното е публикувано отъ прѣкалена учтивость къмъ страната, която нашия кореспондентъ подържа. Колонитѣ на в. "Народъ" бѣха отворени цѣлъ мѣсецъ за разисквания по този въпросъ, и, понеже нито единъ не се яви да защити позицията на тѣзи, които отхвърлятъ политическата акция, дискусията бѣ прѣкратена. Отъ учтивость къмъ възгледи-

тѣ противни на "Народъ", дискусията се открива наново, като ще се дава мѣсто колкото на горната статия).

Отговоръ:

Може да има такива, които да прѣдполагатъ, че нашата вѣжливость е промѣсена съ малко вѣроломство. Навѣрно, тѣ не сѫ съвършенно криви. Вѣжливостьта може да бѫде вѣроломна щомъ позволява да се заема толкова мѣсто, както нашия кореспондентъ върши, и при това не дава отговоръ на едничкия въпросъ, около който се върти цѣлия споръ — какъ маситѣ ще бѫдатъ рекрутирани за да бѫдатъ въ положение да завзематъ срѣдствата за производство ако агитацията ще се води върху начала, които отхвърлятъ мирната теория на "броение гласоветѣ"? Прахосване на врѣме е изброяването на тръннитѣ по политическото стъбло. Тѣ се признаватъ прѣдварително. Въпроса е — дали това стъбло се състои само отъ тръни или има и роза? Нито пъкъ се приближавате до истината като давате криви дефиниции. Дефинициитѣ на нашия кореспондентъ върху това, какво политическата акция обхваща, сѫ страшно осакатени. Това е все едно "да дадешъ наименувание на едно куче и слѣдъ това да го убиешъ". Розата върху стъблото на "политическата акция" е становището, което позволява на човѣка да проповѣдва революция безъ да бѫде заставенъ да върши това тайно; съ други думи, посрѣдствомъ което той може да проповѣдва економиката и социологията на социалната революция на открито, кѫдѣ-

то маситѣ могатъ да го чуятъ, а не въ тъмнината, кждѣто малцина могатъ да се срѣщатъ. Назначаването на прѣд-изборна листа, наедно съ всички необходими нѣща около приготвянето на листата, е само единъ случай — сжщо така, както, съгласно парламентарния редъ, за да се започнатъ разисквания по извѣстенъ въпросъ, първо трѣбва да се направи прѣдложение. Само да се твърди какво че маситѣ могатъ да бждатъ засѣгнати, просвѣтени и подготвени за революцията по нѣкой другъ начинъ, това не прѣмахва факта, какво че е невъзможно да се постигне; въ всѣки случай, това съвсѣмъ не освѣтлява тия, които иматъ противно гледище, и които не работятъ за задоволяването на нѣкакви прищѣвки, но само за постигането на една цѣль — освобождението на работническата класа, винаги сж готови да научатъ нѣщо. Твърдѣния не учатъ никого.

Накрай, самия комплиментъ, който нашия кореспондентъ отправя къмъ "Борящата се С. Р. П.", би трѣбвало да го накара да обмисли и попрѣгледа своитѣ анти-политически възгледи. Той ще бжде изправенъ прѣдъ не малки трудности да обясни какъ така С. Р. П. е учила истинската борческа економика, щомъ политическата акция е нѣщо непотрѣбно, както той смѣта.

Теорията за проповѣдване революция противъ капиталистическата класа само чрѣзъ дрънкане на шашката въ една страна, кждѣто изборното право е станало като обичай, остава необяснимо явлението на неоспорима вражда, която капиталистическата преса манифестира спрѣмо С. Р. П. — спрѣмо тази политическа организация, която признава своята несъстоятелность да приложи своята политическа

програма, ако работническата класа е още неорганизирана за да вземе въ свое притежание националната машинерия на производството; съ други думи: организацията, която има прѣдъ видъ и допуща факта, че тя е само черупката, но необходимата черупка, въ която ще се излупи физическата сила, посрѣдствомъ която да наложи исканията направени по миренъ начинъ, чрѣзъ бюлетината. Капиталистическата класа въ тази страна се радва на чисто политическия социализмъ (праздната черупка безъ материя); тя сѫщо така се радва и на чисто-простодушния имъ не-политически юнионизмъ (безформената материя, безформена, понеже е безъ черупка въ която масата може да порастне и се уформи). Противъ комбинацията, която съединява и двѣтѣ нѣща, черупката и материята, капиталистическата класа, заедно съ своята всѣкакъвъ видъ стража, питае само умраза, която тя манифестира при най-малката провокация отъ С. Р. П. и И .Р. С. съ своята политическа клауза. **— Редактора на "Народъ")**

Писмо Трето.

(Отъ Ж. Вангеръ и Л. Василио), Спринфилдъ, Ил.)

Само при една неувѣреность дали ще ни се дозволи мѣсто въ колонитѣ на в. "Народъ", ние, долуподписанитѣ, рѣшихме да изкажемъ нашето гледище по статията на др. Сандгринъ. Ние разбираме до каква степень обезспокояваме редактора; и, ако не бѣ факта, че ние сме виждали въ "Народъ" толкова много упрѣци, хвърляни по адресъ на частно притежаваната преса на С. П., относително отказитѣ да

отпечатватъ това, което не имъ е било присърдце, ние бихме непрѣмѣнно се опитали да задушимъ изкушението си да изложимъ нашитѣ честни и искрени убѣждения.

Ние знаемъ, че нашето мнение е мнението на хиляди членове отъ И. Р. С. и затова искаме сѫщитѣ привилегии, които сѫ ни били давани и по-рано, когато нашитѣ възгледи не бѣха въ противовѣсъ съ становището на "Народъ".

Слѣдъ като и двама прочетохме грижливо Сандгреновата статия и отговора на редактора на "Народъ", слѣдъ като сериозно разгледахме въпроса отъ всѣка точка зрѣние, ние дойдохме до заключение, че отъ всички отговори, които другаря Де Леонъ е давалъ прѣзъ своя животъ въ качеството си на редакторъ на "Народъ", този току-що поменатиятъ е най-бѣдния и най-слабия. Не защото той не е вече оня блѣстящъ писатель, но защото е настѫпило врѣмето, когато той е кривъ и защитава крива кауза. Защо и какъ това е така? Ние ще видимъ.

За да бѫдемъ по-добрѣ разбрани, ние бихме желали да припомнимъ на читателя двѣтѣ въпросни статии публикувани въ "Седмиченъ Народъ" на 1-ви Декември, 1906 година, подъ заглавието "Политическата Акция". Но, тъй като не всѣки, комуто попадне въ рѫцѣтѣ този брой, ще да притежава и другия, ние ще дадемъ тукъ квитесенцията на Сандгреновата статия.

Неговото твърдение е, че политическата активность е безполезна и врѣдна, че освобождението на работническата класа може да стане само чрѣзъ економическата организация.

Въ първата часть на статията, която ние считa

ме за пълна несполука, Сандгренъ се мѫчи да докаже, че работническата класа не е болшинство при избирателнитѣ бюра. Освѣнъ ако Сандгренъ е искалъ да бѫде съвсѣмъ оригиналенъ, ние не можемъ да разберемъ какъ единъ човѣкъ, отъ неговия калибъръ, може да си позволи такава глупость. Да дискусираме върху това, ние считаме губене на врѣме.

Въ втората часть на своята статия той чудесно доказва безсилието на политическата организация и какъ добрѣ пригодена, за да води борбата, е економическата организация. "Десеть-часовия законъ е обявенъ за неконституционенъ въ щата Ню-Иоркъ. Сѫщеврѣменно, Западната Федерация на Рудо-копачитѣ и много юниони отъ Американската Федерация на Труда иматъ 8-часовъ работенъ день. Обязени ли сѫ тѣ за не-конституционни? Не, тѣ не сѫ спечелени чрѣзъ економическа организация. Подържницитѣ на работническата политическа активность основаватъ своитѣ успѣхи върху подкрѣпата на една економическа организация, която да вади кестенитѣ отъ огъня за тѣхъ. Економическата организация стои на своитѣ собствени крака и се отказва отъ политическата 'помощь.'.

"Економическата организация прави само такива искания, които тя е способна да наложи. Тя е способна да прѣдяви искания и да ги наложи веднага. Ней ѝ е ненуждно да чака оня неопрѣдѣленъ день, когато ние ще имаме едно болшинство".

А слѣдъ това иде Де Леоновия отговоръ. Той казва: "Основната грѣшка, която лежи въ Сандгреновитѣ разсѫждения", е **смѣсването на политическата агитация съ бюлетината.**

Тѣ се различаватъ, казва редактора. "Какъ та-

зи сѫществена разлика се напълно прѣнебрѣгва отъ противницитѣ на политическата акция, ясно се илюстрира отъ единъ тѣхенъ обиченъ аргументъ, който Сандгренъ възпроизвежда въ единъ красивъ и илюстрованъ стилъ, когато казва, че работницитѣ да губятъ своята енергия въ изграждането на една политическа организация, която послѣ ще трѣбва да 'подкрѣпятъ', само за да се стрѣснатъ и видятъ нейната несъстоятелность, е все едно да прѣгазишъ рѣката за да напълнишъ кофата си, когато ти можешъ да сторишъ сѫщото при отсамния брѣгъ".

Прѣди всичко, другаря Сандгренъ, както и всички ние индустриални работници, които напустнахме политическата активность — отдава на политическата активность припадающия ѝ се кредитъ, като казва: "И двѣтѣ тѣзи организации (С. П. и С. Р. П.) подържатъ, че сѫществува война между двѣтѣ класи. Въ тази война и двѣтѣ тѣзи организации сѫ допринесли велики заслуги. Тѣ сѫ извършили твърдѣ много като дружества за пропаганда, но, въпрѣки тѣхнитѣ имена и платформи, това е всичко което тѣ сѫ направили.... Тѣхната роля е сега изиграна".

Това значи, че Сандгренъ не смѣсва политическата агитация съ бюлетината; той само отхвърля бюлетината, която, като градивна сила, даже споредъ мнението на редактора, се равнява на нула. За да разяснимъ този въпросъ, нека анализираме естеството на политическата активность на една социалистическа партия. На първо мѣсто, това е една непрѣстанна критика на сѫществующата система на обществото, базирана върху частното владѣние на срѣдствата за производство и животъ, която тя възнамѣрява да замѣни съ друга система ,базирана на

общественото или колективното владѣние на тия срѣдства — Колективната Република. Това е нейното политическо естество.

Отъ друга страна, тази социалистическа политическа активность се състои въ неуморна пропаганда за постигане на тази обществена система, една пропаганда за класовата борба на политическо поле, което "прѣдполга съставяне на избирателна 'листа', което пъкъ, отъ своя страна, прѣдполага 'бюлетината'".

Но, ако бюлетината, като градивна сила, е нула, такъвъ трѣбва да бѫде по необходимость и резултатътъ отъ работата положена за добиването на тази бюлетина, като свикване на конвенции, партийни събрания, събиране подписи за петиции, пазене при изборнитѣ урни и пр. и пр. А ние знаемъ, че повечето отъ врѣмето на една социалистическа партия се губи около тази нула.

Една революционна работническа организация, която цѣлѝ свалянето на капитализма и установяването на Колективната Република, е, по необходимость, политическа по характеръ, такава е и И. Р. С., както и самия другаръ Де Леонъ достойно доказа въ своята рѣчь на 12 Септември, 1906 г. Въ Чикаго.

Този, който смѣсва политическата агитация съ бюлетината, е Де Леонъ. На страница 32, "Принципитѣ на Индустриалната Организация", той казва: "Една часть, по-добрата, градивната часть, отъ социалистическата економика се изразява въ индустриалната организация на работническата класа; тя се отразява въ това тѣло, което отбѣлѣзва формитѣ на бѫдащата обществена система; другата часть отъ социалистическата економика, обаче, се изразява, по

необходимость, въ политиката". Ако той не смѣсваше политическата агитация съ бюлетината, той не би твърдѣлъ, че е невъзможно за една революционна индустриална организация, "която отбѣлѣзва формитѣ на бждащата обществена система", да води сама политическата агитация на работническата класа, и не би прѣдавалъ тази функция на друга организация, която, както вече видѣхме, харчи енергия заради нѣкаква нула — за смѣтка на работническата класа.

Индустриалнитѣ Работници въ Свѣта доволно изпълняватъ ролята на една социалистическа политическа партия, като иматъ за цѣль Колективната Република, проповѣдватъ класовата борба на индустриално поле, кждѣто всѣка побѣда е крачка напрѣдъ къмъ социалната революция и не губятъ енергията на работническата класа заради нѣкаква нула, за нѣщо, което не само че може да бжде изгубено, но всѣкога е изгубено.

Толкова за смѣсването на политическата агитация съ бюлетината.

Сега на въпроса, "на който трѣбва да отговоримъ". "Въпросътъ", казва редактора, "е дали тази економическа организация, 'способна да напълни кофата', може да бжде изградена безъ политическата агитация; въпросътъ е, дали политико-отрицающата економическа организация е до сега извършила нѣщо отъ трайна цѣнность за работническата класа, въобще; или пъкъ, да се изразя въ една трета и по-съкратена форма, дали намалението силата на работническата економическа организация не се дължи на противорѣчивото становище да гласува за едно, а да стачкува тъкмо за противното. Разбира

се, ако такова нѣщо, като изграждането на една индустриална организация, способна да ‘напълни кофата’, безъ помощьта на политическата агитация бѣ понятно, би било глупаво да се губи енергия, врѣме и фондове за изграждането и подържането на една политическа организация”.

Нека попитаме другаря Де Леонъ, какво иска да каже съ “политико-отрицающа економическа организация”? Дали съ това той обозначава И. Р. С., или А. Ф. на Труда? Неговитѣ намеквания за “намаление силата на економическата организация” вслѣдствие “на нейното противорѣчиво становище да гласува за едно нѣщо, а да стачкува за тъкмо противното”, ни навличатъ на мисъльта за А. Ф. Т., а не за оная економическа организация, способна да ‘напълни кофата’, — И. Р. С., върху която сега дискусираме.

Отъ гдѣ на кѫдѣ другаря Де Леонъ може да допустне, че А. Ф. на Труда, като организация, върши на економическо поле противното на това, което нейнитѣ членове вършатъ на политическо поле? Това звучи много фамилиярно въ ушитѣ на тия, които сѫ чували чисто политическитѣ социалисти да апелиратъ къмъ занаятчийския юнионистъ да гласува както стачкува. Но нека не се впущаме въ тия неважности.

Въпросътъ е, “дали економическата организация, способна да напълни кофата, може да бѫде изградена безъ помощьта на политическата агитация”. Прѣди да отговоримъ на този въпросъ, нека разгледаме естеството и активностьта на една економическа организация, каквато е И. Р. С.

Сѫщо както политическата социалистическа

партия, тя има за цѣль свалянето на настоящата система: тя има за цѣль да вземе инструментитѣ на производството отъ капиталистическата класа и ги оперира въ полза на работническата класа, която ще съставлява цѣлото общество.

Но за постигането на тази цѣль, водейки класовата борба на економическо поле, економическата организация организирва работницитѣ въ различни локали, индустрии и департаменти, за да бждатъ тѣ въ състояние да се справятъ съ модерния капитализмъ въ всѣкидневнитѣ борби и да могатъ да изтръгнатъ отъ тази класа мѣстни индустриални или общи концесии, които концесии не сж като реформитѣ на политиканитѣ, а крачка напрѣдъ къмъ социалната революция, тъй като тѣ даватъ въ ржцѣтѣ на работницитѣ все по-голѣмъ и по-голѣмъ контролъ надъ индустриитѣ, въ които тѣ работятъ.

Тя се базира върху признанието на факта, че обществото е раздѣлено на двѣ класи, между които борбата трѣбва да продължава до като всички работници се обединятъ и вzематъ срѣдствата за производство. Нейната цѣль е революционна, нейната цѣль е **политическа.** Тя е революционна и политическа, защото нейната цѣль е да промѣни основитѣ на обществото отъ размѣна на стоки въ кооперативно общество. Съ други думи, тя не е както обикновения занаятчийски юнионизмъ, който дѣйствува като миротворитель между противоположнитѣ сили — капиталистическата класа и работническата класа — но е една отъ тия сили организирана.

Такава една организация като И. Р. С. е плодъ на модерното економическо развитие и на революционната прорагандa, абсолютно независимо отъ из-

борната агитация на нѣкоя партия, която има, както ние видѣхме, съвсѣмъ различна функция.

Въ всичко до тукъ изложено ние не можемъ да видимъ кждѣ се явява ролята на политическата организация. Въ своя опитъ да отговори на другаря Сандгренъ, редактора ни разправя за "елмаза", за "цивилизованитѣ или мирни методи за разрѣшение на спорове". Ако това е единствения аргументъ останалъ въ защита на организацията, която прахосва нашето врѣме, енергия и фондове, ние можемъ да бждемъ спокойни, че индустриалната организация е единствената способна да 'напълни кофата' или да извърши революцията. Той по-добрѣ ще направи да ни поразправи за ония любезни сеанси, кждѣто се гледатъ единъ други въ очитѣ. Тѣ ще бждатъ поблизко до въпроса.

Но това е ирония на сждбата, да слушаме хора да ни разправятъ за разрѣшаване на спорове. За тази цѣль ли сме организирани? Ние сме организирани за да се боримъ, а не да разрѣшаваме спорове, които никога не сж били разрѣшавани въ интереса на работническата класа.

Нищо не може да разрѣши спора по-добрѣ отъ една могжща организация, способна да причини страхъ и трѣпетъ въ сърдцето на капиталистическата класа. Прѣдъ такава една организация капиталистическата класа ще трѣбва да склони или поеме отговорностьта за послѣдствията.

Методитѣ употрѣбявани отъ революционната индустриална организация сж доста мирни и цивилизовани. Ние се събираме да дискусираме въпроси отъ нашъ класовъ интересъ, а слѣдъ това ги прѣдставяме прѣдъ капиталистическата класа въ форма

на искания. Ние не можемъ да разберемъ какъ другаря Де Леонъ прибѣгва до заключението, че агитацията на И. Р. С., която той нарича "агитация само за сила" — ще се изроди въ "съзаклятие", което изключва маситѣ. Индустриалната агитация не е и не може да се изроди въ съзаклятие, защото тя се проповѣдва открито и така позволява на революцията да бѫде изнесена прѣдъ милионитѣ маси. Индустриалната организация не само че изнася революцията прѣдъ милионитѣ маси, но така сѫщо тя привлича милионитѣ маси въ своитѣ редове и държи настрана отъ себе си злѣ-потиснатата срѣдна класа съ всичкитѣ ѝ адвокати, проповѣдници, интелигенцията, въобще — съ една дума, всичко ще е чуждо на работническата класа. Тя привлича всички работници отъ всички националности; граждани и не-граждани, всички лишени отъ право на гласъ, всички скитници и босяци, които сѫ способни да прѣкръстосатъ страната отъ Санъ-Франциско до Чикаго, за да извършватъ тѣхнитѣ работи.

А колкото се отнася до "шанса за едно мирно разрѣшение", това насъ малко интересува. Какъ последния ударъ ще бѫде нанесенъ, това не зависи отъ работническата класа. Ако капиталиститѣ не се съгласятъ на нашитѣ декрети да капитулиратъ, ние можемъ да сме сигурни, че тѣ ще получатъ нѣщо по-лошо отъ това.

Събитията които станаха прѣзъ послѣднитѣ 16-17 мѣсеци, ни научиха на нѣщо повече отъ прѣдшествующитѣ двѣ десетилѣтия. Тѣ ни научиха че политическата партийна агитация е не само безполезна, но и врѣдна за индустриалната организация. Ние сме виждали хора съ усърдие да слушатъ индустри-

алния говоритель, който случайно билъ отъ С. Р. П., щомъ той почваше да имъ показва “разликата” или нѣщо подобно, хората се отвръщаха отъ него съ прѣзрѣние къмъ политикана”.

Че изборната агитация е врѣдна за изграждането на една економическа организация, способна да “напълни кофата”, е очевидно; толкова очевиденъ е този фактъ, че ние бѣхме свидѣтели какъ въ послѣдната конвенция на И. Р. С. другаря Де Леонъ направи едно прѣдложение въ смисълъ, че нито единъ организаторъ, отъ която и да е социалистическа партия, да не се употрѣбява за такъвъ на И. Р. С. Да, една-годишна агитация и опитъ извършиха голѣми промѣни въ революционната мисъль на тази страна.

Хората които прѣди нѣколко мѣсеци чувствуваха, че се докосватъ до единъ крайно деликатенъ въпросъ, когато говорѣха по не-афилирващето се къмъ никоя партия становище на И. Р. С., сега отхвърлятъ политиката безъ всѣкакво колебание.

И нека нито за моментъ да не се лъжемъ, че това е само единъ прѣходенъ кризисъ, една врѣменна манифестация на нѣколко нагорещени мозъци.

Не! Тази политико-отричаща тенденция, която ние забѣлѣзваме въ тази страна, е американското изражение на общата тенденция на революционната работническа класа по цѣлия свѣтъ. Въ Италия, Испания, Швейцария, Франция, даже и Германия, съ своята три-милионна партия на книга, ние виждаме сѫщото нѣщо.

Въ една дълга статия отъ нашия Парижки другарь, А. Брукеръ, публикувана въ “Народъ” напослѣдъкъ, ние виждаме какъ работническата класа въ

Франция, наситена отъ политическитѣ партии, се обединява въ една революционна организация, “Генерална Конфедерация на Труда”, която отхвърля политиката и приема “прѣмата акция”. Историята на тази политико-отричаща тенденция би направила едно интересно и поучително съчинение, което би помогнало значително за да се разбере великата промѣна, която става въ революционната мисъль на работническата класа отъ цѣлия свѣтъ.

Прѣди да приключимъ ние бихме желали да кажемъ, че, пишейки тази статия, ние не хранимъ никакви прѣдразсѫдаци противъ никоя личность или партия; казаното противъ изборната активность се отнася за всички социалистически партии въ свѣта.

Ние сме били вѣрни и редовни членове на социалистическитѣ партии въ Европа и Америка дълги години, но нашия опитъ като наемни роби ни е показалъ, че ние сме били криви. Ние изразяваме нашето мнение, което, сме увѣрени, не ще бѫде удобрено отъ тия, които не сѫ забравили нищо и не сѫ научили нищо отъ дълго-годишниятъ горчивъ опитъ.

Отговоръ:

(Въпроса, не веднажъ зададенъ на защитницитѣ на физическата сила, които сѫ ни удостоявали съ своитѣ статии, остава неотговоренъ: “Какъ мислите да рекрутирате и организирате вашата индустриална организация щомъ започвате съ отричането на мирния методъ за разрѣшаване на обществения въпросъ, именно, политическия методъ?” За забѣлѣзване е, че нито единъ отъ нашитѣ опоненти се е по-

грижилъ да отговори на този въпросъ. Тѣ всички само разтѣгатъ въпроса. Вмѣсто да се занимаватъ само по тази точка, която е рѣшающа, тѣ се отдаватъ на разсѫждение за нѣща, които може да сѫ така, обаче, нѣматъ нищо общо съ сѫщностьта на въпроса — КАКЪ?

До колкото нашитѣ почтени кореспонденти се доближатъ до отговора на дѣйствителния въпросъ, се заключава въ пасажа: "И. Р. С. доволно изпълняватъ релята на една социалистическа политическа партия, тъй като има за цѣль колективното общество и проповѣдва класовата борба на индустриално поле". Това изявление е двойно погрѣшно.

Ако да се "цѣлй" къмъ едно нѣщо е достатъчно, тогава да го "желаешъ" трѣбва сѫщо да бѫде достатъчно. Всѣки практически умъ знае, че желания и цѣли, прѣди да дадатъ нѣкакви резултати трѣббва, подобно на пàрата, да се поставятъ въ котела на една добрѣ организирана машина. Желанията сѫ нѣщо добро, цѣлитѣ — още по-добро; безъ организацията, обаче, която да ги осѫществи, тѣ сѫ вѣтъръ. Въпроса е, какъ ще се засѣгнатъ елементитѣ, които ще съставляватъ необходимата организация.

Вториятъ недостатъкъ въ този пасажъ е още по-очевиденъ. Той е фаталенъ за подържането на анти-политическата агитация. Наистина, И. Р. С. "проповѣдва класовата борба" и може да я проповѣдва свободно, може свободно да прокламира своята цѣль "да вземе и задържи"; но тя може да върши това само защото поставя себе си не върху руския, но върху цивилизования принципъ на разрѣшение общественитѣ трудности. И. Р. С. ясно признава необходимостьта отъ работническо единство, "както

на економическо, така и на ПОЛИТИЧЕСКО поле". Само така И. Р. С. може да агитира и учи на открито. Нейното становище е ясно — да организира едно економическо тѣло, което да е способно да отрази своя собствена политическа партия, чрѣзъ която да даде шансъ за мирно разрѣшение на настоящата обществена "неприятность", и която ще, сжщеврѣменно, да има нуждната сила, съ която да наложи указътъ на бюлетината. Да се казва, че И. Р. С. може свободно да проповѣдва класовата борба сега, когато нейния приамбълъ е толкова умно и здраво нагоденъ, е основно отричане на претенциитѣ, които нашитѣ кореспонденти правятъ, че политическата агитация е ненуждна. Нека И. Р. С. послѣдва гледището на нашитѣ кореспонденти и изхвърли политическата клауза, тогава тѣ ще видятъ, че на настоящата революционна агитация водена отъ И. Р. С. ще се тури точка. Веднажъ приела планътъ, по който рускитѣ революционери сж принудени да дѣйствуватъ, И. Р. С. ще бжде третирана съ една доза, за която тя сама ще бжде виновна, една доза на руски теророзмъ. Далечъ отъ да помогне за издигането на революционния гласъ въ тази страна, И. Р. С. ще спомогне на капиталиститѣ да завлекатъ този гласъ до равнището, отъ което рускитѣ революционери сега се мжчатъ да подигнатъ своята страна.

Това е достатъчно по едничкия аргументъ на нашитѣ кореспонденти, който, макаръ и издалечъ, може да се каже че се отнася до въпроса. Има, обаче, още два оргументи, които не би трѣбвало да се минатъ мълкомъ, макаръ и да не се отнасятъ прѣмо къмъ въпроса.

Нашитѣ дописници казватъ: "Ние не можемъ

да разберемъ какъ другаря Де Леонъ отскача на заключението, че агитацията на И. Р. С., която той нарича ‘агитация за сила’ ще се изроди въ съзаклятничество”. Отговорътъ на това е: Да не би нашитѣ кореспонденти да претендиратъ, че Де Леонъ е казалъ: “настоящата политическа агитация на И. Р. С. ще се изроди въ съзаклятничество”; ако това е, което тѣ искатъ да кажатъ, тогава тѣ биха имали голѣми трудности да докажатъ, че Де Леонъ е правилъ такива изявления. И. Р. С. е това, което И. Р. С. е днесъ, а не това, което нашитѣ приятели, подписани подъ горѣ-публикуваното писмо, желаятъ да направятъ отъ нея. Тѣ не сѫ отишли още толкова далечъ. Ако, обаче, нашитѣ кореспонденти сѫ направили едно опущение въ своето изявление и искатъ да кажатъ, какво че Де Леонъ подържа, че съ отхвърлянето на политическата клауза отъ програмата на И. Р. С. и ЗАПАЗВАНЕ НА КЛАУЗАТА ДА “ВЗЕМАТЪ И ЗАДЪРЖАТЪ” И. Р. С. ще се изроди въ съзаклятничество — ако това е, което тѣ искатъ да кажатъ, тогава тѣ цитиратъ Де Леона право. Едно просто отричане на това заключение не опровергава едно заключение, извлечено отъ неопровержимитѣ исторически опити, отъ кждѣто то произтича.

Тъкмо тукъ се разкрива една илюзия, която обладава умоветѣ на уважаемитѣ кореспонденти; както изглежда, тѣ вѣрватъ, че проповѣдването само на “индустриалната” форма на организирване ще бжде достатъчно за обучаването на една революционна организация. Ние искаме, колкото се може по-скоро, да прѣмахнемъ тази илюзия, като имъ прѣдставимъ слѣдующитѣ принципи:

1. Изхвърляне на политическата клауза отъ про-

грамата на И Р. С. и запазване клаузата “вsematъ и задържатъ” ще изтика агитацията въ подземията на съзаклятничеството, съ всички злини произхождащи отъ това.

2. Изхвърлянето на двѣтѣ клаузи — политическата и “вsematъ и задържатъ” — запазвайки само “индустриалната” форма на организация, ще въвлече И. Р. С. въ блатото на Гомперсъ-Мичеловата Американска Федерация на Труда.

Другиятъ отъ двата неумѣстни аргументи е този въ пасажа: “Толкова очевиденъ е този фактъ (врѣдата отъ изборната агитация), че ние бѣхме свидѣтели какъ другаря Де Леонъ, въ послѣдната конвенция на И. Р. С., направи едно прѣдложение въ смисълъ, че нито единъ отъ организаторитѣ на която и да е политическа партия да се не употрѣбява като организаторъ отъ И. Р. С.” Тукъ Де Леонъ е цитиранъ точно ;обаче, цѣльта на неговото прѣдложение се криво тълкува. Далечъ отъ да е доказателство за врѣдата отъ политическата агитация, то е доказателство на неговитѣ твърдения, че безъ такава агитация е невъзможенъ никакъвъ успѣхъ. Считайки такава една агитация необходима, той е усърдно наклоненъ къмъ изграждането на една революционна организация, достатъчно мощна за да отрази своя собствена политическа партия, т. е., свой собственъ прѣдвѣстникъ, който да достави случая за едно мирно разрѣшение на въпроса. Слѣдователно, признавайки факта, че днесъ въ тази страна сѫществуватъ двѣ конкретни и враждебни политически партии, и двѣтѣ развѣващи знамето на социализма, би трѣбвало да бѫде ясно, че организатори отъ двѣтѣ партии, дѣйствувайки едноврѣменно като ор-

ганизатори на И. Р. С., биха по-скоро затруднили, отколкото да подтикнатъ растежа на И. Р. С.

— **Редактора на "Народъ")**

Писмо Четвърто.

(Отъ Артуръ Джиованити, Ню-Иоркъ)

Азъ четохъ твърдѣ внимателно статията отъ другаритѣ Уагнеръ и Василио въ в. "Народъ", така сѫщо и забѣлѣжкитѣ на другаря Де Леонъ, и, въ резултатъ на това, азъ желая да дамъ моето скромно мнение и се опитамъ да отговоря на още не-отговорения въпросъ на редактора.

Менъ ми се струва, че както Сандгренъ, така и Де Леонъ даватъ крива дефиниция на това, което тѣ наричатъ "политическа активность на работническата класа", грѣшка, която отчасти се поправи, когато тѣ теглиха линия между бюлетината и агитацията. При това, макаръ че Сандгренъ и неговитѣ послѣдователи не искатъ никаква политика, но искатъ революция, а пъкъ Де Леонъ, отлъчвайки бюлетината още настоява щото избирателната листа на Соц. Раб. Партия да фигурира на сѫщата тази бюлетина. Първия забравя, че една революция по необходимость трѣбва да бѫде политическа прѣди да може да бѫде друго нѣщо; послѣдниятъ се малко страхува да възвърне революционнитѣ методи въ прѣкия пѫть на "вънъ съ политическата акция", сирѣчъ, генералната стачка и бунта.

Въпросътъ не е дали ние ще се занимаваме съ политика или не, но какъ трѣбва да водимъ нашата политическа борба: трѣбва ли, макаръ и врѣменно,

да останемъ въ кржгътъ на законностьта, или пъкъ трѣбва да излѣземъ съвършенно вънъ отъ нея и наложимъ нашитѣ права и желания съ новитѣ срѣдства и оржжия, които отговарятъ на историческия моментъ, въ който ние живѣемъ? Въ Европа, за да опрѣдѣлимъ тази законна борба, защото за да бжде мирна тя трѣбва да бжде законна, ние сме ѝ дали едно ново наименувание: парламентаризмъ, и цѣлия въпросъ, споредъ менъ, лежи въ тази дума, която значи политическа борба на работническата класа вжтрѣ въ капиталистическата държавна машинерия.

Тогава, дали другаря Де Леонъ иска да каже парламентаризмъ, когато говори за миренъ методъ на разрѣшение обществения въпросъ? Ако не е това, кждѣ е, тогава, необходимостьта отъ избирателна листа, щомъ като ние не възнамѣряваме и не искаме да изпращаме нашитѣ "почетни другари" въ Уашингтонъ?

Азъ ще взема подъ внимание само първото прѣдположение и ще се постарая да докажа колкото е възможно по-кратко, че парламентарна акция, да употрѣбя една импортирана дума, ще рѣче просто реформа, а не революция въ дѣйствителната историческа смисъль на думата.. Парламента е буржоазенъ институтъ, основния камъкъ на капиталистическата сграда, защото той е сжщия органъ, съ който републиката повали монархизма, и чрѣзъ който капитализма изплува надъ феодализма. Прѣди и прѣзъ бунтовническитѣ фази на Френската Революция, надигащата се буржоазия знаеше, че тя не би могла да събори феодализма съ законнитѣ срѣдства, които тогава бѣха възможни, тя виждаше, че за да прѣо-

бразина обществото ней ѝ бѣ нуждно абсолютното унищожаване на сѫществуващата държава първо, и като слѣдствие отъ това тя наложи и разви новата държавна форма, която нѣмаше нищо общо съ старата, т. е., парламента. Така трѣбва да стане и съ пролетариата, както бѣ съ буржоазията. "Пролетариата не избѣгва общото правило за всички революционни класи, които сѫ го прѣдшествували. Така сѫщо и той си сформирува единъ органъ на прѣдставителство за своитѣ колективни интереси. Този органъ е работническата организация, занаятчийския синдикатъ. Нито една истинска революционна класа може да мисли, че употрѣбяването на законната машинерия на сѫществующия режимъ може да бѫде достатъчно за да гарантира нейнитѣ колективни интереси. Тя трѣбва да си образува свой собственъ органъ и да се старае да го направи господствуващъ надъ този на сѫществующето общество". (Лабриола). Съ други думи, една класа, която дѣйствително възнамѣрява да изпълни своята историческа функция, трѣбва да бѫде рвеолюционна не по цѣль, а по методи и срѣдства. Задачата на революцията не е да гради новото общество, но да унищожи старото, слѣдователно, нейната първа цѣль трѣбва да бѫде пълното събаряне на сѫществующата наредба и държава, като я направи абсолютно безсилна да противодѣйствува и наново да се възстанови. Когато революцията не успѣе да извърши това, стария режимъ може да възприеме нови идеи, но ще се запази, както бѣ случаятъ въ Италия и Германия, и както би се случило въ Русия, ако работническата класа не нанесе единъ силенъ ударъ въ коренитѣ на монархията и насила наложи своя соб-

ственъ политически органъ противъ Царя и Думата. Съ други думи, когато революционния процесъ излѣзе вънъ отъ пѫтя на насилието и бунта и още не изпълнилъ своята разрушителна функция, почва да аргументира и дискусира въ крѫгътъ на законностьта; когато не нанася удари върху сѫществуващата машинерия изъ отвънъ, а почва да я завладѣва изъ отвѫтрѣ, той съвършенно измѣня на своя идеалъ и не прави нищо друго, освѣнъ реформа. “Да се употрѣбяватъ органитѣ на сѫществующето общество за да се прѣобрази сѫщото това общество, значи да се сътрудничи за запазването и гарантирването му, сирѣчъ, да се върши работа противо-революционна”. (Сорелъ).

Слѣдователно, ако С. Р. П. отиде въ “конгреса” това значи, че тя признава ползата отъ него, а като е така, тя ще сътрудничи за неговото увѣковѣчаване и ще позволи на държавата, слѣдователно, и капитализма, да живѣе по-дълго врѣме. Слѣдователно, ние се нуждаемъ отъ една организация не само съ революционна цѣль, но организация готова да послѣдва революционния процесъ не само въ неговитѣ нови идеали, но и въ неговитѣ нови акции за реализирането на тѣзи идеали. Отъ това става очевидно, че такава организация не може и не трѣбва да употрѣбява легални и законни методи, нито пъкъ може да се надѣва за мирно разрѣшение, тъй като самия фактъ, че една класа е революционна, означава че тя е незаконна. Това другаря Де Леонъ не разглежда, нито пъкъ отговаря на аргументитѣ съ аргументи и на фактитѣ съ факти. Той не казва, че такава една организация не ще заведе работническата класа къмъ побѣда, а просто се е загрижилъ

какъ ще я организираме ако напустнемъ идеята за едно възможно мирно разрѣшение на обществения въпросъ.

Това мирно разрѣшение може да бѫде постигнато само чрѣзъ парламентарната акция; но ако капитализма е отворилъ своята Светая Светихъ за една неприятелска класа, която не иска нищо друго, освѣнъ неговото обезоглавяване, това показва че той не се страхува отъ пролетариата ,щомъ послѣдния желае да отиде на гости у капитализма и да си поговори съ него. Моятъ неприятель е мой неприятель, и азъ се страхувамъ отъ него само когато той ме чака отвънъ въорѫженъ съ револверъ или ножъ, но когато влѣзе вѫтрѣ и сѣдне да говори върху причинитѣ на разправията, азъ не се страхувамъ вече отъ него, и цѣлата разправия по необходимость ще се завърши съ весела вечеря, изобилие отъ вино и свързанитѣ съ това тостове и весели шеги. Какъ можемъ да вѣрваме, че и съ най-твърдата логика и съ страхътъ на една силна революционна организация ще можемъ да убѣдимъ господарската класа да се прѣдаде въ рѫцѣтѣ на своя противникъ, който не признава никаква християнска милость и не ще смегкчи смъртното наказание за капитализма? Трѣбва ли, тогава, да мислимъ, че капитализма по-скоро би се самоубилъ, отколкото да се яви лице срѣщу лице съ своя палачъ въ лицето на И. Р. С.? Сѫществува ли въ историята поне единъ примѣръ, който да потвърдява такъвъ единъ сладъкъ сънь за миръ и любовь? Даже св. Папа Римски, който вѣрва че трѣбва да обърнемъ лѣвата си страна, когато нѣкой ни удари по дѣсната, не се е отказвалъ никога отъ приятната помощь на джелатина и други християн-

ски съучастници, когато неговия тронъ или света кесия сѫ бивали атакувани. Самоубийството не е актъ на нормално състояние, нито пъкъ има нѣкакво основание да вѣрваме, че капиталистическата класа изведнажъ ще подлудѣе въ послѣдния моментъ.

Главно съ сила и чрѣзъ насилие само ние можемъ да прѣобразимъ обществото, но колективно и организирано насилие; не каквото е сега въ Русия, но каквото е било въ тази страна прѣди 50 години. Това не е съзаклятничество, но открита и лоялна борба, не нападение изъ засада, а редовенъ дуелъ; то не ще бѫде разбъркано бунтуване, но една добра и редовна цивилна война, ако желаете така да го наречете. Ако единъ законъ отъ "конгреса" може да прѣдотврати това и даде на работническата класа земята и срѣдствата на производството и разпрѣдѣление, толкова по-добрѣ, но това е тѣхна работа, а не наша. Какъ можемъ да обединимъ хората за тази славна пролетарска апопея? Какъ Интернационала ги обедини? Какъ изградихме локалъ 199, Шивашкия Индустриленъ Юнионъ, най-силниятъ и най-многобройния юнионъ въ града, кѫдѣто никога не се е споменувало за избори, при все това всѣки единъ членъ е добрѣ запознатъ съ клаузата "вееватъ и задържатъ"? КАКЪ? Чрѣзъ отиване при тѣхъ и имъ разправимъ всичко, безъ да ги считаме за тигри или зайци, а хора, които веднажъ разбрали, могатъ да докажатъ другиму че тѣ сѫ прави, по единъ добъръ американски начинъ, като му сложатъ нѣколко юмрука по носътъ, щомъ думитѣ и аргументитѣ не помогнатъ.

Тогава, сѫ ли С. П. и С. Р. П. толкова необходими за И. Р. С., че безъ първитѣ послѣдния не мо-

же да сжществува? Дали изборитѣ сж единственото срѣдство, съ което можемъ да убѣдимъ работницитѣ, че тѣ трѣбва да се организиратъ, да стачкуватъ и да насочватъ своитѣ акции до толкова на политическо поле (политическа агитация), че самитѣ тия, които сж отгорѣ, да хвърлятъ по нѣщо отъ врѣме на врѣме до като цѣлата сграда падне?

Защо да говоримъ на работническата класа за мирно разрѣшение на въпроса, когато, вѣроятно, нито ЕДИНЪ членъ отъ С. Р. П. вѣрва въ него? Петдесеть ваканти мѣста въ "конгреса" ще изплашатъ капитализма повече, отколкото петдесеть "почтени" социалисти сѣднали тамъ и не вършатъ нищо; ако има нужда да се употрѣби бюлетината за нѣщо, нека я употрѣбимъ за единствената цѣль, именно, да изпразднимъ тѣхнитѣ мѣста въ парламента. Бждащето на социализма е въ генералната стачка, но такава, която да отиде до фатален край, т. е., въоржженъ бунтъ и насилствено унищожение на всички сжществующи обществени условия. Може да ми се възрази, че още е много рано за Америка да се дига аларма противъ парламентаризма, но социалистическото движение въ всички европейски страни се е толкова изродило вслѣдствие парламентаризма, че би било просто глупость да се не възползуваме отъ тѣхния урокъ и послѣдваме другъ пжть. Нека не изхвърляме политическата клауза отъ програмата на И. Р. С., но нека разберемъ, че И. Р. С. трѣбва да се развива като бждаще законодателно и изпълнително тѣло на страната, да подкопава сжществующитѣ такива, да поема постепенно функцията на държавата, до като съвършенно я замѣни, чрѣзъ единственото нейно срѣдство — **революцията.**

Отговоръ:

[Прѣди всичко, нека още веднажъ бѫде отбѣлѣзанъ факта, че тази седмичния опонентъ на становището на С. Р. П., както и всички прѣди него, оставя неотговоренъ въпроса поставенъ отъ "Народъ" още въ началото на дискусията: "какъ ще могатъ редоветѣ на И. Р. С., на революционната армия, която е прѣдназначена да вземе и задържи срѣдствата на производството, да рекрутира необходимитѣ сили за този бѣлѣжитъ и послѣденъ актъ на революцията, ако тя започне съ отричане на цивилизования методъ на разрѣшение на спорове, прѣдложенъ отъ политическата платформа, и застане изключително върху принципа на физическата сила?" Това е въпроса, който, наистина, заслужава отговоръ. Той е сѫщественъ за едно общо разбиране. Защо въпросътъ се постоянно заобикаля? Всѣко едно заобикаляне не може да се тълкува другояче, освѣнъ като доказателство на неспособность да се отговори на този въпросъ; слѣдователно, явно доказателство за солидностьта на практическия принципъ, който въпроса включава. Впущане въ безкрайни отклонения и заемане мѣстото съ странични въпроси, правятъ доказателството още по-силно.

Случаятъ съ тази-седмичниятъ кореспондентъ прави избѣгването отъ въпроса още по-нагледно. Джиованити още отъ начало признава, че на въпроса зададенъ отъ "Народъ" не е било отговорено. Въ сѫщность, тъкмо за това той иска да му се позволи мѣсто въ вѣстника за да "се опита да отговори на още неотговорения въпросъ на редактора на "На-

родъ". Отговаря ли той на въпроса? Нито съ една дума.

Или това изрѣчение е, може би, отговоръ: "Какъ ще обединимъ хората за тази славна пролетарска апопея? Какъ ги е обединилъ Интернационала?" — Изрѣчението прѣдполага, че Интернационала е вече обединилъ хората за тази славна пролетарска апопея. Това е ново за насъ. Ако Интернационала е вече "обединилъ хората за тази славна пролетарска епопея", не би имало никаква капиталистическа класа за сваляне днесъ; епопеята би била вече свършенъ фактъ. Факта че тя не е още завършена, че Джиованити признава че епопеята трѣбва тепърва да да се извършва, е достатъчно опровержение на твърдението, че "Интернационала е обединилъ хората".

Да не би пъкъ, по всѣка възможность, това другото изрѣчение да е обѣщания отговоръ отъ Джиованити: "Какъ да обединимъ хората за тази славна пролетарска епопея? .... Какъ И. Р. С. ги обединява?" — Това изрѣчение е отъ родътъ на онова твърдение, анализирано миналата седмица поводъ кореспонденцията на нашитѣ критици отъ Сентъ Луисъ. То изрѣчение не отговаря на въпроса зададенъ отъ "Народъ", то потвърдява този въпросъ, то е фатално за становището на опонентитѣ на "Народъ". Тази дискусия бѣ подкачена отъ Сандгреновото прѣдложение "да се изхвърли всѣкакво споменаване на политика въ програмата на И. Р. С." Слѣдствие на което "Народъ" зададе горѣ-изложения въпросъ, а твърдението на Сандгренъ и всички, които се наредиха на негова страна, включая и тази седмичния ни кореспондентъ, бѣ, и е, че политиче-

ската агитация трѣбва да бѫде изоставена като врѣдна и ненуждна. Никой отъ опонентитѣ на позицията на "Народъ" не може да показва на успѣшната агитация на И. Р. С., съ политическата клауза въ нейната платформа, като доказателство, че И. Р. С. може да рекрутира нуждниτѣ сили сама върху принципа на физическата сила.

Джиованити, слѣдователно, оставя въпроса неотговоренъ, при все че се обѣща да отговори; и за най-голѣмо удивление, той завършва противопоставяйки се на Сандгреновото прѣдложение да се изхвърли политическата клауза отъ платформата на И. Р. С.! Неизправими сѫ противорѣчията, въ които тази-седмичния опонентъ се е оплелъ.

Ние бихме могли да спремъ тукъ. Съ сѫществената часть отъ горното писмо ние сме се вече справили. Въ всѣки случай, понеже нашиятъ кореспондентъ попада въ брой странични грѣшки, ние вѣрваме че той ще ни благодари ако му обърнемъ вниманието върху тѣхъ. А това ние вършимъ, защото често се случва, че страничнитѣ грѣшки ставатъ причина за главни грѣшки. До тогава, до като страничнитѣ грѣшки замъгляватъ умътъ, главнитѣ оставатъ незабѣлѣзани.

Джиованити казва: "Една класа, която дѣйствително възнамѣрява да изпълни своята историческа мисия, трѣбва да бѫде революционна не по цѣль, а по методи и срѣдства". Това изрѣчение прави двоенъ грѣхъ спрѣмо обществената наука. Неговото първо прѣгрѣшение лежи въ употрѣбяване на изражението "революционни методи и срѣдства". Нѣма такива нѣща като "революционни методи" или "срѣдства". Срѣдствата и методитѣ могатъ да бѫ-

датъ добри или лоши, умни или глупави, навремен-
ни или прѣждевременни — “революционни” нико-
га. Физическата сила, която кореспондента счита
като революционенъ методъ и срѣдство, въ сжщ-
ность, по никой начинъ не може да бжде “револю-
ционна”; тя може да бжде и архи-реакционна.
Ако физическата сила бѣ критериума на “револю-
цията”, тогава палмата на революционерство би
трѣбвало да се поднесе на Царското управление. Са-
миятъ Джиованити несъзнателно дѣйствува съглас-
но това гледище на въпроса. Ако той не дѣйствува-
ше така, той не щѣше да бжде сега въ революци-
онния лагеръ на И. Р. С.; той би попадналъ въ Шер-
мановата тайфа отъ реакционери, които прибѣгватъ
до физическа сила *). Второто прѣгрѣшение на из-
рѣчението лежи въ първата му часть, понятието, че
функцията на пролетариата “трѣбва да бжде рево-
люционна НЕ ПО ЦѢЛЬ, а по методъ и срѣдства.”
Съ други думи, цѣльта е едно незначително количе-
ство въ опрѣдѣляне революционния или не-револю-
ционния характеръ на едно тѣло. Такова едно раз-
биране на обществената еволюция или ходътъ на чо-
вѣшкитѣ събития е неоснователенъ. Марксъ твър-
дѣ добрѣ е казалъ, че силата всѣкога е била АКУ-
ШЕРКА на революцията. Обаче, съгласно разбира-
нето на нѣщата отъ нашия коренспондентъ, всич-
ко що е нуждно за раждането на едно дѣте е аку-
шерката; функциитѣ на бащата и майката не се счи-
татъ за нищо. Въ Русия сега става едно жестоко

*) Ч. О. Шерманъ е бламирания президентъ на И. Р. С.,
който обяви бюлетината за “книжна пачавра” и се опита
да въвлече И. И. С. назадъ въ занаятчийския юнионизмъ
на Амер. Фед. на Труда.

стълкновение между физически сили. Ако физическата сила бѣ критериума на революцията, тогава и двѣтѣ борящи се страни щѣха да бждатъ революционери. Ние всички знаемъ, че това е погрѣшно. Какъ ние опрѣдѣляме коя е революционната страна и коя е реакционната? Разбира се, по тѣхнитѣ респективни ЦѢЛИ.

Тази сериозна грѣшка отъ страна на Джиованити води къмъ слѣдующата друга грѣшка, която сжщо като черна нишка се протака прѣзъ цѣлото изложение на неговитѣ аргументи. На едно мѣсто той казва: “Трѣбва ли, макаръ и врѣменно, да останемъ въ кржгътъ на ЗАКОННОСТЬТА”; на друго мѣсто: “ЗАКОННАТА борба, защото, за да бжде мирна, тя трѣбва да бжде ЗАКОННА”; пакъ: “Употрѣбяване ЗАКОННИТѢ машинерии за сжществующия режимъ”; още на друго мѣсто: “Такава една организация (организация отъ която се нуждаемъ) не трѣбва да употрѣбява ЛЕГАЛНИ и ЗАКОННИ срѣдства”; и така нататъкъ. Нескончаемото повторение на терминити “легаленъ”, “законенъ”, “законность”, показва едно криво схващане на позицията на вѣстникъ “Народъ”. Джиованити не ще намѣри нито веднажъ употрѣбени отъ “Народъ” тия думи въ тази дискусия. “Народъ” не се безпокои отъ мисъльта за “законность”. Той се основава на принципа на “цивилизацията”. Джиованити и редактора на “Народъ” сж цивилизовани хора. Тъй като тѣ сж цивилизовани хора, тѣ дискусиратъ по този въпросъ учтиво. Ако тѣ бѣха двама варвари, тѣ биха почнали да си чупятъ главитѣ единъ други. Мислитѣ на Джиованити тъй сж се омотали по този въпросъ, че той челъ “законно” вмѣсто “цивилизовано”, “закон-

ность" вмѣсто "цивилизация", и това му е попрѣчило да разбере аргументитѣ на "Народъ" въ тази дискусия, започващи съ отговора на Сандгренъ, кждѣто принципа на цивилизацията бѣ обширно третиранъ.

Политическата акция е цивилизования, защото е мирния методъ на общественото дебатиране и на установяване числената сила. Тоя който отхвърля този методъ, застава върху равнището на варваризма, едно равнище, кждѣто капиталистическата класа ще бжде повече отъ доволна да го срѣщне, тъй като съ това ще даде единъ добъръ претекстъ на капиталистическата класа да отхвърли всѣкакво уважение къмъ благоприличието и прибѣгне къмъ тероризма, което тъкмо ѝ подхожда. Но цивилизацията си е ЦИВИЛИЗАЦИЯ. Това прѣдполага не само старанието за миръ, но съзнаването на факта, че ПРАВО безъ СИЛА е вѣтъръ. Слѣдователно, цивилизованата революционна организация прокламира правото, иска го, защитава го, и доброволно се подчинява на цивилизования методъ на подаване гласоветѣ — и, СЖЩЕВРѢМЕННО, СЕ СНАБДЯВА СЪ НЕОБХОДИМАТА ФИЗИЧЕСКА СИЛА ЗА ВЪ СЛУЧАЙ ЧЕ НЕЙНИЯ ПОБѢДЕНЪ ПРОТИВНИКЪ ПРИБѢГНЕ ДО ВАРВАРСКИЯ НАЧИНЪ НА НАЛАГАНЕ СВОЯТА ВОЛЯ. Цивилизования човѣкъ отговаря на сила съ сила; варваринътъ започва съ сила. "Цивилизацията", а не "легалностьта" изисква политическата клауза.

Трета една странична грѣшка на Джиованити се явява въ пасажа, кждѣто той цитира Лабриола въ подържка на това, което Лабриола не подържа. Лабриола принадлежи къмъ "синдикалистическото"

крило на какво? На Социалистическата ПАРТИЯ въ Италия. Цитатътъ отъ Лабриола се изопъчава щомъ се поставя тамъ, кждѣто не принадлежи. Той е тъкмо на мѣсто въ свръзка съ становището на Лабриола, което е толкова сходно съ това на С. Р. П., колкото двѣ становища могатъ да бждатъ сходни въ двѣ различни страни.

Накрай, слѣдующия пасажъ отъ писмото на Джиованити хвърля ясна свѣтлина върху разхалтавения начинъ на мислене на нашитѣ опоненти: "Петдесеть вакантни мѣста въ Конгреса (парламента) ще изплашатъ капитализма повече, отколкото петдесеть 'почтени' социалисти, сѣднали тамъ и не вършатъ нищо; и ако ние ще употрѣбяваме бюлетината за нѣщо, нека я употрѣбимъ за едничката цѣль — изпраздването на тѣхнитѣ мѣста", — едно понятие, което може да произлѣзе само отъ едно криво схващане на фактитѣ въ случаятъ. Даже ако цѣлата работническа класа би се въздържала отъ гласуване, пакъ не би имало НИТО ЕДНО ВАКАНТНО МѢСТО, капиталистическитѣ кандидати тогава би се избирали единодушно отъ самитѣ капиталисти. Темата на тази дискусия е сериозна. Къмъ нея трѣбва да се пристжпва не съ ядъ или прѣдубѣждение, но съ умъ, наклоненъ да възприема фактитѣ и вади заключения отъ тѣхъ. — Редактора на "Народъ")

Писмо Пето.

(Отъ Х. Б. Хофманъ, Ню-Иоркъ)

Дали дебата по политическото положение е привършенъ или не, редактора на "Народъ" трѣбва да

отговори на слѣдующитѣ въпроси и отговори: Тъй като никакви коментарии не могатъ да се правятъ безъ да се прѣдстави отъ кждѣ аргументитѣ сж извлечени, азъ бихъ желалъ щото тази дописка да се отпечати изцѣло.

Въпроситѣ сж отправени къмъ единъ отъ Социалистическата Раб. Партия.

1. "Сте ли вие едно революционно тѣло?" "Разбира се че сме".

2. "Много добрѣ. Щомъ, тогава, вие сте една политическа партия, вие сте организирани да наложите или да разширите законодателнитѣ постановления?" (Колебливо) "Да, ние сме организирани за законодателни цѣли."

3. "И вие наричате себѣ си революционери. Законодателството вжтрѣ въ капиталистическата държава, за да бжде то валидно, трѣбва да е отъ мека конституционна натура. То трѣбва да се схожда съ капиталистическото понятие за валидность. То трѣбва да е въ хармония съ сжществующия редъ на нѣщата, нали?" "Да".

"Така че ако вие отивате въ хармония съ капиталистическата държава, вие можите да добиете реформи, радикални или ултра-радикални, но такива реформи не могатъ даизлѣзатъ вънъ отъ границитѣ на частната собственость. Въ сжщность, вие успѣвате въ подобрение лошитѣ условия, облегчавате положението на работника и го направяте поносимо. Вие несъзнателно помирявате работника съ сжществующитѣ условия, защото вие създавате въ него вѣра, че вие ще му помагате, и то чрѣзъ законодателство. Въ сжщность вие извършвате работата на реформатора, която работа той, като полезенъ лей-

тенантъ на капитализма, може по-добрѣ да извършва. Хърстъ може да извоюва чрѣзъ законодателството повече реформи и за по-кѫсо врѣме отколкото петь революционни партии.

"Освѣнъ това, вие създавате една фалшива надѣжда, за която работническата класа не ще ви прости, когато разбере суетата отъ нея. Като съзнателни социалисти, вие знаете че капиталиста е добрѣ укрѣпенъ; законодателства, сѫдилища и полиция сѫ неговитѣ военни орѫжия; всѣкой по важенъ законъ може да бѫде унищоженъ отъ сѫдилищата, които обикновено не сѫ отъ избираемо естество. Вие знаете безпомощното си положение и всѣтаки поощрявате работницитѣ въ това направление, като ги карате да вѣрватъ въ силата на законодателството."

"Не! Не! Ние сме въ политиката съ агитациона цѣль," отговаря смутения привърженикъ на С. Р. П.

"Ха! Ха! въ политиката съ агитационна цѣль! Ако азъ не бѣхъ напълно увѣренъ въ вашата извънмѣрна искреность, азъ бихъ ви нарѣкълъ мошеникъ. Както е случая, обаче, азъ ще се задоволя съ мисъльта, че вие сте въ кривъ пѫть.

"Една политическа партия означава нѣщо. Тя има своя класическа мисия, която е общопонятна. Една политическа партия е или на власть, или се стреми да стѫпи на власть. Тя номинира хора за особени постове. Явявайки се прѣдъ избирателитѣ, тя прави извѣстни обещания, които тя обещава да изпълни, ако бѫде избрана. Не е ли глупаво да си въобразяваме, че тя може да се маскирва като политическа партия, безъ да има политически намѣрения. Не е ли глупаво просто заради агитация и про-

паганда да си създаваме грижи за изграждането на едно политическо тѣло. Това е криво прѣдставление на фактитѣ, което достига своя върхъ въ една траги-комедия. И колко глупаво би било да се практикува и политика и агитационна пропаганда чрѣзъ една политическа партия и пакъ да са запизи революционния характеръ на това тѣло. Това е реформаторски карнавалъ съ подходяща за него маскировка”.

Отговоръ:

[Нека пакъ, прѣди всичко, да отбѣлѣжимъ важния фактъ, че тази-седмичния опонентъ на становището на С. Р. П., както и прѣдшественицитѣ му, не дава отговоръ на въпроса поставенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусията — какъ И. Р. С., революционната армия прѣдназначена да вземе и задържи срѣствата за производство и пр., ще рекрутира нуждънитѣ сили за този бѣлежитъ и послѣденъ актъ на революцията, щомъ започва съ отричане цивилизования методъ на разрѣшение на общественитѣ спорове, прѣдлаганъ отъ политическата платформа, и застава върху принципа само на физическата сила?

Безсъмнѣно никой не може да клейми, че въпроса е единъ фокусъ или несправедливъ. Хора които иматъ за цѣль свалянето на капиталистическата система; хора които признаватъ необходимостьта отъ една революционна економическа организация на раб. класа за извършването на революцията; най-послѣ хора които отхвърлятъ цивилизования методъ на

обществена борба, политическата акция; — такива хора наистина дължатъ на публиката, работническата публика, отговоръ на поставения по-горѣ въпросъ — какъ възнамѣрявате да рекрутирате вашитѣ сили?

Настойчивото отбѣгване отъ да се даде отговоръ на въпроса оправдава заключението, че той е въпросъ, на който неможе да се отговори; че той разбива на парчета основата на мисъльта за отхвърляне на политическата акция; че въ сѫщность, за да се види несъстоятелностьта на такова едно мнение, достатъчно е само да се задади въпроса. Нито пъкъ може да се прикрие отбѣгването чрѣзъ задаване на други въпроси и, както Офманъ прави тази седмица, самъ дава редица отговори, които, прѣдвидъ обширнитѣ отговори дадени отъ "Народъ" на прѣдишнитѣ кореспонденти и добрѣ извѣстното становище на С. Р. П. по този въпросъ, сѫ неоснователни.

Фактитѣ въ случая сѫ тѣзи:

Соц. Партия твърди, че политическата акция е прѣдостатъчна за освобождаването на работническата класа. "Изберете ни", тѣ казватъ," и ние ще ве освободимъ".

Всѣкой единъ съ ясенъ и чистъ разумъ въ работническото движение ясно вижда заблуждението; той даже вижда по-далеко и схваща, че такова едно тѣло, и да не започне съ корупция, трѣбва, по необходимость, да се изроди въ едно мошеничество за пролетарията. Освобождението на пролетарията, т. е. Социалистическата Република, не може да бѫде резултатъ на законодателни постановления. Никакви чиновници не ще освободятъ пролетарията. Осво-

бождението на пролетарията е възможно само посрѣдсвомъ общата акция на самия пролетариятъ, като завземе производителнитѣ сили въ страната.

Тази непогрѣшна, тази неуспорима позиция непосрѣдствено води къмъ принципа, че революционния пролетариятъ не може да изпълни своята историческа мисия освѣнъ ако е организиранъ економически така, че да може да стане пъленъ притежатель на индустриитѣ, прѣмахне капиталистическата политическа държава и поеме дизгинитѣ на индустриалната администрация въ страната. Индустриално организираниятъ Революционенъ Юнионъ, на кѫсо казано, И. Р. С. бѣ продуктъ на това схващане на нѣщата.

Тази позиция, вслѣдствие на самата своя чистота донесе съ себе си и своята смрадъ. Появи се единъ елементъ, който — погнусенъ отъ неизбѣжната корупция въ редоветѣ на чисто политиканитѣ отъ С.П., или заслѣпенъ отъ блѣскавостьта на тази позиция, която блѣскавость не имъ даваше възможность да видятъ нищо друго освѣнъ нея — настоява щото политическата акция да бѫде всѣцѣло изоставена, слѣдователно, И. Р. С. да изхвърли отъ своята платформа политическата клауза, кѫдѣто се изказва необходимостьта отъ "обединение на работническата класа както на економическо, така и на политическо поле."

И. Р. С. оспорва стабилностьта на такава една позиция. Тя отива по-далечъ, като посочва на фаталната грѣшка зародена въ такъва една позиция. Отхвърлянето на политическата акция би заставило И. Р. С. да възприематъ варварски методи — да разчита изключително на физическа сила. Кѫдѣто,

както въ Русия, никакви други методи не сжществуватъ, никакви други не можи да се възприематъ. Но както е случая съ останалата западна цивилизация, особено Америка, кждѣто сжществува цивилизования методъ на публична агитация и на мирно подчиняване на резултатитѣ при изборнитѣ кутии, кждѣто се изразяватъ противнитѣ гледища; — кждѣто такива методи сжществуватъ, личностьта или организацията, която ги отхвърля, върши това на свой собственъ рискъ. Такъвъ е случая особено за днешната капиталистическа Америка. Капиталистическата класа, колкото и да е силна, тя не е всемогъща. Тя се чувствува принудена да отдаде, поне външно, почитъ къмъ Духътъ на Вѣка. Духътъ на Вѣка изисква свобода на словото и свобода на гласоподаването. Обаче, щомъ една работническа организация отхвърли мирното опитване на сили, капиталистическата класа ще бжде прѣзадоволна да приложи системата на Руския Терроризмъ. Заключението отъ всичко това е, че революцията не би могла да рекрутира нуждннитѣ сили.

Отъ друга страна, облечена въ мантията на цивилизования, напълно цивилизованъ конфликтъ, И. Р. С. признава налѣжащата нужда отъ политическата агитация, чрѣзъ която може да прѣдявява безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; чрѣзъ която може да проповѣдва и учи причинитѣ за това; чрѣзъ която може да изразява своята готовность да се подчини на декрета на бюлетината, т. е. на мирното опитвание на сили; и като резултатъ отъ такова едно поведение, да рекрутира, обучи и организира физическата сила, която можи да й потрѣбва за да запази цивилизованата — ци-

вилизована защото мирна — побѣда, която се стрѣми да спечели. На кратко казано — безъ революционната економическа организация на работническата класа, деньтъ на социалистическата побѣда ще бжде день на нейното поражение; безъ социалистическата революционна политическа акция, революционната економическа организация на работническата класа не може да бжде напълно изградена за акция.

Социалистическата Работническа Партия прѣдставлява това гледище. При все че признава прѣобладаващата економическа важность на това гледище, тя схваща неговата случайна политическа необходимость.

"Ха"" се провиква Хофманъ, нашия тази-седмиченъ кореспондентъ, "Маскировка!"

Способитѣ на цивилизацията не сж маска на лицето на цивилизования човѣкъ. Способитѣ на цивилизацията сж часть отъ самата сжщность на цивилизования човѣкъ; тѣ точно отбѣлѣзватъ профила на неговото лице:

По сжщата причина и на основание на сжщия принципъ, че поражението на Шерманъ въ И. Р. С. можеше да се извърши само посрѣдствомъ политиката на тѣзи делегати, които отидоха на конвенцията прѣзъ миналия Септември съ искрена увѣреность, не маскирани, че човѣка бѣше честенъ, но щомъ узнаха че той е каналия, веднага го хванаха за хлабавата репутация и го изхвърлиха отъ конвенцията, както и отъ И. Р. С., по сжщата причина и на основание на сжщия принципъ, унищожаването на капиталистическата класа ще бжде работа само на тия хора, за които способитѣ на цивилизацията не сж

маски, а часть отъ тѣхната натура; хората които настояватъ за изчерпване на всички способи на цивилизацията, и които, когато капитализма свали своята маска, ще бждатъ готови да прибѣгнатъ къмъ способитѣ на варваризма — съ още по-голѣма готовность, тъй като тѣзи методи сж отвратителни на цивилизованата кауза, на която тѣ сж апостоли.

По сжщата причина и на основание сжщиятъ принципъ, че Шерманъ би останалъ господарь на положението въ конвенцията и въ И. Р. С. ако прѣобладаваше политиката на тия делегати, които дойдоха въ конвенцията прѣдварително убѣдени въ неговата подлость и които искаха да го изхвърлятъ още въ началото, — по сжщата причина и на основание на сжщия принципъ капиталистическата класа ще остане на своя тронъ ако би прѣобладавала политиката на този нетърпеливъ и нервозенъ елементъ, който още отъ началото отхвърля възможностьта за едно мирно опитване на сили и прибѣгне още отъ началото къмъ физическа сила.

Бюлетината на Социалистическата Работническа Партия иска безусловното прѣдаване на капиталистическата класа. Слѣдователно, С. Р. П. проповѣдва революцията, учи за революцията и съ това прави възможно рекрутирването и организирването на физическата сила, нуждна за налагането на революцията. С. Р. П. върши всичко това, включително и послѣдното, защото тя застава на становището, което държи управляющата класа въ рамкитѣ на цивилизования методъ на мирно изпитване на силитѣ.

Може би С. Р. П. д апюбѣди въ изборитѣ, т. е. да бжде справедливо зачетена. Въ то яслучай тя веднага

ще се разтури; политическата държава ще бѫде веднажъ за винаги унищожена; индустриално и цѣлокупно организирания пролетариатъ ще поеме въ свои рѫцѣ администрацията на производителнитѣ сили въ страната. Е ли това невъзможно? Ние признаваме да е твърдѣ невѣроятно.

По-за вѣрване е щото С. Р. П. да успѣе въ изборитѣ, но да бѫде незачетена или получи съпротивление отъ страна на капиталистическата класа, както направиха южнитѣ робовладѣлци при избирането на Линколнъ. Въ такъвъ случай С. Р. П. ще се разтури и слѣе съ своята економическа организация. Тази организация, слѣдъ като е имала благоприятния случай да рекрутира своитѣ сили, и веднажъ цивилизования начинъ на опитване сили изоставенъ, ще въплотява силитѣ на пролетариата, готови да прибѣгнатъ до послѣдното срѣдство, и физически пометатъ земята съ варварската капиталистическа класа.

Най-вѣроятно е, обаче, че на политическата прѣдставителка на И. Р. С. не ще се даде врѣме да триумфира въ изборитѣ. По всѣка вѣроятность, нуждитѣ на капитализма ще го тласнатъ, прѣди този моментъ, къмъ нѣкакъвъ беззаконенъ актъ, който ще прѣдизвика съпротива. Нѣкоя стачка ще избухне, капиталистическата бруталность ще причинѝ щото стачката да се разпространи; освѣнъ морална, ще се даде физическа подкрѣпа отъ други и не прѣко засѣгнати слоеве отъ работническата класа. Ще се създаде едно положение на нѣщата — економическо, политическо, социал-атмосферично — подобно на положението въ 1902 година, прѣзъ врѣме на голѣмата стачка на вѫглекопачитѣ, или въ 1894 годи-

на, прѣзъ врѣме на желѣзничарската стачка. Какво тогава? Изходътъ въ такъвъ случай ще зависи отъ степеньта, която организацията на И. Р. С. е достигнала въ качествено и количествено отношение. Ако тя е достигнала необходимия минимумъ, тогава, този класовъ инстинктъ на пролетариата, на който Марксъ учи социалиститѣ да се уповаватъ, и струнитѣ на който капиталистическата класа се стреми, посрѣдствомъ своитѣ работнически мошеници, да запази отъ да бѫдатъ хванати отъ социалиститѣ, веднага ще се кристализира около този необходимъ минимумъ на индустриалната организация. Работническата класа тогава ще бѫде органически консолидирана. Поради капиталистическия варваризмъ, всѣкакви усилия за мирно опитване на сили ще се укажатъ излишни. Моментално капитализма ще бѫде пометенъ настрана. За такъвъ единъ актъ, обаче, при такова едно положение на нѣщата, нека се запомни, И. Р. С. трѣбва да сѫ достигнали необходимия качественъ и количественъ минимумъ на усъвършенствуване, А ТОВА, ОТЪ СВОЯ СТРАНА, ЩЕ ЗАВИСИ ОТЪ СВОБОДАТА НА НЕЙНАТА ПРѢДВАРИТЕЛНА АГИТАЦИОННА РАБОТА, СВОБОДА СЪ КОЯТО ТЯ НИКОГА НЕ ЩЕ МОЖЕ ДА СЕ ПОЛЗУВА, ОСВѢНЪ АКО ЗАСТАНЕ ВЪРХУ ПРИНЦИПА, КОЙТО ПРИЗНАВА ЦИВИЛИЗОВАНИЯ МЕТОДЪ НА МИРНО ОПИТВАНЕ НА СИЛИ — БЮЛЕТИНАТА.

Слѣдователно, всичко това се върти все около въпроса: Какъ И. Р. С. ще рекрутира и организира своитѣ сили, ако започне съ абсолютното отричане на политическата бюлетина?

Всички приказки относително бодлитѣ по поли-

тическото стебло сѫ вънъ отъ въпроса. Тѣзи приказки нашитѣ опоненти би трѣбвало да разправятъ на политическитѣ социалисти отъ С. П. Отправени къмъ С. Р. П. такива приказки сѫ излишни и нелогични — толкова нелогични, колкото нелогични биха били обширнитѣ разсѫждения върху лошата миризма, която се чувствува въ операционнитѣ стаи, или върху заразитѣ, които могатъ да бѫдатъ причинени отъ тази миризма: ОПЕРАЦИОННАТА СТАЯ Е НУЖДНА; толкова излишни и нелогични, колкото би били разсѫжденията върху опасноститѣ и неприятноститѣ, които пѫтуването по океана причинява: ПѪТУВАНЕТО ПО ОКЕАНА Е НЕОБХОДИМО. Чисто политическия социалистъ застава върху сѫщото положение по въпроса за политиката, както човѣкътъ който би благоприятствувалъ операционната стая само заради нейната смрадливость, човѣкътъ, който би благоприятствувалъ пѫтуване по океана само заради неговитѣ опасности и неприятности. Това нашитѣ опоненти знаятъ, че не е позицията на С. Р. П. Послѣдната знае, че политическата държава е негодна и не е въ състояние, посрѣдствомъ своето законодателство, да реализира социалистическата република. Членоветѣ на С. Р. П. заставатъ за политическата акция, защото тя е абсолютно необходима за сформируването на тази органиазция — И. Р. С., която е и зародиша на работническата република и физическата сила, отъ която пролетариата може, и по всѣка вѣроятность ще има нужда, за да може да възтържествува.

— Редактора на “Народъ”.

Писмо Шесто.

(Отъ Жанъ Сандгренъ, Санъ-Франциско)

Веднажъ ми дадена привилегията да отговоря на критиката на моитѣ възгледи по "Политическата Акция", азъ ще се възползувамъ отъ случаятъ.

Първо, относително силата на работническата класа при изборнитѣ урни азъ нѣмамъ друга алтернатива, освѣнъ да приема числата дадени отъ редактора на "Народъ" а именно, че работническата класа въ 1900 година съставлявала 70 на сто отъ населението и че ние ще бѫдемъ, теоритически, болшинство при изборнитѣ урни. Но трѣбва да се признае, че промѣната отъ 1890 година, когато работническата класа е била 55 на сто, съ тенденция постоянно да се намалява числено, е толкова странна, че човѣкъ може съ право да се усъмни въ точностьта на тѣзи числа.

Въ всѣки случай, тъй като малка важность се отдава на бюлетината и на нашата сила при изборнитѣ урни отъ страна на моя критикъ, който трѣбва да се счита като прѣдставитель на позицията на С. Р. П., дискусията по този въпросъ може да се изостави.

Но, отъ друга точка зрѣние, числата които азъ давамъ по-долу сѫ отъ голѣмо значение за работническата класа въ опрѣдѣляне становището спрѣмо политическата активность и то въ слѣдующата смисъль:

Отъ цѣлата маса наемни работници, мѫже, жени и дѣца, има близо 18 милиона, които не могатъ по никакъвъ начинъ да бѫдатъ прѣко заинтересувани отъ политиката, а именно: 1,700,000 дѣца наем-

ни работници, 4,800,000 жени наемни работнички, 3,500,000 чужденци, 5,000,000 негри и 3,000,000 скитащи се и други лишени отъ право на гласъ работници, всичко около 18,000,000.

И никой не ще отрѣче, че въ изграждането на економическата организация, скелета на новата, колективна форма на обществото, ние ще трѣбва, рано или късно, да вземемъ подъ съображение всѣки единъ отъ тѣзи 18,000,000 наемни работници. Въ сѫщность, тѣ сѫ "меливото на нашата воденица", но какво да се прави съ тѣхъ политически?

Това явно признание отъ страна на прѣдставителитѣ на С. Р. П., при все че не е нѣщо ново, нито пъкъ за пръвъ пѫть изтъкнато въ тази дискусия — това признание че бюлетината не струва много или почти нищо, ще дойде като плѣсница за мнозина, които, наедно съ единъ отъ моитѣ критици, гордо заявяватъ: "Ние ще ги побѣдимъ въ изборитѣ!" Това признание още веднажъ отбѣлѣзва факта, че "парламентаризма" на работническата класа прѣживѣва лоши дни, тъй като тенденцията въ цѣлия свѣтъ е да се изтика економическата организация на фронта, а политическата да се изостави на заденъ планъ. Може да е трудно за тѣзи, които сѫ спомогнали на революционното движение да нарастне на политическо поле до такава степень, сега да изоставятъ политиката; новата тенденция за реорганизирване силитѣ изключително на економическо поле, навлизайки въ политическата арена само по отрицателния начинъ на "прѣма акция", може за тѣхъ да се яви като позорно нарушаване на светитѣ принципи. Но Марксъ казва: "Пролетарското движение постоянно се възвръща назадъ отъ кѫдѣто е почна-

ло, винаги се връща по стжпкитѣ си и почва наново, до като налучка солидни основи". Така е и сега. Парламентарния опитъ показа слабоститѣ на политическия методъ, едно негодуване на "милионитѣ маси" създаде една организация, въ която работницитѣ ще се срѣщнатъ съ господарската класа лице срѣщу лице (прѣма акция), и така осжществятъ, както другаря Брукеръ казва, Марксовия лозунгъ: "Освобождението на работницитѣ отъ самитѣ работници".

Що се касае до становището, че ние трѣбва да продължимъ политическото организирване заради политическата агитация, която да бжде като щитъ, подъ който дѣйствителното работническо движение, т. е. економическата организация, ще се изгради и оформи, азъ съмъ далечъ отъ да бжда убѣденъ въ неговата правота.

Политическа агитация безъ вѣра въ бюлетината, или безъ да се боримъ за избирателно право, както е въ Русия, или пъкъ да се боримъ за разширяване правото на гласъ, както е въ Швеция, е все едно да карашъ една вѣтърничава воденица безъ меливо или безъ воденични камъни съ които да мелишъ. Като всѣка изкуствена позиция, тя не ще се задържи за дълго. Тя **не ще** успѣе да извърши това, което възнамѣрява: да измами господарската класа относително нашата цѣль; тя **ще** извърши това, което ние най-малко желаемъ: ще измами и забърка нашитѣ другари работници. Това е наказанието, което всѣки единъ трѣбва да изтърпи за такава една сериозна тактическа грѣшка въ революционното движение: двуличие, притворство, върху което вижъ

стр. 85 отъ Де-Леоновото съчинение "Двѣ страници отъ Римската История".

Политическа агитация и организация става абсурдъ безъ бюлетината и безъ парламентаризма. По този въпросъ позволете ми да цитирамъ отъ една скорошна статия въ "Интернационалния Социалистически Прѣгледъ" по италиянското движение: "Парламентитѣ не сѫ и не могатъ да станатъ органи на Социалната Революция. Вроденитѣ обществени и економически качества и тенденции на парламентаризма ограничаватъ възможностьта за реформи............. Смѣшно и утопично е прѣдположението, че една социалистическа партия може да добие нѣкога болшинство въ парламента на нѣкоя страна. Социалната революция, която ще установи 'автономното управление на производството водено отъ обединената работническа класа' (Лабриола), е единъ технически и економически фактъ, който не може да бѫде осѫщественъ отъ едно некомпетентно събрание, каквито сѫ парламентитѣ на всички страни, но ще бѫде резултатъ отъ автономното развитие на способностьта и доброволната инициатива на тия, които участвуватъ въ процеса на производството".

Азъ пакъ твърдя, че моя критикъ не е установилъ факта, че И. Р. С. се нуждае отъ нѣкаква закрила или пъкъ, че политическата организация може да достави такава. Разбира се, И. Р. С. се нуждае отъ добрѣ обученото членство на С. Р. П., но ние трѣбва учтиво да имъ благодаримъ за тѣхното прѣдложение да държатъ надъ насъ нѣкакъвъ си щитъ, който да протектира нашето нѣжно дѣтинство. И. Р. С. може да върши, и върши, въ агитаци-

онно отношение всичко, което политическата организация върши; тя може да агитира устно, да разпространява и продава литература, да организирва, и какво повече може С. Р. П. да върши? Въ сжщность, прѣимуществото отъ отхвърлянето на този щитъ ще бжде голѣмо, тъй като ще можемъ да адресираме нашитѣ другари работници по такъвъ единъ начинъ:

“Политиката е една капиталистическа измама; тя е игра на орѣхи, въ която игра вашия животъ се обзалага. До като вие се мамите и вѣрвате въ бюлетината, капиталистическата класа не ще желае нищо по-добро отъ това. Защото не важи какъ вие гласувате, капитализма си остава непокжтнатъ. ‘Слава Богу’, капиталиститѣ си шепнатъ, ‘грѣшнитѣ глупци още продължаватъ да гласуватъ!’. Прочее, захвърлете това старо оржжие отъ незапомнени врѣмена, и навлѣзте въ редоветѣ на борящата се индустриална армия, въ която рамо до рамо съ нашитѣ другари ние ще побѣдимъ чрѣзъ организираната сила”. Но ето нѣколко отъ най-добритѣ борци на И. Р. С. днесъ безстрашно прокламиратъ освобождение посрѣдствомъ организация, а на другия день “държатъ въ ржцѣ щита” и апелиратъ къмъ слушателитѣ да гласуватъ за С. Р. П. или за С. П., когато тѣ много добрѣ знаятъ, че това е толкова безплодно, колкото лаенето на едно ескимоско куче по мѣсечината. Не, щитътъ е ненуженъ, той не струва и не защитава. Миналото е показало, че политическитѣ агитатори не се ползуватъ съ повече свобода или сигурность отъ другитѣ. Той може да бжде “легаленъ” или “конституционенъ”, но “легалнитѣ” мнения и рѣшенията на върховния сждъ се

правятъ по поржчка и струватъ само хартията на която тѣ сж написани; така че, ние сме толкова изложени спрѣмо "закона и редътъ" когато парадираме съ маската на политикани, колкото и когато излѣземъ открито като економическа организация, безъ да говоря за прѣимуществата на единъ откритъ и прѣкъ пжть.

На тия, които защитаватъ политическата организация и агитация за това, че тѣ ще покажели на управляющата класа нашето желание да се кичимъ въ общеприетото облекло на легалность, цивилизация, миръ и пр., азъ бихъ желалъ да задамъ въпроса: кога една економическа организация не е бивала легално, цивилизовано и мирно оржжие? Азъ мисля, че тя е единъ отъ най-новитѣ и най-модернитѣ продукти на цивилизацията. На тия, които настояватъ за едно многожелано мирно разрѣшение на обществената проблема, азъ ще кажа, че една економическа организация имаща за цѣль "да вземе и задържи" е прѣди всичко мирна организация; напраздни сж усилията да се доказва, че политиката е по-цивилизовано и по-мирно орижие, когато политическата организация държи задъ гърба си "голѣмата сопа" на економическата организация, съ коoято да наложи своитѣ цивилизовани и мирни намѣрения. Цѣлата разлика е между прѣма и косвена акция.

Въпросътъ за миръ или война зависи отъ управляющата класа, ние не можемъ да рѣшимъ кое отъ двѣтѣ ще бжде. Но нашъ дългъ е да се приготвимъ за двѣтѣ. Само економическата организация може да направи това. Политическата организация е неспособна да ни подготви нито за едното, нито за другото. Тя е некомпетентна да извърши едно мир-

но разрѣшение, защото обществото ще трѣбва да бѫде прѣобразено на економическо поле; тя е неспособна да ни подготви за война, защото тя е единъ генераленъ щабъ безъ редовна войска. Но защо да говоримъ за миръ или война! Капиталистическата класа е избрала вече войната. Нашата кръвь се лѣ на потоци въ Парижката Комуна, тя оцапа пѫтя къмъ Хазелтонъ и Крипълъ Крикъ; вѫжето е одушило нѣколко отъ нашитѣ ранни борци, а сега се приготовлява за други. Да се говори за едно мирно потъкмяване между насъ и господствующата класа, е сѫщото нѣщо да се говори за нѣкакво съглашение между единъ поваленъ на земята и други, който държи ножътъ на гърлото му. Война се е водила прѣзъ тия послѣдни години и сега свирѣпо бушува. Какъ може да се прѣдлага мирно спогаждане особено когато ние искаме безусловно прѣдаване?

Друго едно нѣщо, което изглежда да безспокои нѣкои отъ моитѣ критици, е обстоятелството, че ако ние изоставимъ политиката и запазимъ само економическата организация, щѣли сме да останемъ безъ рефлексъ или сѣнка, която е противъ правилото, че всѣка економическа манифестация трѣбва да се появи съ своя рефлексъ или сѣнка, сѫщо както единъ порядъченъ гражданинъ трѣбва да излиза винаги съ своята сѣнка. Тия критици забравятъ, че революционата економическа организация имаща за цѣль да реконструира обществото е отхвърлила своята сѣнка и че едно дѣйствително отражение не може да бѫде помѣстено въ рамкитѣ на политиката. Въ всѣки-дневнитѣ си борби организацията се нуждае отъ сѣнка на политическо поле. Но тази сѣнка ще бѫде отразена, както доклада по фран-

цузкото движение на другаря Брукеръ отбѣлѣзва; нашата организирана сила ще накара господарската класа съ готовность да ни “отрази” на политическо поле, само за да се спаси отъ по-голѣмо нещастие.

По тия и още други причини азъ продължавамъ да твърдя, че платформата на И. Р. С. трѣбва да се измѣни, като се изхвърли политическата акция. Само така ние ще намѣримъ единъ солиденъ базисъ, на който всички работници ще могатъ да се обединятъ. Тази операция може да е болезнена, но тя трѣбва да се изтърпи.

Отговоръ:

(Пакъ, за да бѫде нашия рекордъ чистъ, първото нѣщо което трѣбва да направимъ, е да отбѣлѣжимъ още веднажъ факта, че въпроса зададенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусията остава безъ отговоръ: Какъ И. Р. С., революционната армия, която има за цѣль да “вземе и задържи” срѣдствата за производство и пр., ще рекрутира нуждннитѣ сили въ Америка за този бѣлѣжитъ и послѣденъ актъ на революцията, ако И. Р. С. още отъ началото отхвърлятъ цивилизования методъ за мирното разрѣшение на общественитѣ спорове, методътъ на мирно изпитване на сили, който политическата акция прѣдлага, и всецѣло застане върху принципа на физическата сила? — Това е въпроса. Сандгренъ, както и всички които го подържатъ, оставя въпроса незачекнатъ.

Казваме че Сандгренъ оставя въпроса незачек-

натъ. Като казваме така, ние вършимъ това отъ снисхождение. До колкото може да се каже че той се докосва до въпроса, той отхвърля себе си. Какво бѣше Сандгреново прѣдложение, тъй да се каже? Неговото прѣдложение бѣше ДА СЕ ИЗХВЪРЛИ ПОЛИТИЧЕСКАТА КЛАУЗА ОТЪ ПЛАТФОРМАТА НА И. Р. С. Този който се явява съ такова прѣдложение и бѫде посрѣщнатъ съ въпроса — какъ ще рекрутираме нашитѣ сили ако започнемъ съ отхвърлянето на политическото или мирно изпитване на сили? Този който се явява съ прѣдложение като Сандгреновото, и бѫде посрѣщнатъ съ въпроса посоченъ погорѣ, не може, както Сандгренъ прави, да показва че И. Р. С. по настоящемъ, съ политическата клауза, която той иска да изхвърли, върши това, което ние твърдимъ че не ще може за винаги да върши безъ тази клауза. Ако такова едно твърдение може да се счита за отговоръ на нашия въпросъ, отговорътъ събаря първоначалното прѣдложение. То е потвърждение на нашето твърдение.

Ние можемъ да спрѣмъ тукъ. Всичко необходимо се изчерпва съ горнитѣ забѣлѣжки. Обаче, имайки прѣдъ видъ опитностьта, че главнитѣ грѣшки често произлизатъ отъ второстепеннитѣ, ние ще разгледаме по-важнитѣ грѣшки въ Сандгреновия отговоръ — грѣшки, които, макаръ и да не се отнасятъ до главния въпросъ, сѫ важни, относително и абсолютно.

Първо. — Тия критици на Сандгренъ, които се съгласяватъ съ него противъ политическата акция, но намиратъ погрѣшно неговото стремление да дири подкрѣпа въ статистиката, вършатъ една несправедливость спрѣмо него и самата тѣхна кауза. Не

сѫществува теория, която да не се базирва на факти. Сандгренъ се е подчинилъ на единъ правъ инстинктъ и търси подкрѣпа за своитѣ заключения въ цифритѣ. Кой знае до колко тия погрѣшни цифри, които той цитира, не сѫ отговорни за неговитѣ погрѣшни заключения! Подчинявайки се на сѫщиятъ инстинктъ, той се повръща къмъ статистиката. Но неговитѣ статистични разсѫждения сѫ пакъ погрѣшни. Изброяването на 18 милиона жени, дѣца, чужденци, негри и други лишени отъ право на гласъ, по никакъвъ начинъ не оправдава заключението, че тѣ "не могатъ да бѫдетъ прѣко заинтересувани въ политиката". Далечъ отъ това. Заключението само разкрива едно отъ фалшивитѣ понятия, които обладаватъ умоветѣ на противницитѣ на политическата акция. Тѣзи умове не могатъ да се освободятъ отъ понятието, че политическата акция започва и свършва съ конгреси, номинации и гласуване. Това е невѣрно. Политическата акция употрѣбявана отъ революционеритѣ се състои отъ още други нѣща, освѣнъ тия нѣща; тя се състои въ друго нѣщо много поважно отъ всѣко едно отъ тѣхъ и отъ всичкитѣ взети наедно; тя се състои въ революциона агитация и възпитание върху цивилизовани начала, което прѣдполага мирно опитване на сили; т. е. разрѣшаване на въпроса. "Що да се прави съ тѣхъ (дѣца, жени, чужденци, негри и други лишени отъ право на гласъ работници) политически?" нашиятъ приятель пита. Цѣли 60 на сто отъ тѣхъ, т. е. всички, съ изключение на дѣцата и болнитѣ, могатъ да станатъ носители на агитационната и възпитателна пропаганда за революцията, водена върху цивилизовани начала. Макаръ и безъ право на гласъ, тѣ могатъ да раз-

пространяватъ литература, а тия, които иматъ способностьта — жени, чужденци или негри — могатъ съ рѣчьта си да подпомагатъ за революцията, като я проповѣдватъ отъ политическата платформа. Ние всички знаемъ, че това дѣйствително се върши.

Второ — Безспорно точния и, наистина, приятенъ фактъ, споменатъ отъ Сандгренъ, относително разпространеното отвращение къмъ "парламентаризма", или чисто политическия социализмъ, по никой начинъ не оправдава неговото заключение, че другата крайность — пълното отричане на политическата акция е вѣрно. Подобно заключение неможе да слѣдва отъ самата прѣдпоставка, то е нелогично; въ сѫщность: самата прѣдпоставка прѣдупрѣждава противъ подобно заключение. Факта, че едната крайность е врѣдна, не показва, че другата крайность е полезна, а тъкмо напротивъ.

Сандгренъ твърдѣ на мѣсто намеква за Карлъ Марксъ. Пролетарскитѣ революции, както Марксъ казва, "критикуватъ себе си постоянно; постоянно прѣкжсватъ своя ходъ; възвръщатъ се къмъ това, което нагледъ е било завършено, за да започнатъ наново; прѣзиратъ съ крайна жестокость НЕДОСТАТЪЦИТѢ, слабоститѣ и низоститѣ на тѣхнитѣ първи опити"; и пр. Пролетарската революция започна съ опититѣ на изключителното разчитане на физическа сила; тя "критикува" себе си, "прѣкжсва" своя ходъ, и се прѣхвърли къмъ другата крайность — разчитане изключително на политическата акция; тя пакъ "критикува" себе си, "прѣкжсва" своя ходъ, и се повърна отъ втората крайность. Опитътъ който тя направи, я учи да "прѣзира съ крайна жестокость НЕДОСТАТЪЦИТѢ, слабоститѣ и низоститѣ

на нейнитѣ първи опити". Опитътъ ѝ показва, че всички крайности сѫ НЕДОСТАТЪЦИ; че всички недостатъци сѫ СЛАБОСТЬ; че всѣка слабость води къмъ НИЗОСТЬ — **корупция и прѣдателство. До какка** корупция и прѣдателство недостатъцитѣ на чисто политическия социализмъ могатъ да доведатъ, се вижда много ясно отъ рекордитѣ на С. П.: Кейревци въ Масачузецъ, Хилкуитовци въ Ню-Иоркъ, Бергеровци въ Уискансинъ. Сѫщеврѣменно, съ кръвьта на работницитѣ сѫ написани корупцията и прѣдателството, които произлизатъ отъ недостатъцитѣ на разчитане изключително на физическата сила или така нарѣчената "пряма" акция. Достатъчно е тукъ да споменемъ само имената Макпарландсъ, Мали Магаиръ и Макинисъ — като не казваме нищо за това, на което сѫ способни Дюмавци и Петриелавци *)

С. Р. П. не иска да бѫде официална покровителка или щитъ за И. Р. С. С. Р. П. се стреми да подпомогне на И. Р. С. да заякне и се развие до такава степень, че тя сама, научена отъ опита на по-раншнитѣ недостатъци, да си създаде свой собственъ щитъ и сама да държи този щитъ, който ще я протектира отъ политиканитѣ, отъ една страна, и отъ агент-провокаторитѣ, отъ друга.

Трето. — Сандгренъ се подлъзва твърдѣ лошо като цитира противъ становището на С. Р. П., стр. 85 отъ Де Леоновата книга "Двѣ страници отъ Римската История", кѫдѣто прѣдупрѣждението противъ двуличието и притворството въ врѣме на революция е на мѣсто казано и илюстрирано. Ние прѣпорѫчваме този пасажъ на нашитѣ четци. Тамъ се описва

---

*) Всички тѣзи имена сѫ на агентъ-провокатори. —б. пр.

какъ Гайжсъ Грахусъ, възнамѣрявайки да свали властьта на Сената, но държи секрета за това въ “своитѣ гърди” и се отдава на единъ видъ пантомима, която не излъга неговитѣ неприятели, но само успѣ да забърка и съ това “отблъсна силитѣ, нуждни за неговата цѣль, които сили единъ откровенъ езикъ би привлекалъ”. Ние не допущаме че Сандгренъ, когото считаме че искрено търси истината, иска да каже, че всичко което С. Р. П. е направила, казала или печатала, относително политическата акция, може поне отчасти да се сравни съ недостатъцитѣ на Гайжсъ Грахусъ. Бюлетината на С. Р. П. и бюлетината на тази политическа прѣдставителка която И. Р. С., веднажъ достигнала до своята зрѣлость, трѣбва да отрази, искатъ и ще искатъ, безъ всѣкакви забикалки, безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; тази бюлетина ще постави революцията на цивилизованата почва за мирно опитване на сили и накрай, което е най-важното, тази бюлетина, придружена съ всичката практика на нашия вѣкъ, ще научи пролетариата че е абсолютно необходимо организирването на физическа сила — цѣлокупенъ Индустриаленъ Юнионъ на работническата класа — отъ която той може, и по всѣка вѣроятность ще се нуждае, за да наложи своята програма, въ случай че капиталистическата класа прибѣгне къмъ грубитѣ варварски срѣдства. Никакво “двуличие” или “притворство” нѣма въ това становище.

Четвърто. — Освѣнъ ако Сандгренъ би направилъ отъ Маркса единъ видъ библия — една сбирка на частици отъ различнитѣ периоди на цивилизацията, и като така често противорѣчиви — той може да цитира думитѣ на Маркса “освобождението на

работницитѣ отъ самитѣ работници", като аргументъ противъ политическата акция, тъй като сѫщия Марксъ казва: "Само Трейдъ Юниона може да създаде една истинска партия на Труда". Дали съ това Марксъ иска да каже, че Юниона ще създаде едно безполезно нѣщо? Ако "освобождението на работницитѣ отъ самитѣ работници" изключва мисъльта за политическа акция, тогава Марксъ самъ се е оборилъ, когато е направилъ горното изявление. Марксъ не бѣ непогрѣшимъ. Ако той е грѣшилъ нѣкѫдѣ, би трѣбвало да се покажатъ неговитѣ грѣшки точно и опрѣдѣлено. Иначе, цитирайки Маркса, той трѣбва да бѫде цитиранъ изцѣло.

Пето. — Слѣдующето подлъзване на Сандгренъ е тѣсно свързано съ по-горното. Той цитира Лабриола. Цитатътъ не е вѣренъ. Това е така защото той е поставенъ така, че Лабриола ни се прѣдставя като горещъ противникъ на политическата акция. Това не е вѣрно. Лабриоловитѣ синдикалисти (сѫщинското становище на С. Р. П.) сѫ афилирани къмъ — кого? Къмъ Социалистическата ПАРТИЯ въ Италия! — ЕДНА ПОЛИТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ! Чувствата изразени въ този цитатъ отъ Лабриола не сѫ различни отъ тия на С. Р. П. Такива едни чувства признаватъ необходимостьта отъ бюлетината, но не "прикачатъ своитѣ сѫдбини" на нея. Тѣ признаватъ бюлетината като едно потенциално срѣдство за мирно опитване на сили и, далечъ отъ "да прикачватъ сѫдбинитѣ си на бюлетината", вfocusзематъ мѣрки за организирането на физическата сила, която политическата агитация ни дава възможностьта да организираме, и която, по всѣка вѣроятность, ще е нуждна, но която движението не ще си позволи да разпалва въ слѣ-

па страсть вънъ отъ подходяща перспектива.

Шесто. — Ние трѣбва открито да признаемъ неспособностьта си да се справимъ съ Сандгреновото твърдение, че економическата организация, която отрича политическата бюлетина, е “мирна организация”. Или той не може да прави разлика, или ние сме на въпросътъ.

Седмо. — Накрай, послѣдниятъ параграфъ на Сандгренъ, въ който се заявява че ВОЙНАТА вече сѫществува и, слѣдователно, излишни сѫ съжденията за мирни разрѣшения, отражава нещастната психология на нашитѣ анти-политически приятели. Защо губимъ толкова врѣме съ твърдения относително мирния характеръ на революционната економическа организация, защо сѫ тия цитати отъ Лабриола и Марксъ, статистически данни, паралели въ историята и пр. и пр.? Това което тѣ искатъ да кажатъ е, че днесъ сѫществува ВОЙНА и, слѣдователно, намъ не остава друго, освѣнъ да се биемъ. Това е криво, СЕГА ЗА СЕГА НѢМА НИКАКВА ВОЙНА. Несигурни сѫ заключенията на единъ човѣкъ, който взема една дума, употрѣбявана въ технически смисълъ, прѣнася тази дума въ друга техническа область и ѝ дава значението, което тя има въ първата область. Днесъ сѫществува КЛАСОВА ВОЙНА; но думата ВОЙНА въ този смисълъ значи нѣщо съвършенно различно отъ думата ВОЙНА, употрѣбена отъ Сандгренъ, когато казва: и ние можемъ да обявимъ ВОЙНА на капиталистическата класа. Война, въ смисълъ употрѣбенъ отъ Сандгренъ, още не е избухнала. Ако тя бѣ избухнала, неговата статия не щѣше да може да се публикува въ “Народъ”, тази дискусия не би се водила, капиталистическитѣ институти не щѣха

да бѫдатъ въ състояние да прѣнасятъ нашитѣ мисли, никой отъ насъ не би могълъ да пише въ миръ и спокойствие, съ които разполагаме сега. Нѣма такава ВОЙНА сега. Ако имаше такава, тази дискусия би била излишна; самия фактъ че Сандгренъ подига въпроса противъ политическата акция е доказателство, че такава ВОЙНА не сѫществува по настоящемъ. Единственото оправдание за Сандгреновото гледище е сѫществуването на война по настоящемъ. Но, виждайки че такава не сѫщестува, основата на неговитѣ твърдения пропада.

До като липсва единствената причина, по която политическата акция трѣбва да се изостави — а това е сѫществуването на дѣйствителна война — единствения въпросъ на момента е какъ да се подготвимъ за тази война, въ която, по всѣка вѣроятность, както всички се съгласяваме съ това, ще бѫдемъ въвлечени. Въпросътъ поставенъ отъ "Народъ" въ началото на тази дискусия остава безъ отговоръ. Рѫкавицата подхвърлена на нашитѣ анти-политически приятели, остава на земята, очаква да бѫде поета. **— Редактора на "Народъ").**

Писмо Седмо.

(Отъ В. Х. Копалдъ, Ню-Иоркъ)

Когато другаря Сандгренъ започна дискусията досѣжно "Политическата Акция", азъ бѣхъ въ пълно съгласие съ редактора. Отъ тогава насамъ азъ прѣминахъ на другата страна и желая да изложа нѣколко отъ причинитѣ за това.

Фактически, ние живѣемъ сега въ едно военно

положение, война между класи. Максимата въ всѣка война е: Прави това, което неприятеля ти не иска да правишъ. Капиталистическата класа ви позволява да агитирате политически колкото си щѣте, но употрѣбява всички възможни припятствия, даже сила и бѣсилка, противъ економическата агитация.

Не важи какво нѣкой си мисли, края на всѣка политическа агитация е бюлетината; а бюлетината и изборитѣ сж главнитѣ капиталистически прѣимущества. Слѣдъ всѣки избори цѣлата капиталистическа класа се въздига, а пролетарията се потиска. Имайки прѣдъ видъ поражението даже на единъ мнимъ народенъ трибунъ, какъвто е Херстъ, съ едно болшинство отъ 75,000 гласа, другаря Сандгренъ аргументира, че капиталиститѣ сж по-многочислени отъ пролетарията, което кара хиляди пролетарци да мислятъ, че социализма е съ стотици години назадъ. Туй поставя на разположение на капиталистическата класа необоримия аргументъ: Ние ще отстжпимъ прѣдъ Социализма, когато болшинството отъ народа поиска социализмъ. Относително аргументитѣ за цивилизована агитация:

Що е "цивилизована агитация?" Въ военно положение ли сме ние или не? Ако сме въ война, тогава войната е адъ, и цивилизацията е невъзможна! Ние имаме само едно нѣщо прѣдъ видъ: освобождението на работническата класа. Цивилизована агитация между бандити и жертви! Безсмислица!

Съ всички мои сили и срѣдства азъ ще подържамъ в. "Народъ", тъй като той е повече индустриаленъ отколкото политически. Но не ще подържамъ никаква политическа партия. Малкото енергия, коя-

то азъ по-рано жертвувахъ за партията, ще дамъ на И. Р. С.

Отговоръ:

(Отличителната черта на този-седмичния опонентъ на позицията на И. Р. С., чиято програма прѣдполага обединението на работническата класа, "както на економическо, така и на политическо поле"; или съотвѣтствената позиция на С. Р. П., чиято литература гласи, че безъ економическата организация деньтъ на политическата побѣда на социализма ще бѫде день на неговото поражение, че безъ политическата акция, която поставя социалната революция въ Америка на цивилизования принципъ за мирно опитване на сили, освобождението на работницитѣ ще бѫде за неизвѣстно врѣме отдалечено и би могло да се постигне само чрѣзъ газене на кръвь; закъснѣването на тѣхното освобождение и огромното количество пролѣна кръвь ще бѫдатъ прѣдизвикани отъ самитѣ работници; на кратце, отличителната черта на тази-седмичната дописка противъ всѣкаква политическа акция и въ полза на самостоятелната физическа сила — тази отличителна черта на тазиседмичния ни опонентъ се състои въ това, че той не се отдава на никакви приструвки. Копалдъ не губи врѣмето си върху корупцията, която политиката поражда, той не заема мѣстото съ приказки около опасноститѣ, които окрѫжаватъ политиката; той не прибѣгва до нѣкакви безполезни цитати относително революционния характеръ на работническото движение; той се не опитва да излага статистически изчисления; той не се впуска въ полемични хипо-

тези и фрази; — туй което иска да каже, си го казва ясно и откровено. Туй което той иска да каже е, че **днесъ сжществува дѣйствителна война.** Ако всички досегашни опоненти на политиката, и въ полза на самостоятелната физическа сила бѣха толкова уяснени върху мисъльта, която ги безспокоеше, тѣ биха заемали по-малко мѣсто, биха ни избавили отъ много работа; и въпросътъ — какъ И. Р. С., революционната армия, прѣдназначена да "вземе и задържи" срѣдствата за производство и пр., ще рекрутира нуждннитѣ сили въ Америка за този бѣлѣжитъ и послѣденъ актъ на революцията, ако И. Р. С. още отъ началото отхвърли цивилизования методъ за мирно опитване сали, прѣдложенъ отъ политическата акция, и се постави върху принципа на самостоятелната физическа сила? — този въпросъ, зададенъ отъ "Народъ" въ началото на дискусията, на който и до сега не е даденъ отговоръ, не щѣше да бжде поставянъ. Той би билъ ненуженъ. Този въпросъ може да бжде посрѣщнатъ само по два начина — или като се отговори прѣко на въпроса, или като се обяви за неразуменъ. Копалдъ е единствениятъ дописникъ, който не може да бжде обвиненъ въ заобикаляне на въпроса. Неговитѣ изложения сж равносилни съ обявяване на въпроса за неразуменъ. Отъ основоположението върху което застава, той е правъ. Но неговото основоположение е криво.

Разбира се, ако настоящето положение е СЖЩИНСКА ВОЙНА, тогава единъ въпросъ, който произтича отъ основоположението, че ние сме въ СЖЩИНСКИ МИРЪ, би билъ неразуменъ. Разбира се, ако дѣйствителна война е избухнала, тогава никой освѣнъ единъ лудъ би застжпвалъ становището на

“опитване сили по миренъ начинъ”. Такова едно становище тогава не ще почива върху възвишението на цивилизацията. Такова едно становище би почивало върху дълбочинитѣ на безумието. Веднажъ куршумитѣ запищѣли, боевата линия теглена съ всички постове и патраули, не остава нищо друго, освѣнъ сила. Тежко и горко на американския пролетариатъ, горко на освобождението на всесвѣтския пролетариатъ, чийто освобождение зависи отъ това на тѣхнитѣ американски другари наемни роби, ако избухването на дѣйствителната война намѣри работническата класа въ Америка така дезорганизирана, както е по настоящемъ. Ако това се случи, тогава прѣдупрѣжденията на “Народъ”, като неизбѣженъ резултатъ отъ тази система на организирване, която започва съ отричане на старанието за мирно опитване на сили, което самата политическа акция доставя — тогава, резултатътъ не ще бѫде оспорванъ отъ нашитѣ опоненти. Движението на американската работническа класа ще се намѣри срастнало въ едно съзаклятничество; и американскитѣ революционери ще видятъ своитѣ акции отразени въ акциитѣ на рускитѣ революционери: принудени да се движатъ съ маски, да пълзятъ крадишкомъ нощѣ за да поставятъ бомби въ куминитѣ на американскитѣ богати домове; героинитѣ между тѣхнитѣ жени жертвувайки своята честь прѣдъ Олтаря на Свободата, като единствено срѣдство съ което биха могли да се доберать до солдатитѣ на деспотската класа, само и само да могатъ да ги разбунтуватъ, както бѣ сторено отъ много героични руски революционерки въ крѣпостьта Кронщадъ. Ние сме дълбоко увѣрени, че Копалдъ благодари на своята звѣзда, за дѣто дѣй-

ствително война не е още настжпила. Твърдението, че "капиталистическата класа употрѣбява всевъзможни прѣчки, даже насилие и бѣсилки противъ економическата агитация", е просто риторика. Въпросътъ въ тази дискусия не може да се разрѣши съ риторика. Прѣчки? да, много; насилие? да, доста често; бѣсилка? и това въ нѣкои случаи; — тия и други срѣдства капиталистическата класа употрѣбява противъ економическата агитация; но сжщитѣ тѣзи срѣдства тя е употрѣбявала — ако и не още бѣсилката — и противъ революционната политическа агитация. Тя е вършила всичко това по пжтя на **класовата война.** Но "класовата война", този социал-економически терминъ, не значи **действителна война.**

Всѣко разсъждение, което произтича отъ основоположението, че днесъ има дѣйствителна война, произлиза отъ непълни основоположения; щомъ основоположението е непълно, такова разсъждение не може да се не изрази въ фалшиво заключение и, съ врѣме, се умножи въ по-широко заблуждение.

Сега за сега нѣма **дѣйствителна война.** Въпроса поставенъ отъ "Народъ" въ началото на дискусията си остава.

* * * *

Разчитайки на чувството на справедливость, ние се надѣваме, че нашитѣ опоненти ще бждатъ справедливи спрѣмо насъ и признаятъ, че тѣхната страна е третирана справедливо. На дописницитѣ е давано толкова мѣсто въ вѣстника, колкото сж искали; тѣхнитѣ дописки сж публикувани така, както сж получавани, безъ да биватъ поправяни; прѣзъ тѣзи нѣколко мѣсеци въпросътъ бѣ обширно и вѣжливо разчепканъ; една безпристрастна и мисляща публика,

наклонна да опрѣдѣли кое ще бѫде най-добро за нашата обща кауза, ще е чела и разсъждавала. Повече дискусиране по този въпросъ е ненуждно. Трѣбва да се тури край и на най-добритѣ нѣща. При това, чувствува се належаща нужда отъ ограниченитѣ колони на "Народъ" за други нѣща.

Слѣдователно, **дискусията** се приключва съ този брой. Казваме **дискусията.** Колонитѣ на "Народъ" ще бѫдатъ отворени подъ заглавието "Политическата Акция" за всѣки четецъ, който иска да даде прѣмъ отговоръ на въпроса поставенъ отъ "Народъ". Какво този въпросъ цѣли, се вижда ясно отъ дискусията. Никакви други, освѣнъ **прѣми отговори** ще се приематъ; ако има такива, тѣ трѣбва да не заематъ много мѣсто. Ако има отговоръ на този въпросъ, работническото движение трѣбва да го знае. С. Р. П. не е прикована към едни специални "срѣдства"; тя е прикована къмъ една "цѣль". С. Р. П. съ радость ще възприеме всѣко срѣдство, което отговаря на разума и опита, и което ще даде оправдателна надежда, че съ него по-скоро би се постигнала цѣльта, отколкото съ комбинираната политическа и икономическа акция, къмъ която партията сега се придържа.

Оставатъ не публикувани още петь писма. Четири отъ тѣхъ — това на Ж. Ф. Спетелъ отъ Сентъ Полъ, Минесота; О. Ехричъ отъ Окландъ, Калифорния; Чарлъ Райсъ, Ню-Иоркъ; и Жулиѫсъ Киефъ отъ Синсинати, Охайо — четири отъ тѣхъ ще бѫдатъ публикувани послѣдователно прѣзъ идущитѣ двѣ седмици. Съ изключение на Киефъ, тия писма се състоятъ отъ въпроси. При обикновени обстоятелства на тѣхъ би се отговорило въ отдѣла Редакционна Поща. Въ този случай, обаче, за прѣдпочитане е да

се публикуватъ самитѣ въпроси. Тѣ ще се явятъ подъ заглавието "Политическата Акция", заедно съ отговоритѣ. Писмото на Киефъ, при все че съдържа въпроси, можеше съ право да се изостави, тъй като се простира въ спорове и, при това, отбѣгва отъ въпроса. Обаче, прѣдвидъ неговата краткость, то ще мине като въпроси.

Петото писмо, отъ Голди Карнойлъ, Сентъ Луисъ, Мизури, ще остане не публикувано вслѣдствие рѣшението да се приключи **дискусията.** То е дълго, единадесеть страници, гъсто написани, прѣповтарящо твърденията, изложени по-рано отъ противната страна на въпроса. Макаръ получено най-късно, то отбѣгва въпроса поставенъ отъ "Народъ". Фрази като тия: "Всѣка изгубена стачка е урокъ", "отъ като нашата планета се върти въ пространството, нищо полезно за работническата класа не е извършено чрѣзъ проповѣди" — не сж отговоръ на въпроса. Разбира се, всѣко събитие е урокъ: даже и дѣлото на Хяри К. То. Не ще и съмнѣние, че проповѣдитѣ безъ нѣщо друго сж безполезни. Цѣль безъ организация, която да я реализира, е, както "Народъ" изтъкна по-рано, вѣтъръ. Така сжщо и фрази, като слѣдующата — "веднажъ класо-съзнателни и организирани, нѣма сила въ свѣта, която да задържи работницитѣ отъ да завзематъ производството" — не може да се считатъ като отговоръ на въпроса. Това е отбѣгване отъ въпроса. Накрай, прѣповтаряне на твърдението, че И. Р. С. (съ своята платформа, която прокламира нуждата отъ обединение на работническата класа "както на **економическо,** така и на **политическо** поле") можела прѣкрасно да организирва — ни най-малко е нѣкакъвъ отговоръ на

въпроса, особено когато този "отговоръ" иде отъ тия, които искатъ да изхвърлятъ политическата клауза отъ платформата на И. Р. С. Ако единъ човѣкъ, въ притежание и на двата си крака, ходи свободно, отъ това не слѣдва, че той, ако му се отрѣже единиятъ кракъ, ще се запази отъ куцане и падане. Разума диктува едно противно заключение. **Дискусията** е прѣкратена. **— Редактора на "Народъ").**

Писмо Осмо.

(Отъ Ж. Ф. Спетелъ, Сентъ Полъ, Минесота)

Въ вашиятъ отговоръ на Артуро Джиованити вие казвате: "Слѣдователно, цивилизованата революционна организация прокламира правото, иска го, застжпва се за него и доброволно се подчинява на цивилизования методъ за броене на гласоветѣ; и организирва необходимата физическа сила за въ случай че нейния поразенъ противникъ прибѣгне къмъ варварския начинъ за налагане на своята воля".

Сега, моятъ въпросъ е: Какъ организацията ще узнае кога нейния противникъ е поразенъ? Има ли се надежда, че политическата машина, която брои гласоветѣ, ще стане добра, или пъкъ ще се слиса и честно прѣброи гласоветѣ, и съ това прокламира поражението на паразитната класа отъ работническата класа?

Отговоръ:

(Едно политическо движение знае отъ хилядо и единъ източника дали неговата численость е голѣма или малка. Въ нашия градъ, напримѣръ, Хърстъ бѣ избранъ за кметъ прѣди двѣ години. Всѣки знае това. Причината за дѣто той не е въ общинското управление, е липсата на физическа сила, съ която да наложи своята побѣда. Злоупотрѣбяването съ гласоветѣ подадени за Хърстъ не измами никого.

Горния отговоръ прѣдполага, че работническото политическо движение ще триумфира, и капиталистическата класа ще прибѣгне до сѫщата игра, до която прибѣгна по случай избора на Хърстъ. Малко сѫ шансоветѣ за такъвъ единъ случай. По-близо до ума е това, което изложихме въ отговора на Офманъ. Нѣкое капиталистическо насилие на економическо поле ще прѣдизвика война. Въ такъвъ случай, изхода ще зависи отъ степеньта на компактно индустриално организиране, до която пролетариата ще бѫде достигналъ.

Ако той се намѣри въ такава низка степень на организация, въ каквато се намира по настоящемъ, или въ малко по-висша степень, но още нѣма минималната сила необходима за съпротива, сплотяване и привличане на останалитѣ работници, тогава въоржженитѣ сили на капиталистическата класа ще пометатъ земята съ него. Тогава ще се роди една "Подземна Америка", както за дълго е имало "Подземна Русия". Шепата революционери тогава ще бѫдатъ заставени да агитиратъ тайно, и революцията ще трѣбва да изплува надъ повърхностьта чрѣзъ собствени усилия.

Ако пъкъ, въ такова врѣме, пролетариата бжде така здраво организиранъ (и колкото по-здраво, толкова по-добрѣ), че е въ състояние да даде достатъчно съпротива на капиталистическата класа, и упражни достатъчно притегателна сила върху останалитѣ и неорганизирани още работници — тогава пролетариата ще помете земята съ капиталистическата класа. Той ще може да стори това, понеже неговата индустриална форма на организация ще му даде не само необходимата физическа сила, но и възможность да ржководи самото производство по-нататъкъ. Но —

Но за такава една възможность, или случайность, не може и дума да става ако индустриалната организация започне съ теорията, че по настоящемъ сжществува **дѣйствителна война.** Ако такава сжществуваше, то организацията би била одушена отдавна. Само чрѣзъ признаването на цивилизования методъ за мирно опитване на сили, политическата акция, пролетариата ще бжде въ състояние да рекрутира физическата сила (индустриално организиранитѣ работници), съ помощьта на която, при първото прѣдположение, той ще може да наложи своя политически триумфъ, или съ помощьта на която той ще може, при второто прѣдположение, успѣшно да се справи съ капиталистическата бруталность.

Така че, и въ двата случая, политическата акция е толкова нуждна, колкото и индустриалната организация е необходима.

— Редактора на “Народъ”).

Писмо Девето.

(Отъ О. Ехеричъ, Окландъ, Калифорния)

Тъй като спорътъ досѣжно политиката се изостри до такава точка, азъ се чувствувамъ принуденъ да запитамъ редактора: “Иматъ ли работницитѣ възможность да избиратъ подходяща тактика?”

Признавайки валидностьта на твърдението на редактора, че безъ открита политическа агитация работническото движение ще бѫде сведено до размѣритѣ на едно съзаклятничество, но не се ли то подтиква къмъ това отъ тактиката на управляющата класа? Не трѣбва ли управляваната класа да прилага сѫщата тактика, ако тя иска да побѣди своятъ противникъ? Не бѣше ли единъ видъ “съзаклятничество това, къмъ което притежателитѣ на минитѣ прибѣгнаха прѣзъ врѣме на войната въ Колорадо? Не разкѫсаха ли тѣ тънкото було на конституционностьта и се хвалѣха съ нея само на думи? Не изказаха ли жителитѣ на Колорадо своето политическо желание досѣжно 8-часовия работенъ день съ едно болшинство отъ 47,000 гласа, за една прибавка въ конституцията? Ако всичкитѣ работници въ тази щата бѣха организирани въ една солидна организация, каквато е Западната Федерация на Миньоритѣ, не можеха ли тѣ да нанесатъ удара безъ помощьта на политическото движение? Може ли една явно неотговорна автократична власть въ Русия да отиде по-далечъ отъ това съ своитѣ репресали, при такава една провокация? Не могатъ ли тѣзи нѣща да се случатъ и въ другитѣ щати, слѣдъ послѣдното рѣшение на Върховния Сѫдъ? Нека се не мамимъ, въ конституционна страна ли живѣемъ, или

това е само илюзия? Силнитѣ на деня въ Колорадо бѣха провокирани само до такава степень, че бѣха принудени да употрѣбятъ три смѣни, вмѣсто двѣ; и когато не можаха да изморятъ работницитѣ отъ гладъ и ги подчинятъ, не изиграха ли своя послѣденъ козъ? Можеха ли тѣ да направятъ нѣщо по-лошо отъ това, при една сжщинска конспирация на миньоритѣ? Не заслужава ли похвала Западната Федерация на Миньоритѣ за дѣто смъкна маската на законнитѣ бандити, скжса булото на лицемѣрието на плутократитѣ и показа на работническата класа съ какъвъ неприятель тя има да се справя? Има ли нѣкаква възможность за освобождението чрѣзъ мирни методи слѣдъ тия опити? Не ще ли прѣдизвиква насилие управляющата класа ако исканията на работницитѣ заплашватъ печалбитѣ имъ? Има ли нѣкакъвъ изборъ за работническата класа относително своята тактика; или начинитѣ за съпротивление не се опрѣдѣлятъ отъ методитѣ на потисничеството?

Напълно схващайки важностьта отъ въздържането на пролетариата отъ необмислено смѣли и безполезни ,внезапни сблъсквания, не могатъ ли класосъзнателнитѣ работници да научатъ нѣщо отъ минали опити и съгласно това да опрѣдѣлятъ своята тактика? Имаме ли изборъ?

Отговоръ:

(Сведени до своята сжщность, горнитѣ въпроси произтичатъ отъ погрѣшното твърдение, че днесъ сжществува **дѣйствителна война.** Въ отговора на

Копалдъ ние изтъкнахме несъстоятелностьта на това твърдение. Самъ Ехеричъ ще признае своята грѣшка, ако даде малко по-широкъ кржгозоръ на своитѣ очи.

Дѣйствително, капиталистическата класа наруши конституцията въ случая съ Колорадо. Но това не е достатъчно доказателство за сжществуването на дѣйствителна война. Всички ние вършимъ сжщото нѣщо, за което Хейудъ бѣше отвлеченъ, и при това, ние сме на свобода. Въпрѣки отвличането на Хейудъ и другитѣ подлости, които бѣха извършени, конвенцията на И. Р. С. се състоя и засѣдава въ спокойствие, макаръ че капиталиститѣ цѣляха да я разтурятъ и, очевидно, бѣха пратили своитѣ агенти да изпълнятъ това имъ желание.

Отъ сжщото естество е и погрѣшката въ въпроса: дали работницитѣ не трѣбва да възприематъ сжщитѣ методи, които капиталиститѣ употрѣбяватъ. Въ този случай, както и въ случая току-що поменатъ по-горѣ, Ехеричъ вижда само едно нѣщо, а прѣнебрѣгва другитѣ нѣща, които сж нуждни за едно право заключение. Ехеричъ на мѣсто изтъква варваскитѣ методи, къмъ които капиталиститѣ сж прибѣгнали. Той не забѣлѣзва другото нѣщо, къмъ което сжщитѣ тѣзи капиталисти прибѣгватъ, и безъ което тѣхнитѣ варварски методи не биха били така ефикасни. Това друго нѣщо, къмъ което капиталиститѣ прибѣгватъ, е отдаване на вънкашна присторена почить къмъ Духътъ на Вѣка. Този който казва, че работницитѣ трѣбва да се приспособяватъ къмъ методитѣ на капиталиститѣ и цитирва тѣхния варваризмъ, не трѣбва да забравя тѣхното външно уважение къмъ цивилизацията. Такова приспособяване би се състоя-

ло въ едно лицемѣрно становище спрѣмо политическата акция, плюсъ подготвяне срѣдствата на варваризма. Такова приспособяване, слѣдователно, отрицава прѣдложението на Ехеричъ за отхвърлене политическата акция. Истинското работническо движение не трѣбва да "възприема" методитѣ на капиталистическата класа въ класовата война. Работническото движение, напротивъ, трѣбва да застане върху най-високото равнище, което цивилизацията е стигнала. То трѣбва да настоява за прилагането на цивилизованитѣ методи, но да върши това по начина който цивилизования човѣкъ употрѣбява. Цивилизования човѣкъ дѣйствува въоръженъ съ опитъ. Опитътъ учи, че правото е просто играчка, ако не е подкрѣпено отъ силата; опитътъ ни учи, сѫщо, че капиталистическата класа е разбойническа класа, която носи маската на цивилизацията, а въ тази измама тя е подпомогната отъ безсъмнѣното обстоятелство, че тя е носителка на цивилизацията. Въоръженъ съ този опитъ и знание, цивилизования човѣкъ ще вземе политическата акция като единствено срѣдство, което, теоретически, обѣщава мирно опитване на сили; и, сѫщевременно, ще организира цѣлокупния индустриаленъ юнионъ, като единствена и прѣдостатъчна сила, която той има на разположение, за да наложи правото, което неговата бюлетина прокламира.

Що се касае до въпроса, дали капиталиститѣ "конспириратъ" и "дѣйствуватъ тайно", и дали работницитѣ трѣбва да възприематъ сѫщитѣ методи или не — този въпросъ, отчасти разгледанъ по-горѣ, заслужава специално разглеждане. **Не, секретността е гибель за юниона изобщо; тя ще бѫде**

унищожението на революционния юнионъ! Най-широката гласность е най-сигурната безопасность. Секретностьта не позволява на болшинството отъ членоветѣ да знаятъ що става въ събранията на юниона; секретностьта създава почва за полицайско шпионство, за "агент-провокаторитѣ", тия изпечени "анти-политически революционери", като Макпарландъ, плащани отъ капиталистическитѣ политикани. Незнаейки що става въ юниона, болшинството отъ членоветѣ ще разчитатъ на частна информация; тази информация може да бѫде честна, но тя може да бѫде и нечестна; революцията не трѣбва да бѫде изложена да се пъне въ криви информации. Отъ друга страна, "агент-провокатора" ще намѣри своята служба изчезнала щомъ гласностьта се приложи: подстрѣкателя към лѣене на кръвь, знаейки че неговитѣ думи ще бѫдатъ публикувани, той ще прѣдпочете да запази главата си, отколкото да се впуска въ декламации, които подтикватъ къмъ прѣстъпления. Секретностьта е смърть; гласностьта е животъ.

Има ли движението изборъ? Разбира се че има.

— Редактора на "Народъ").

Писмо Десето.

(Отъ Жулиѫсъ Киефъ, Синсинати, Охайо).

Членоветѣ отъ С. Р. П. и такива въ И. Р. С. всѣкога казватъ, че политическата (парламентарната) акция е пълна несполука, освѣнъ ако е подкрѣпена отъ една економическа организация, каквато е И. Р. С. Тѣ ни казватъ още, съ думи и печатъ, че тия, които вѣрватъ въ економическата организация като

единственъ факторъ, употрѣбявайки тактиката на генерална стачка, сѫ сѫщо така криви въ своята теория, както и социалиститѣ отъ С. П., които мислятъ, че само бюлетината ще имъ даде економическа и политическа свобода. Ние често чуваме сега единъ другъ аргументъ: Какъ можемъ ние (не-парламентарнитѣ социалисти) да организираме работницитѣ за генерална стачка, безъ да бѫдемъ затваряни и избѣсени още отъ сега? Много лесно е да се отговори. Ние казваме на работническата класа, че И. Р. С. е една революционна економическа организация (по тази именно причина ние сме нейни членове), чиято крайна цѣль е освобождението на работницитѣ, които се ограбватъ при капиталистическата система, въ производството, тъй като тѣ не притежаватъ нуждннтѣ орѫдия за да произвеждатъ за себе си. Затова е организирана И. Р. С., а не както юнионитѣ на А. Ф. на Труда, да извоюватъ за работницитѣ увеличение на заплатата и намаление на работния день, ако е възможно. Ако капиталиститѣ се страхуватъ толкова, че не биха търпѣли такава една организация, която обучава своитѣ членове за социалната революция, какъ ще позволятъ на една политическа партия, като С. Р. П. или С. П., да пропагандиратъ за социализма? По мое мнение, това изглежда много смѣшно наистина, или да не би пъкъ капиталистическитѣ адвокати и лидеритѣ отъ различнитѣ парламентарни социалистически партии да иматъ нѣкакво съглашение помежду си за да заблудатъ работницитѣ, когато деньтъ за социалната революция дойде и революцията се обяви отъ самитѣ работници, като откажатъ да работятъ повече за капиталистическитѣ партии? Въ сѫщность,

г-нъ Иглезия въ Испания и г-нъ Вандервелдъ въ Белгия, двама видни членове отъ интернационалнитѣ политически социалистически партии, заблудиха работницитѣ въ своитѣ респективни страни прѣди нѣколко години, когато послѣднитѣ бѣха въ конфликтъ, и генералната стачка бѣ опитана тамъ. (Тази информация азъ получихъ отъ прочитането на единъ циркуляръ по генералната стачка отъ Волтеръ Арнолдъ прѣди една година). Колкото се отнася до платформата на И. Р. С., досѣжно организирването на работническата класа както на политическо, така и на економическо поле, тя е неясна и трѣбва да се измѣни въ идущата конвенция така: Работницитѣ трѣбва да бѫдатъ организирани на економическо поле за да свалятъ економическата и политическа държава на капитализма.

Отговоръ:

(При едно по-грижливо прочитане на горното се указа, че първото впечатление, какво че това сѫ само въпроси, било фалшиво. Ако писмото бѣ произвело сѫщото впечатление отъ първо, то би било изключено отъ печатъ, вслѣдствие на рѣшението да се приключи дискусията. Киефовата дописка не само че отбѣгва отъ постоянно задавания въпросъ отъ "Народъ" на всички противници на политическата акция, но е скалъпена въ една нещастна полемична форма; нещастна, понеже нито въ единъ случай прѣдпоставкитѣ му сѫ прави; всичко това разкрива една ужасна забърканость на фактитѣ и безразсъдно извличане на заключения. Веднажъ обѣщали да

дадемъ нуждния отговоръ, обѣщанието ще бѫде изпълнено.

Ако слѣдъ десеть години — а може би и по-рано — Киефъ, членъ отъ минало-годишната конвенция на И. Р. С., му се случи да прочете своитѣ аргументи, ще се почувствува съвсѣмъ снисходителенъ къмъ тия работници, които, както той казваше, въпрѣки че сѫ чули неговитѣ аргументи противъ А. Ф. на Труда и капиталистическата класа въобще, пакъ употрѣбяватъ сѫщитѣ възражения, които му показватъ, че тѣ още сѫ забъркани, още сѫ омотани въ по-раншнитѣ невѣрни убѣждения, още сѫ обладани отъ прѣдразсѫдаци и още не сѫ могли да научатъ урока, че безрасъднитѣ обвинения могатъ само да спомагатъ за разединението на работническата класа.

Ако Киефъ може още да употрѣбява въ тази дискусия "парламентарна" акция, като идентична съ "политическа акция"; ако той още се рѣшава да настоява, че безъ политическа акция, т. е. безъ да се признава цивилизования методъ за мирно опитване на сили, **работническата класа** (не шепа хора въ нѣкоя затънтена дупка) може да бѫде организирана за революцията, и просто да си настоява само съ настояване; ако той още не може да види разликата между силата, която едно политическо тѣло (тѣло което признава мирния начинъ за опитване на сили) притежава вслѣдствие неговото становище, съ което принуждава капиталистическата класа да си крие рогата спрѣмо него, и тъкмо обратната сила на едно тѣло, което проповѣдва само физическа сила, която сила то, по силата на собственото си нецивилизовано становище, самоубийствено напрѣга за да

снабди сжщата тази капиталистическа класа съ единъ добъръ претекстъ за да си наостри рогата спрѣмо него; ако той още не вижда тази разлика и счита "смѣшни" аргументитѣ на тия, които виждатъ, обясняватъ и провъзгласяватъ тази разлика; ако той още е толкова замотанъ по този въпросъ, че не вижда коренната разлика между "стачка" и "генерална стачка"; ако той още е толкова безрасъденъ, че да прѣповтаря, безъ всѣкаква провѣрка, клевети като тия, които той нахвърля противъ Иглезия и Вандервелдъ, като сжщеврѣменно инсинуира противъ всички социалистически политически партии безразборно, се задоволява само съ посочване източника, отъ кждѣто той е заелъ своитѣ клеветнически заключения, е готовъ да погълне непровѣренитѣ обвинения на нѣкой другъ, и рискува да прави такива доводи като базисъ на своето становище; — ако въпрѣки факта, че неговата дописка датира отъ 7 Февруари, мѣсеци слѣдъ започването на дискусията, и ползувайки се съ по-добри прѣимущества въ сравнение съ обикновенитѣ работници, на които той говори за въ полза на И. Р. С.; ако самия Ксефъ притежава тѣхнитѣ слабости, ако самия той употрѣбява сжщитѣ възражения, които доказватъ, че той още е забърканъ, още е замотанъ въ по-раншни невѣрни убѣждения, още е обладанъ отъ прѣдразсъдаци и още не може да научи урока, че безразсъдни обвинения, неподкрѣпени съ нито слѣда отъ доказателство, не могатъ освѣнъ да спомагатъ за разединението на работническата класа — ако всичко това е така, тогава Киефъ не трѣбва толкова да се отчайва отъ "дурацитѣ".

Вземайки подъ редъ всѣко едно отъ неговитѣ

изявления, ние ще ги разгледаме набърже.

"Парламентарна" акция не е "политическа" акция. Наистина, безъ политическа акция не може да има "парламентарна" акция. Но не е нуждно щото послѣдната да слѣдва първата. Напримѣръ. Имахме агитация и избори за делегати за минало-годишната конвенция на И. Р. С. Нѣкои отъ делегатитѣ се опитаха да парламентаризиратъ въ конвенцията. Това бѣха делегатитѣ, които искаха компромисъ съ прѣдателството и корупцията. Революционеритѣ отказаха да "парламентаризиратъ". Тѣ стояха на поста си. Тѣ нито влѣзоха въ компромисъ, нито пъкъ се оттеглиха, и тѣ побѣдиха.

Излишни сѫ повече доказателства, че едно тѣло, което се организирва само за война, ще остане неатакувано отъ капиталиститѣ, отгорѣ, и неподкопавано отъ "агент-провокаторитѣ", като Макпарналдъ, Дюмазиси, Петриеловци и тѣмъ подобни, отдолу. Такива аргументи, като тѣзи на онази жена, която **настоявала** прѣдъ мѫжа си, че ливадата не е косена, а стрижена, и когато той, озлобенъ отъ тази ѝ опарничавость, я натопилъ въ водата, тя си издала рѫката и съ движение на пръсти направила знакъ на ножици, не може да се употрѣбяватъ въ дискусиитѣ на работническото движение — още помалко отъ хора, които отбѣгватъ да дадатъ прѣмъ отговоръ на единъ изриченъ, ясенъ и справедливъ въпросъ.

Ако бюлетината, едно срѣдство извоювано отъ цивилизацията за мирно опитване на сили, може да се счита концесия дадена отъ капиталистическата класа, тогава всички завоевания на цивилизацията, включително правото за организирване на економи-

ческо поле, сѫ сѫщо концесии. Ако е "смѣшно" използуването на "концесията" по отношение политическата акция, тогава човѣкъ би трѣбвало да се пръсне отъ смѣхъ при опититѣ на всѣки непрѣклоненъ отрицатель на "концесии" да започне организирване на юниони. Слѣдователно, ако е "смѣшно" твърдението, че капиталистическата класа би "допустнала една политическа партия като С. Р. П.", но не би търпѣла една организация, която отрича цивилизования методъ за опитване на сили — ако това твърдение е "смѣшно", тогава внушението че С. Р. П., или всички социалистически партии безразлично, сѫ подкупени отъ капиталистическата класа, трѣбва да прѣдизвика смѣхъ до спокжсване.

Организирването за обикновена стачка не е социаленъ актъ; но организирването за генераленъ бунтъ на работническата класа е актъ отъ високо обществено значение. Той е политически актъ, понеже цѣльта му е прѣобразуването на обществото. Слѣдователно, макаръ че "физическата сила" е срѣдство за опитване на сили въ обикновената стачка, цивилизацията не осѫжда този юнионъ, който се организирва за такава "физическа" демонстрация. Но въ случая съ така нарѣчената "генерална стачка" (най злополученъ и противорѣчивъ терминъ въ устата на тия, които възнамѣряватъ експроприиране на капиталиститѣ) юниона, който се организирва за такава стачка подъ крѣсъка "долу политическата акция", би, особено днесъ въ Америка, навлекълъ върху си безогледно и излишно порицанието на цивилизацията.

Волтеръ Арнолдъ клевети Иглезия и Вандервелдъ. Колкото се отнася до послѣдния, "Народъ"

не веднажъ е изказвалъ своята опозиция на неговитѣ методи. Да се съмнѣвашъ въ неговата честность, въпрѣки че можешъ да се съмнѣвашъ въ неговитѣ съждения, е една своеволна клевета. Относително Иглезия, неосноватeлностьта на клеветата е още по-груба. Испанскитѣ условия сж едни отъ най-назадничавитѣ. Тежка е участьта на революционеритѣ тамъ. Толкова тежка, че страданията сж прѣдизвиквали неразуменъ бѣсъ въ главитѣ и сърдцата на мнозина. Но несправедливо е и за тѣхъ да се казва, че тѣ "заблуждавали работницитѣ" чрѣзъ "нѣкакво съглашение", макаръ че тѣ сж водили не веднажъ работницитѣ на безполезни избивания — а послѣ сами тѣ сж избѣгвали прѣзъ планинитѣ въ Франция, или прѣзъ морето въ Италия. Обвинението че Иглезия "заблудилъ работницитѣ" чрѣзъ "нѣкакво съглашение", е безподобна клевета.

— Редактора на "Народъ").

Писмо Единадесето.

(Отъ Чарлзъ Райсъ, Ню-Иоркъ)

Полемиката досѣжно "Политическата Акция" се указа извънредно интересна даже за работници отвънъ редоветѣ на С. Р. П. и И. Р. С. Единъ доста значителенъ елементъ, който постоянно се увеличава числено, отъ привърженицитѣ на С. П., членове и не-членове (пишущия между тѣхъ) сж въ надвечерието да обърнатъ единъ новъ листъ отъ социалистическата теория и тактика. Мнозина отъ насъ сж погнусени отъ непристойната двулична фамилярность на организации отъ С. П. и нейнитѣ видни членове

(като Ханфордъ, Хонъ и др.) съ А. Ф. Т., безъ да говоря за срѣдствата въ изборнитѣ борби, къмъ които С. П. често прибѣгва въ различнитѣ щати, които срѣдства сѫ отвратителни поради тѣхния смрадъ на демократо-републикански ловъ на гласове. Ние сега приключаваме смѣткитѣ си съ нашия традиционенъ парламентаренъ социализмъ и се огледваме наоколо за нова свѣтлина.

Увѣренъ че изказвамъ чувството на едно голѣмо число отъ членоветѣ и симпатизаторитѣ на С. П., азъ прѣдлагамъ слѣдующитѣ отъ голѣма полза за насъ въпроси:

1) Каква е точната позиция на "Народъ" по въпроса за така нарѣчената политическа акция въ свръзка съ единъ съюзъ отъ типътъ на И. Р. С.? До сега, за нещастие, ние не можахме да извлечемъ отъ колонитѣ на "Народъ" едно **опрѣдѣлено** и **обширно** изложение на становището на "Народъ" по този въпросъ, едно **точно** обяснение на терминитѣ, например, "политическа акция" и на практическитѣ стѫпки за реализирването на това становище. Нека редактора има добрината да направи едно пълно изложение на всичко, което неговата позиция включава, като вземе грижата прѣдварително да опрѣдѣли всѣки съмнителенъ или двусмисленъ терминъ или изражение, безъ да допуща нѣщо като разбрано по само себе си, до като не завърши тази часть отъ своята работа (т. е. опрѣдѣлението), и той ще разчисти пѫтьтъ къмъ една много по-ефикасна и полезна дискусия по този въпросъ, който е отъ найголѣма важность за всички наемни роби.

2) Дали позицията на "Народъ" е идентична съ тази на С. Р. П.?

3) Това запитване се поставя тукъ като едно намекване, което редактора трѣбва да вземе подъ съображение при формулирването на своя отговоръ на първото питане, тъй като отговора на третото по необходимость е вплетенъ съ отговора на първото. Платформата на С. Р. П. гласи: "Бързо се приближава врѣмето, когато **съ течение на социалната еволюция** (корсива мой), тази (капиталистическата) система, чрѣзъ разрушителната тенденция на нейнитѣ несполуки и кризи, отъ една страна, и градивнитѣ тенденции на нейнитѣ трустове и други капиталистически комбинации, отъ друга страна, подготвя своето собствено пропадане", и, "слѣдователно, ние апелираме къмъ наемнитѣ работници въ Америка да се организиратъ подъ знамето на С. Р. П. въ едно класо-съзнателно тѣло, съзнаващо своитѣ права и рѣшено да ги извоюва".

Прѣдъ видъ на това, слѣдующитѣ въпроси сѫ умѣстни:

а) Какво има да се извоюва и отъ кого, ако тази система **естествено** подготвя своето собствено пропадане?

б) Ако ще трѣбва да се извърши нѣкакво извоюване, кой ще го извърши — С. Р. П. или И. Р. С. (чрѣзъ една собствена политическа организация)?

в) Какво да правимъ ние, които търсимъ свѣтлина въ нашето море отъ сънмѣния? Трѣбва ли да влѣземъ въ С. Р. П. за да се обучимъ за окончателното "извоюване", а слѣдъ това да я напустнемъ и влѣземъ въ политическата организация, която И. Р. С. ще си е вече създала?

г) Ще ли могатъ И. Р. С. да създадатъ такава организация, ако ние настояваме за изграждането

на С. Р. П.? Ако ние влѣземъ въ И. Р. С. и се мъчимъда я задържимъ настрана отъ да признае нѣкоя отъ сѫществующитѣ социалистически партии, и сѫщевремѣменно се организирваме вънъ отъ нея въ едно тѣло като С. Р. П., какъ ще може тогава И. Р. С. да отрази своя политическа прѣдставителка?

д) Не е ли по-добрѣ да не влизаме въ С. Р. П., но да стоимъ въ С. П., да се опитваме да противодѣйствуваме на полу-буржоазнитѣ и съмнителни методи на разни Бергеровци, Уилшайровци и други отъ тѣхната боя, и да чакаме до като И. Р. С. изгради своята машинерия за “вземането” и “задържането” на срѣдствата за производство и разпрѣдѣление; тъй като ние ще трѣбва въ всѣки случай да съблечемъ блеклото на С. Р. П. или С. П., за да се облечемъ въ напълно революционната дреха на И. Р. С.?

Отговоръ:

(Отговоръ на точка 1-ва. Едно бързо скицирване на социалната еволюция, върху която лежи думата “политическа”, може да помогне за разбирането на различнитѣ значеия, които тази дума има.

Стихъ 2:24 отъ битието прокламира тази максима: “Слѣдователно, мъжътъ трѣбва да напустне баща си и майка си и трѣбва да се присъедини къмъ своята жена”; сѫщото битие, стихъ 3:16, прокламира тази друга максима: “и твоето желание трѣбва да бѫде желанието на твоя мѫжъ и той ще бѫде твой господарь”.

Явно е, че тѣзи двѣ максими си противорѣчатъ. Тѣ не могатъ да отиватъ паралелно. Тѣ не сѫ отра-

жение на една и сжща, но на двѣ различни стадии отъ общественото развитие. Първата е отражение на една по-ранна, а втората на една по-късна стадия отъ общественото развитие. При първата стадия мъжътъ отъ единъ родъ вземаше жена отъ другъ родъ (женидба въ единъ и сжщи родъ не бѣ позволено) и отиваше въ родътъ на жена си; при втората обществена стадия съпругата оставяше своя родъ и отиваше въ родътъ на мжжа си. При първата стадия наслѣдството отиваше по женска линия, при втората — по мжжка линия. При първата стадия собствеността бѣ обществена, при втората се появи частната собственость. Заедно съ тая промѣна се извършиха и серия промѣни въ институтитѣ. "Управление", "администрация", или каквото и название да носи това централно ржководство, необходимо въ една организация, бѣше революционизирано. Първоначалната система, при която "управлението" почиваше върху **народа,** а не върху **територията,** бѣше промѣнена. "Управлението", което почиваше върху народа, съ появяването на частната собственость, се замѣни съ "управлението почиващо върху територията. Това промѣнение въ институтитѣ на "управлението" ставаше въ свръзка съ промѣнитѣ въ собственостьта. Естествено, това промѣнение въ институтитѣ доведе до изграждането на градове и установяването на класовото управление. Думата "политическа, има своя произходъ отъ грѫцкото название за **градъ.** За по-пълни информации чети "Първобитното Общество" отъ Л. Морганъ. То доставя етническитѣ основи на социализма, а, сжщевремено, дава и разяснение върху терминологията.

Съобразно своя произходъ, думата "политиче-

ска" има повече отъ едно приложение.

Тая дума се срѣща, напр., въ социалистическата максима: "Политическото схващане доминира надъ економическитѣ стремежи на единъ юнионъ; слѣдователно, никой юнионъ, който не е прѣобладанъ отъ социалистическа мисъль, не заслужава името юнионъ". Небрѣжното употрѣбяване на думитѣ отъ нѣкои хора е довело до кривото схващане значението на думата "политическа" въ горната максима; само-забъркани, тѣ сѫ започнали да цитиратъ горната максима както слѣдва: "Политическата организация трѣбва да доминира надъ економическата". Това е безсмислица. Политическата организация нито доминира, нито може да доминира надъ економическата. Такова понятие е въ рѣзко противорѣчие съ Морганъ-Марксовото материалистическо схващане на историята, а грѣшката отъ това води къмъ сериозно фалшиви стѫпки въ тактиката. Думата "политическа" въ тази максима, правилно цитирана, е схващането, което Юниона трѣбва да има досѣжно обществения строй. Единъ Юнионъ, чието обществено схващане е капиталистическо, неговитѣ економически стремления ще бѫдатъ доминирани съобразно. Нѣмайки понятие върху наемническия характеръ на своитѣ членове, той ще се отнася спрѣмо господаритѣ като съ свои братя. На пръвъ погледъ и това гледище може да се счита въ конфликтъ съ Морганъ-Марксовия принципъ за материалистическия базисъ на мисъльта. Подобно противорѣчие не сѫществува. Това е единъ фактъ, върху който тия учени мѫже сѫ настоявали, че мисъльта се влече слѣдъ новообразувалитѣ се и образуващи се материални базиси. Фактъ неоспоримъ е, че повечето отъ економи-

ческитѣ стремления на работницитѣ днесъ — въпрѣки че тѣхнитѣ материални условия не имъ доставятъ вече почва за "консерватизмъ" — сж "консервативни". Това обстоятелство е като единъ новъ аргументъ защо такива стремления сж осждени на несполука. Отъ друга страна, Юниона, чието схващане на обществото разкрива системата на наемно робство, въ което тъне неговото членство и работницитѣ около него, такъвъ Юнионъ не може да ограничи себе си въ консервативни стремления. Не сжществува економическа организация, която да бжде безъ "политическо" схващане, съзнателно или несъзнателно. Думата "политическо" въ този случай съвсѣмъ не се отнася до гласуване. Тя просто значи схващане по отношение обществения строй. Въ сжща смисъль думата "политическо" се срѣща въ термина "политическа економия".

Думата "политическо" се явява и въ изражението "политическо управление" или "политическа държава". Въ този случай думата "политическо" има сжщото значение, каквото е значението на думитѣ "класово управление". "Политическо управление" значи "класово управление". Социалната теория на анархизма (термина се употрѣбява въ точната техническа смисъль, който самитѣ анархисти сж му прѣдали) прѣдполага идентичность въ терминитѣ управление и класово управление или деспотизмъ. Тази теория се базирва върху басни. Етнологията оборва не само баснитѣ на библията, но и баснитѣ на анархизма. Човѣка се е появилъ на сцената на прослѣдимата или прѣдположима история въ организирано общество и съ управление. Управлението тогава бѣ напълно съвмѣстимо съ свободата (вижъ рѣчьта Ре-

форма или Революция, стр. 7-13). Обществената еволюция и революции, които достигнаха своя върхъ съ свалянето на майчиното право, появяването на частната собственость, на наслѣдството по мѫжка линия и териториалнитѣ институти, раздѣлиха обществото на економически класи. Управлението изгуби своя по-раншенъ характеръ, като функция въ общото сътрудничество, то стана срѣдство за потискане въ рѫцѣтсѣ на собственицитѣ. Тъй като издигането на градове бѣ върхътъ на външния изгледъ на развитието, управлението стана "политическо". Това "политическо управление" означава "класово управление". "Политическа държава" значи обществень редъ основанъ върху класова система.

Накрай, третия случай, кѫдѣто думата "политическа" се явява, е въ термина "политическа акция" Тукъ "политическа" не значи нито "схващане по отношение обществената структура", нито "класово управление". На интернационалния конгресъ въ Цюрихъ, 1893 година, Ландаверъ, единъ анархистъ отъ калъпа на тѣзи, които се разправятъ съ бомби, искаше да му се позволи да участвува въ конгреса възъ основа на това, че бомбардирването на капиталиститѣ било "политически актъ". Той употрѣбяваше думта въ първия отъ двата смисъла, които току-що разгледахме. Той не се допустна въ конгреса и делегата на С. Р. П. подаде своя гласъ за прѣдложението, съ което се искаше неговото отстранение, и така се запази техническия исторически смисълъ, който този терминъ бѣ добилъ. "Политическата акция" е чисто техническо изражение. То значи мирно опитване на сили по обществени въпроси. Като такъвъ, терминътъ е сродственъ. Той обхваща мно-

го нѣща, т. е. всички необходими нѣща за неговото реализирване. Той обхваща конвенции или всѣкакъвъ другъ начинъ за номинирване на кандидати за служба въ "политическото", т. е. "класовото управление"; изборна агитация въ полза на принципитѣ и, разбира се, кандидатитѣ на партията; гласуване (не частно), но тамъ кждѣто опонентитѣ гласуватъ; накрай, като слѣдствие, "парламентарната активность".

Никоя отъ тия особености на политическата активонсть нѣма съмнително или двусмислено значение, съ изключение на послѣдната — "парламентарната активность".

Има два вида парламентарна активность. Единия видъ е активность между противници, които иматъ обща основа, върху която стоятъ. Тази парламентарна активность е позната подъ името "коалиция" или "компромисъ". Това е парламентарната активность на тия, които сж за свободната търговия, и тия, които сж за държавния протекционизмъ; на тия, които сж за златния еталонъ и тия за срѣбърния; на тия, които сж за тръстоветѣ и тия противъ тръстоветѣ; на късо казано, елементитѣ, които иматъ като обща основа капиталистическата система. Другата парламентарна активность е тая между хора, които нѣматъ обща основа. Тази е единствената позволима активность за прѣдставителитѣ на една социалистическа партия въ парламента на една страна като Америка, кждѣто феодализма е безслѣдно изчезналъ и двѣтѣ класи — капиталистическата и пролетарската — сж изпрѣчени лице срѣщу лице. Такава парламентарна активность не търпи никаква "коалиция". Такава една парламентарна активность, кж-

дѣто може да се постигне, е, до голѣма степень, продължение на агитацията и възпитанието, което партияти е вършила въ изборнитѣ агитационни обиколки, само че отъ авторитетната трибуна на парламента, отъ кждѣто много повече слушатъ. Тази парламентарна активность пропагандира и прѣдявява революцията — прѣдаването на капиталистическата класа. Всичко вънъ отъ тази активность отъ страна на избранитѣ делегати на една социалистическа партия не значи нищо друго, освѣнъ "компромисъ"; "компромисъ" прѣдполага обща основа между двѣтѣ страни; слѣдователно, влѣзлитѣ въ компромисъ социалисти трѣбва да сж отстжпили отъ своитѣ принципи въ полза на своитѣ капиталистически опоненти. Такива социалисти измѣнятъ на работническата класа (вижъ "Проблѣсъци отъ Амстердамския Конгресъ", стр. 124-127). Единъ клонъ отъ това, което може да се нарѣче "парламентарна активность" е активностьта въ административнитѣ служби. Горѣизложения принципъ и тукъ трѣбва да бжде въ сила. Заемащитѣ такива длъжности социалисти трѣбва да дѣйствуватъ само съгласно принципа, че е невъзможно да се прѣдставляватъ двѣ класи, които сж ангажирани въ конфликта на класовата борба; слѣдователно, тѣ прѣдставляватъ само една класа — работническата класа.

Така че, "политическата акция" на революционната работническа класа означава, въ кратце казано, стараниего да разрѣши, посрѣдствомъ мирния начинъ на опитване сили, въпросътъ между капиталистическата и работническата класа. Това изисква свалянето на капи алистическия режимъ, което означава събарянето на тази особено форма на управле-

ние, която изникна съ изникването на градоветѣ, отъ кждѣто тя получи своето название **"политическо управление"**, класово управление. Събарянето на капиталистическия режимъ означава, отъ своя страна, възстановяването на административното сътрудничество въ производството (вижъ "Принципитѣ на Индустриалната Организация", стр. 48-70).

Отговоръ на Точка 2-ра. Тази дискусия започна прѣди три мѣсеци — "Народъ" 23 Ноември, 1906 г. Тя започна съ едно писмо отъ Жанъ Сандгренъ, заставайки противъ политическата акция и прѣдлагайки щото С. Р. П. и С. П. да "напустнатъ лагера". Въ сжщия брой на "Народъ" излѣзе и отговорътъ. Принципитѣ, изложени въ този отговоръ, сж принципитѣ подържани прѣзъ всичкото врѣме до сега.

Чо може да се случи щото С. Р. П. да постави за редакторъ на нейния английски органъ единъ членъ, който да не може да изкаже гледището на партията по този, или който и да билъ другъ жизненъ въпросъ, е съвсѣмъ допустимо. Недопустимо е, обаче, обстоятелството, че такъвъ единъ редакторъ не би билъ изгоненъ отдавна. Партийния уставъ наедно съ строгата дисциплина, която той налага, би суспендиралъ радактора на "Народъ" въ 48 часа слѣдъ първото криво изложение на партийната позиция; и дълго прѣди дискусията да е навършила три мѣсеци и повече, той щѣше да бжде отстраненъ.

Прѣдъ видъ този фактъ; и прѣдъ видъ факта, че и най-малка проява на незадоволство отъ страна на партията не е манифестирана до сега, а тъкмо напротивъ; оправдателно е заключението, че позицията заета отъ "Народъ" по този въпросъ, е позиция на партията.

Думата "идентична" се изоставя тукъ като излишна, при все че нищо не показва, че не би отговаряла на случаятъ.

Отговоръ на Точка 3-та: а) Какво има да извоюваме — Економическа свобода, която включава всѣкакви други свободи.

Отъ кого? — Отъ господствующата класа

Понеже **капиталистическата** система подготвя своето пропадане, отъ това не слѣдва че класовото управление ще изчезне само по себе си.

Твърдѣ е съмнително дали ние сега сме подъ една капиталистическа система въ пълната смисъль на думата. Много може да се каже въ полза на теорията ,че ако ние още не сме подъ друга нѣкоя система, ние бързо се приближаваме къмъ нея. Падането на капиталистическата система слѣдствие изложенитѣ причини въ платформата на С. Р. П., по никакъвъ начинъ не е равносилно съ установяването на социалистическата република. На читателитѣ на "Народъ" се прѣпоръчва книжката "Двѣ страници отъ Римската История", особено първата отъ "Двѣтѣ страници", къмъ края на която се третира въ подробности сѫщия този въпросъ. Страната сега се движи къмъ една обществена система, на която името "капитализмъ", въ пълния смисълъ на думата, отговаря все по-малко и по-малко. Единъ периодъ на монополи тъкмо сега се появява, на който названието "плутократиченъ феодализмъ" е най-подходящиятъ терминъ. Отъ самото струпирване на съвсѣмъ малкото на една страна и натрупването на съвсѣмъ многото на друга не слѣдва, че послѣдното току-тъй ще погълне първото. То ще направи това само ако разбере своята революционна мисия и се организира

съобразно. Въ противенъ случай — нека работническата класа се остави достатъчно дълго врѣме да бжде заблуждавана отъ работническитѣ лейтенанти на капиталистическата класа; забъркана отъ крѣсъцитѣ на чисто политически социалисти, отъ една страна и писъцитѣ на тия, които разчитатъ изключително на физическата сила; периодически обливана съ криви информации относително хората и нѣщата; постоянно жертва въ ржцѣтѣ на такива типове като "човѣка съ кожения калпакъ" въ разказътъ за Желѣзния Треветъ отъ Евгений Сю; и нека тия вжтрѣ въ движението, или близо коло него, които не сж нито работнически лейтенанти, нито чисто политически социалисти, нито чисти сопаджии, нито разпространители на фалшиви свѣдения, нито пъкъ като човѣка съ "кожения калпакъ", равнодушно продължаватъ философски да стоятъ настрана и наблюдаватъ, очаквайки всичко да се нареди по само себе си, вмѣсто да вематъ живо участие въ това нареждане — тогава, каквито и периоди на безмислени (безсмислени защото сж не-революционни, слѣдователно, чисто метежнически) подеми да се случатъ, множеството ще лютъне въ дълбочината на крѣпостничеството, дѣйствителни крѣпостници на единъ плутократиченъ феодаленъ вакъфъ.

Така че, има какво да се извоюва и отъ кого.

Отговоръ на буква б) Изхождайки отъ убѣждението че извоюването ще се извърши прѣди страната да прѣмине прѣзъ изпитанията на плутократическия феодализмъ — изхождайки отъ това убѣждение, то ще бжде извършено отъ И. Р. С., подпомогната при всѣка своя крачка отъ политическата партия, която освѣтлява пжтя на революцията; под-

помогната, слѣдователно, отъ едно тѣло, което изразява, по единствения практиченски начинъ, цивилизованото чувство на И. Р. С., като се стреми къмъ едно мирно опитване на сили.

Какво ще бѫде името на тази политическа партия още сега не може да се знае. Какви ще бѫдатъ главнитѣ характеристичности на тази партия — се знае още днесъ. Тази политическа партия трѣбва да иска безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; тя трѣбва да има прѣдъ видъ факта и всѣки нейнъ актъ бѫде въ акордъ съ този фактъ, че нуждната еволюция, която прѣдшествува еволюционния кризисъ познатъ подъ името "революция", е вече извършена въ утробата на това общество въ форма на развитие и концентрация на срѣдствата за производство; слѣдователно, всѣкакъвъ говоръ за нѣкаква "еволюция", съ цѣль да се добиятъ нѣкакви буржоазни подобрения или "стѫпка по стѫпка", е плодъ или на безнадеждното тъпоумие, или на коварната корупция, или пъкъ на конституционната страхливость на тия, отъ които революцията може да очаква само прѣдателство въ рѣшителния моментъ; тази партия трѣбва да бѫде **едно** и сѫщо нѣщо за всички и навсѣкждѣ въ страната — никаква измѣна на принципитѣ подъ маската на нѣкаква си "автономность"; въ тази партия трѣбва да има мѣсто за всички желателни обществени елементи, чиито занятия не имъ позволяватъ да бѫдатъ членове въ И. Р. С., които засвидѣтелствуватъ своето пълно желание, като заставатъ недвусмислено за интереситѣ на работническата класа, и доброволно се подчиняватъ на дисциплината на тази партия; и най-послѣдната, но не и по-малко важна характеристика, която сѫщо

е фундаментална е, че тази партия трѣбва да признава факта, че економическата организация не може да се счита като “неутрална”, сжщо така, както матрозитѣ на единъ параходъ да се считатъ “неутрални” отъ своя параходъ; че Юниона, индустриално организиранъ и революционно възпитанъ, е зародишъ на бждащето общество, единственото избираемо тѣло за бждащия парламентъ, прѣдопрѣдѣления замѣстникъ на “политическото управление”, слѣдователно, единствено годната и доволно могжща сила, която ще наложи програмата на тази партия.

Единствената партия, която днесъ подкрѣпя програмата на И. Р. С. е Социалистическата Работническа Партия. Какъ абстоятелствата ще се стекатъ — дали трѣзвитѣ и искрени елементи отъ С. П. ще успѣятъ да вcase контролъ въ своята партия и, така очистена тази партия се слѣе съ С. Р. П., или пъкъ наедно организиратъ една нова партия подъ ново название; или дали тѣзи трѣзви и искрени елементи въ С. П. прѣтърпятъ несполука въ своята партия, бждатъ погълнати отъ С. Р. П., и въ резултатъ, понеже тѣ сж които прѣдаватъ на партията извѣстно уважение, веднажъ се оттеглили, старата С. П. се разпадне, и тогава И. Р. С. приематъ С. Р. П. или ново-организираната партия като своя политическа прѣдставителка; или, като трето прѣдположение, дали И. Р. С., въ всѣки случай, ще отрази собствено политическо изражение, отърсено отъ всички възпоменания за стари политически конфликти — “всичко това, безсъмнѣно, стои на колѣнѣтѣ на боговетѣ”

Отговоръ на буква в) и д) Тѣзи два въпроса сж тѣсно свързани помежду си, за да могатъ да се третиратъ по отдѣлно.

Откакато И. Р. С. се е основала, другаря Дебсъ писà нѣколко статии по заслугитѣ на новата организация и върху неоснователнòто враждебно становище спрѣмо тази организация отъ страна на нѣкои въ неговата партия — С. П. Между тия статии, двѣ — едната публикувана първо въ "Миньорския Магазинъ", 25 Октомври, 1905 година, а другата публикувана въ "Работникъ", 28 Юни, 1906 година, двѣтѣ възпроизведени въ "Народъ" — отговарятъ тъкмо на въпроса. Въ тѣхъ Дебсъ усмива съ парливъ сарказмъ "своеобразната логика", която доведе нѣкои членове на С. П. до теорията за "прѣвземането из-отвѫтрѣ" на Амер. Фед. на Труда и, разчитайки на успѣхъ, въпрѣки факта че тѣ справедливо отхвърляха идеята за "прѣвземане из-отвѫтрѣ" на Републиканската или Демократическата партии; и той справедливо заклейми дружбата съ А. Ф. Т. като "осквернение". Дебсъ остана безъ отговоръ. Едничкото възражение, което можеше да подбие острието на неговитѣ аргументи — на такова едно възражение хората въ С. П., които иматъ лозунгъ А. Ф. на Труда първо, па тогава С. П., не можеха да се рѣшатъ — това възражение е: "Ако вие считате 'своеобразна' логиката да се очаква успѣхъ отъ "прѣвземането из-отвѫтрѣ" на А. Ф. Т. и сте убѣдени, че дружбата съ А. Ф. Т. е 'осквернена', на какво основание тогава се надѣвате да успѣете въ 'прѣвземането из-отвѫтрѣ' на Социалистическата Партия?"

Това възражение съдържа отговора на точка 3-та, буква в) и д).

Една организация прѣдставлява една сграда. Единъ корабъ построенъ за екскурзия не може да се прѣвърне въ военънъ параходъ. Никакви грижи,

кастрене и облагородяване не могатъ да прѣвърнатъ дървото, което ражда кисели ябълки ,да ражда портокали. С. П. не е резултатъ на нѣкоя шарлатания — макаръ че шарлатани може да сж навлѣзли въ нея, както и направиха. Тя се яви възъ основа на единъ принципъ — погрѣшния принципъ, че само политическата акция е прѣ-достатъчна, опакито на което е отричането на необходимата функция на Юниона въ извършването на социалната революция. Такава една политическа сграда не може да бжде “прѣвзета из-отвжтрѣ”. Безполезната тваръ може да бжде прѣмахната само чрѣзъ нейното собствено прогниване — което вече е започнало. Навлизането на нови, или застояването на прѣснитѣ и здрави сили само ще забави политико-геологичнитѣ и атмосферични условия, които осжждатъ тази фалшива политически структура на упадъкъ и сгромолясване.

Другояче стои работата съ С. Р. П. Каквито и да сж недостатъцитѣ на партията, тия недостатъци сж отъ второстепенно естество. Тѣ не се отнасятъ до структурата. По основния въпросъ за Юнионизма, партията е здрава до самото сърдце. Тия, които не искатъ да губятъ своитѣ сили напраздно, трѣбва да влѣзатъ въ нейнитѣ редове. По този начинъ, тѣ не само че не ще забавятъ, но ще ускорятъ политико-геологичнитѣ атмосферични условия, които ще подготвятъ едно добрѣ закржглено и стѣгнато работническо движение.

Ако третото отъ прѣдположенията взети подъ съображение по-горѣ се осжществи, тогава, както ние вече казахме въ отговора на първото писмо на Сандгренъ, “С. Р. П. съ радость ще ‘напустне лагера’ — ако поглъщането на едно тѣло отъ нейния соб-

ственъ идеалъ може да се каже 'напускане на лагера'".

Отговоръ на буква г) — По-важната часть отъ отговора на този въпросъ е изложена въ отговоритѣ на точка 3-та, букви б), в) и д) — поне косвено.

Не веднажъ е правена забѣлѣжката, че сѫществуването на двѣ враждебни социалистически партии се отразява злѣ за правилното нарастване и развитие на И. Р. С. Твърдѣ е възможно щото Сандгреновата позиция да се основава на този опитъ. Вѣроятно, на това очевидно затруднение вървежа на И. Р. С. отъ враждебностьта на тия двѣ политически партии се дължи неговото желание щото и двѣтѣ партии да "напустнатъ лагера"; и като резултатъ на това, но не и на нѣкаква съзнателна опозиция на политическата акция, той безрасѫдно се е прѣхвърлилъ къмъ другата крайность, пълното отричане на политическата акция.

Както и да е, напраздно сѫ сълзитѣ върху фактитѣ. Едничкото разумно нѣщо, което трѣбва да се направи, е да се погледнатъ фактитѣ право въ лицето.

Двѣтѣ враждебни партии сѫществуватъ. Тѣхната враждебность произлиза отъ различното схващане функцията на Юниона и, като резултатъ, функцията на политическата акция. Схващането на едната, С. Р. П., съотвѣтствува на това на И. Р. С.; схващането на другата, С. П., се отличава отъ това на И. Р. С. Неизбѣженъ бѣ опитътъ щото членове и отъ двѣтѣ партии да влѣзатъ въ И. Р. С. — членове отъ С. Р. П., прѣминали прѣзъ школата на Социалистическия Занаятчийски и Работнически Съюзъ, влѣзоха въ И. Р. С. тъй естествено, както гѫскитѣ влизатъ

въ воденичния язъ; и членове отъ С. П., отлъчвайки се въ съставнитѣ елементи на тази партия: едни елементи, подобно на юрдечки, които сж били излупени отъ кокошки, се побратимяватъ въ своя общъ елементъ съ своитѣ ново-намѣрени братя отъ С. Р. П.; другия елементъ, подобно на кокошки, които сж измжтили юрдечки, кудкудякатъ, пърпатъ и мъмратъ, ядосани на нѣщо, което е противно на тѣхната натура.

Едно разумно схващане на тия факти, както и изпрѣчилитѣ се условия, ни диктува заключението, че растежа и пълното развитие на И. Р. С. може да се подтикне, въ сжщность, съвсѣмъ много ще се подпомогне, само чрѣзъ увеличаване броятъ на "юрдечкитѣ" за блатото на И. Р. С. Юрдечкитѣ се найдобрѣ мжтятъ отъ юрдечки; кокошкитѣ сж по-малко пригодени за това. С. Р. П. днесъ е гнѣздо за революционери и пропагандатори на цѣльта и срѣдствата на революцията. Може да се разчита на здравия разсъдакъ, че съ течение на врѣмето ще се продиктува политическото изражение на И. Р. С. — едно изражение, което ще се материализира въ едно отъ тритѣ прѣдположения изложени въ отговора на точка 3-та, буква б).

— Редактора на "Народъ").

ДОПЪЛНЕНИЕ

Слѣдъ като приключването на дискусията "Политическата Акция" бѣ уповѣстено, единъ кореспондентъ, който прѣдпочита да не се публикува името му, изпрати този въпросъ:

"Азъ не съмъ чисто политически социалистъ, нито пъкъ съмъ за физическата сила, както вие ще видите. Азъ вѣрвамъ заедно съ васъ, че политическата акция е необходима. Работническото движение не трѣбва да слиза отъ висотата на цивилизованитѣ срѣдства. Ако то направи това, никой не би се радвалъ повече отъ капиталиститѣ. Азъ мисля, че доста се уяснихъ по този въпросъ. Азъ така сѫщо вѣрвамъ, заедно съ васъ, че бюлетината е само изхабяване на хартия, освѣнъ ако е подкрѣпена съ нужната физическа сила, или, както вие казвате, "да наложи правото, което бюлетината прокламира". Азъ се надѣвамъ че съмъ доста ясенъ и върху това.

"Сега, това което азъ искамъ да зная е: Слѣдва ли отъ това, както изглежда вие да мислите, че ние трѣбва да имаме И. Р. С., искамъ да кажа единъ индустриаленъ юнионъ, който да допълва бюлетината? Азъ мисля че не! Азъ мисля, че ние би трѣбвало да концентрираме нашитѣ сили, вмѣсто да ги дѣлимъ. Защо да дѣлимъ нашитѣ сили и парични срѣдства между една политическа и една економическа организации? Ще наблюдавамъ отдѣла "Редакционна Поща".

Въпросътъ заслужава единъ по-обширенъ отговоръ, отколкото набързо даванитѣ отговори въ "Редакционна Поща". Въпросътъ и отговора му ще

съставляватъ допълнение на приключената дискусия

Това което нашия кореспондентъ желае, е да се избѣгне раздѣлението на сили. Едно мѫдро желание. Но отговаря ли неговия планъ на неговото желание? Очевидно е, че той не забѣлѣзва какъ неговия планъ не отговаря на неговото желание. Единственото тълкуване, което неговия планъ допуща, е организирването на една боева, въорѫжена сила, която да подкрѣпи революционната бюлетина Но съ това не се избѣгва раздѣлението на сили. То само се прѣхвърля на една военна, вмѣсто на една еко економическа организация.

Виждайки че и въ двата случая злото отъ раздѣляне на силитѣ е неизбѣжно, явява се въпроса коя отъ двѣтѣ организации е за прѣдпочитане — економическата или военната?

Една военна организация включава не едно или двѣ нѣща; тя включава много работи. Бомбитѣ, взривнитѣ вещества въобще, могатъ да бѫдатъ изоставени настрана. Тѣ сѫ отъ случайна, но не и отъ изключителна потрѣба за организираната военна сила.

На първо мѣсто е нуждно барутъ. Барута, колкото и да е добъръ, се нуждае отъ куршуми и гранати, които да вършатъ работата. Долнокачественитѣ орѫдия сѫ безъ всѣкакъвъ ефектъ въ сравнение съ моденитѣ орѫдия на капиталистическатакласа. Военната организация на революционния пролетариатъ ще се нуждае отъ най-ефикаснитѣ орѫжия Отъ страна на капиталистическата класа често се е задавалъ въпроса: "Отъ кѫдѣ ще вземите пари да откупите желѣзницитѣ и другитѣ капиталистически прѣдприятия?" Въпроса е глупавъ. Никой не прѣдполага да купува, нито ще се яви такъвъ случай да се "изку-

пуватъ" тѣзи нѣща. Съвсѣмъ не е глупавъ, обаче, а тъкмо напротивъ, съвмѣсъ умѣстенъ е въпроса: Отъ кждѣ пролетариата ще се сдобие съ билионитѣ нужд-ни за покупката на такива военни снаряди?

Да прѣдположимъ, че билионитѣ ще се намѣрятъ. Оржжия въ ржцѣтѣ на хора необучени да ги употрѣбяватъ, сж опасни за самитѣ тѣхъ. Хора, необучени въ военното искуство, само ще си прѣчатъ едни други. Кждѣ и какъ тия хора ще научатъ военното искуство и употрѣбяването на оржжие? Кждѣ и какъ могатъ да направятъ тѣ това тайно? Колкото за публично, не ще и съмнѣние, че не може и дума да става.

Да прѣдположимъ най-послѣ, че проблемата съ билионитѣ е разрѣшена, и още по-неосжществимото упражнение и обучение е осжществено. Да **прѣдположимъ** че военната организация на пролетариата влѣзе въ сражение и побѣди. Тогава — тя ще трѣбва веднага да се разтури. Тя не само че не ще е дала на пролетариата врѣменната протекция, която революционния юнионъ би му далъ, до като той се приготовлява, но и всички тия оржжия, всичкитѣ пари, съ които тѣ сж купени, всичко това, което пролетариата е научилъ съ тѣхъ и врѣмето употрѣбено въ това обучение, ще бждатъ абсолютно безполезни. Саблитѣ ще трѣбва да се обърнатъ въ сърпове, орждията въ плугове; всичкото военно знание ще бжде за нищо непотрѣбно.

Какъ стои въпроса съ цѣлокупно организирания индустриаленъ юнионъ?

Първо, неговитѣ разноски сж дребни, споредъ силитѣ ни.

Второ, всѣка една малка поука, която той доби-

ва до като се организирва, е отъ дълготрайна стойность.

Трето, той ще бжде въ състояние да отблъсне всѣко капиталистическо посѣгателство, слѣдователно, ще служи като крѣпость за своитѣ членове, до като тѣ се приготовляватъ;

Четвърто, което е и най-значителното и рѣшающе прѣимущество, деньтъ на неговата побѣда ще бжде начало на пълното упражнение на неговитѣ функции — администрирането на производителнитѣ сили на нацията.

Четвъртото съображение е най-важното и рѣшающе. Това е съображението, на което социалната еволюция сочи, диктувайки на пролетариата пжтя, по който трѣбва да отива; — диктувайки неговата цѣль; — диктувайки неговитѣ **срѣдства.** Пролетариата, чийто отличителна черта е бѣднотия; пролетариата, чийто отличителна черта, първа отъ всички революционни класи, е економическо безсилие; — за въ полза на тази класа, явно третирана отъ страна на социалната еволюция като мащеха, социалната еволюция е подготвила за тази класа нѣщо, което не е правила за друга класа. Тя е извършила капиталистическата индустриална концентрация; и, въ унисонъ съ възвишената мисия на работническата класа да унищожи класовото господство на земята, социалната еволюция е доставила за тази цѣль не оржжията на разрушението, но орждията на бждащия миръ, а заедно съ това и най-могжщето оржжие за свалянето на капиталистическия деспотизмъ — **индустриално организиранитѣ** работници. Цѣлокупно организирания индустриаленъ юнионъ е оржжието, което социалната еволюция е поставила въ ржцѣтѣ

на пролетариата, като срѣдство за неговото освобождение.

Тъй като раздѣляне на енергията е неизбѣжно, може ли да има нѣкакво съмнѣние коя организация би трѣбвало да раздѣля енергията на пролетарията съ неговата политическа организация — военната или Индустриалната?

СЪЮЗНА

P. O. Box 368, Granite City, Ill.

Съюзната Книжарница продава само такива книги, които ще освѣтлятъ работника върху днешната обществена система и му покажатъ начина, по който работническата класа ще може да се освободи отъ наемното робство. Книги, които не сж полезни за работницитѣ, Книжарницата нито ги прѣпоржчва, нито ги разпространява. Ето защо, дългъ е на всѣки работникъ, понеже е въ неговъ интересъ, да разпространява само книгитѣ намиращи се въ Съюзната Книжарница.

По настоящемъ сж складирани само слѣдующитѣ научни брошури:

1.	Болшевикитѣ и Свѣтския Миръ	$1.25
2.	Историческия Материализмъ	.50
3.	Къмъ Марксизма	.40
4.	Принципитѣ на Инд. Организация	.20
5.	Комунистическия Манифестъ	.20
6.	Наеменъ Трудъ и Капиталъ	.20
7.	Развитие на Научния Социализмъ	.15
8.	Реформа или Революция	.15
9.	Железния Кръстъ	.15
10.	Индустриаленъ Юнионизмъ	.10
11.	Економическа Еволюция	.10
12.	Значението на Стачката	.10
13.	Индивидуализмъ и Социализмъ	.15
14.	Марксизмъ и Дарвинизмъ	.20
15.	История на Руската Революция	.40
16.	"Минитѣ за Майнеритѣ!"	.05
17.	Събитията и Нашето Становище	.25
18.	Индустриализма	.05
19.	Социализмъ	.10
20.	Работническа Пѣснопойка	.10
21.	Устава на Дъблю Ай Ю.	.10